

MAGYAR URIASZONYOK LAPJA

R. REISSMANN GIZELLA FESTŐMŰVÉSNŐ
MUNKÁJA

Erre a kedves zenedarabra felhívjuk k. olvasóink figyelmét!

ÁBRÁND.

Andante.

Zenéjét szerzette: TAPPER A. ALAJOS
BUDAPEST.

p

cresc.

Fine.

p

cresc. *rit.* *p* *dim.*

MAGYAR URIASZONNYOK LAPJA

Szépirodalmi, társadalmi és háztartási folyóirat ~ Megjelenik minden hónapban háromszor : 1-én, 10-én, 20-án
Szerkesztőség és kiadóhivatal : VI., Jókai-u. 37 (Berlini-tér sarok) ~ Telefon : Aut. 107-23 ~ Előfizetési ár : egész
évre 24 P, félévre 12 P, negyedévre 7 P ~ Egyes szám ára : 80 fill. Ausztriában 1 Sch. 40 Gr. Franciaországban
6 Fr. Olaszországban 4 L. Amerikában egy évre 8 dollár ~~~~~ Főszerkesztő : KERTÉSZ BÉLA

Szent István

EZER ESZTENDŐK távolságán átvilágít emlékezete, mely egyre fénylőbben lobog át az idők ködén. Gondolat, mely virrasztott az évszázadok magyar álmai felett; eleven parazsa a nemzet oltárának; tündöklő emlék, amelyhez Árpád balsorsba jutott népe minden időkben megújhodni járt. Aranyló pástortüze a nemzet életének, mely a megpróbáltatások éjszakáján messzire beragyogja a jövődő ingoványait, megvilágítva az utat, amelyen haladnunk kell. Szent István! A halhatatlan ideg, mely új korok világéletébe kapcsolta be örökéletű nemzetét.

Az ő törvényein épült föl a régi Nagy-Magyarország a Kárpátok szépséges bércei alatt, ő vezette be ősi népünket a kereszténység szolozsmás világába, azt a harcedzett és vitézülő nemzetet, mely Európa földjére érkezve, tisztelettel és rettegéssel töltötte el a föld nemzeteit.

Ontottuk vérünket a kereszténység védelmében Európa keleti kapuja előtt, mongol erő vert és taposott végig nemzetünkön, török félhold uralkodott rajtunk másfél századig, Budavár fokán boncsokos zászlót lengetett a szél s kutya gyaurjai voltunk a budai basáknak, holott lehattünk volna Európa urai, mert Szolimán szultán a török-magyar testvéri szövetség létrehozásával a nagy Török-Magyar Császárságot akarta megteremteni, amelynek mi lettünk volna nyugat felé a reprezentáns hódító hatalma. Irva van Szolimán naplójában :

»Sírva engedte a keletruméliai hadtestet, az akendzsi és janicsár sereget Mohács fölött a testvérmenzetre, kik megállítottuk világhódító útjában, hogy nyugati keresztény testvéreink békében dolgozhassanak és fejlődhessenek a mi omló vérünk árán« ...

Ó, esztelen magyar! Te gyermeklelkű, jóságos és hiszékeny nemzet, keresztre feszítetted magadat azokért, kiket testvéreidül rendelt Krisztus, de akik megtagadtak téged, a vérvő századok nemes és önzetlen harcosát. Örvénybe döntött a szíved! Nemcsak Krisztus igéjét követted, hanem az ő útját is a Golgota felé. Trianon! Az új Mohács. Égigérő keresztfát róttak az elrabolt Kárpátok cserfa-

erdejéből és a vállunkra fektették s latrok gaz csőcseléke kacagva ostoroz a nagy vesztőhely felé, ahol egy ezeresztendő multú, büszke és dicsőséges, hős és igaz nemzet bukik el... Krisztus! Kinek eget adtunk napimádó szívünkben, akinek dicsőségeért annyi vérünket áldoztuk, aki a keresztfán megismerted a halál gyötrelmeit és aki Istenné nőttél a szenvedéséből, hogyan engedhetted, hogy meggyalázzák a te legtisztábbszívű, lángहितű és lángelméjű magyar népedet?

Szent István műve összetört... Széttörte az elzüllött világszellem, de él Szent István halhatatlan lelke! Az elszakított Kárpátok az ő nevét sóhajtozzák, az elragadott folyók és vizek habjai az ő nevét suttogják, nyögnek az erdélyi bércek titáni rabságukban, zúgnak a lankák, a völgyek panaszkodnak és sírnak a mezők :

Ó, hol vagy magyarok tündöklő csillaga!

Fű, fa, rög, kő, víz, szél, vihar és napsugár mind az ő nevét hozsanázza :

Virágos kert vala hires Pannónia,

Mely kertet öntözte hiven Szűz Mária...

Előtted könyörgünk bús magyar fiad —

Hozzád jöházkodunk árva maradékid.

Ó, hol vagy Magyarország vezérlő csillaga? A szívünkben! Ott vagy, mint égő hazaszeretet, amelynek olthatatlan tüzével szeretjük és imádjuk elrablott hazánkat. Fűben, fában, rögben, kőben, szélben, viharban és napsugárban ott szendereg, ott lüktet, sír, jajong, kárhózik, jajgat, imádkozik s tomboló erejében munkálkodik a szentistváni gondolat: ne csüggedj! És átvilágít az évszázadokon, mint egy tündöklő mementó: új küzdelemre állj! Szent Jobbja előttünk van s aranybarna hangja szól az idők antennáin: fegyvered legyen a munka, hited: az önbizalom, reményed: a saját szenvedésed, szereteted: a magyar rög. Ne félj! Ha keresztre feszítenek, se félj! Elég volt a krisztusi cselekedetekből, hogy mindig másokat válts meg, — váltsd meg most önmagadat! Szabadítsd meg hazádat, tépd le magad a keresztfáról és szállj le onnan, ha valóban — hős Árpád hős fia vagy!...

LÁZÁR ISTVÁN:

DÁRDAJÁTÉK

Pergett a dárda, döngött a palánk az esztergomi várban, gyakorolták magukat a görög ifjak, kik is Bizáncból jártak itt vendégségben, hogy vitézséget, tudományt és erkölcsöt tanuljanak István király udvarában, amelynek akkor széles Európában híre volt. Őt nemes ifjú, egy-egy Adonisz, oktatta őket a dárdavetés mesterségére Céba nádorispán unokaöccse, Ors vitéz.

Néh. Funák Kálmán, máv. intéző gyermekei:
Károly, Géza és Bandika, Szeged

Volt köztük egy különösen szép ifjú: Dioniziosz. Mintha csak Phidias vésője alól került volna ki, maga a meglevenedett szobor. Eszes, bátor, simanyelvű, mosolygóképű, fölényes és gúnyoros. Vette a dárdát s megnézte a fekete-piros célkarikát.

— Száz aranydénárban fogadok, — fordult Ors vitézhez kihívóan. — Célbavágom!

— Tartom! — bölintott a dalia.

Jó, barnaszeg, magyar vitéz, sereghadnagy a második dandárban, kitűnő lovas és bajvivő, arról nevezetes, hogy félkézt fogja le kantárszárán a legvadabb monyast.

Letette Dioniziosz a száz aranydénárt a tömött zacskóban, állást vett s kiröppentette dárdáját kevélyen. Suhant is az, mint a hétsinges lidérc, de a célkarikától vagy két arasznyira lehullt erőtlenu.

— Nyertél, — bölintott szégyenülten.

— Tartom, — lépett elő Ors vitéz.

— Köszönöm, — utasította vissza gögösen.

Ors megnézte.

— Vendég vagy, — mondta csendesen.

Vette a dárdát a második, a harmadik, a negyedik és az ötödik görög is, verték a palánkot, Ors vitéz pedig sajnálkozva nézte őket. Szegény elpuhult Bizánc! Szedegette pedig a dárdát a palánk mellett Musvida, a kozár óriás, szedte-rakta ölbe-gulába s gyűlölködve pillogatott a kikent-kifent úrfiak felé.

— Selyembebujt csigák, — füstölgött magában.

De árnyékos arca földerdült s a hűség csillaga gyúlt ki a szemén: megpillantotta Imre herceget, ki is kivette vala őt a rabszolgafogdosó magyarok kezéből. Ott jött Kacsu bohóccal a királyi tornácok felől, mély figyelemmel hallgatta az udvari bolond panaszát.

— Üdvözlég, királyi felség! — hajlongtak a görögök alázatosan.

Ors vitéz pedig úgy állt, mint a cövek. A bohóc rögtön átvette a maga szerepét:

— Hát ti Vazul császár kisasszonykái, mit csináltok? Úgy-e, nehéz a dárdácska, léhűtő biboroncok?

A királyfi odalépett s barátságos-komolyan fogadta üdvözlésüket.

— Tarts velünk, felség! — invitálta Dioniziosz.

— Nem igen szoktam, — háritotta el finoman.

A görög az ajka csücskét harapdálta.

— Nálunk, Bizáncban a királyfiak mindenben elől járnak, — palástolta sértődöttségét egy gúnyoros mosolyba könnyedén.

— Nem érheti gáncs a magyar királyfit, — villant meg Ors vitéz szeme büszkén. — Ám dicséretre sem szorul...

— Éppen azért, — köntőfalazott Dioniziosz ékes latin nyelven. — Egy kis lovagi torna a szellemnek és a léleknek sem árt.

Érintette a királyfi érzékeny lelkét a finom gúnyokadás, mégis tétovázott egy pillanatig, aztán megmozdult, panyókára vetette mentéjét s kiegyenesedett.

— Dárdát!

Ugrott Ors vitéz, kezébe adta s hátralepett tiszteletteljesen.

— Száz bizantinus? — intett Ors vitéznek Dioniziosz.

— Nem, — ingatta fejét ridegen.

Kiperdítette a dárdát Imre herceg. Csattant a palánk, a villám üt le úgy. Rövid bűgással, rengve állt meg a dárda a célkarika közepén.

A görögök összenéztek.

— Vivát, — hajolt meg Dioniziosz mézes-mázosan.

— Régi görög arénákban dobtak így, — lelkendezett Bazilidesz, a második görög.

A bohóc bukfencet vetett.

— No, görögök? Lám, csak annyi nálunk a dárdavetés, mint nálatok — a bók...

Ors vitéz csak mosolygott csendesen.

— Salve, — köszönt a királyfi méltóságelteljesen.

De Dioniziosz féltérde ereszkedett előtte kecesesen.

— Királyfi, jöjj Bizáncba! A világ dicsősége vár...

— A világ mibennünk vagy, — mosolygott Imre herceg.

— Uram, ha tudnád, micsoda üdvösséget rejteget számodra a Porfirion-palota! — szavalta pathetikusan. — Kelet szépei, a ragyogó nők, a fény, a pompa II. Vazul császár udvarában... A meglevenedett mesék! Rózsa-koszorús lakomák, illatos szerelmek, habzó borok, inyenc falatok — Bizánc a világ fővárosa! Bizánc az élet, az öröm...

Elrévedt Imre királyfi, a messzeségbe révedt s a távlatok ködéből mintegy fölmerültek az ÁlmokVárosának patinás kupolái s égbeszökkenő tornyai... Dioniziosz tovább beszélt:

— Jöjj, uram, felség, ha látni és élni akarsz a tündöklő életet és boldogságot! Zene zeng a virágos lugásokban s gyönyört liheg a szerelem... A Porfirion-palota kéjlakai csókra várnak... Szédítő fény, mámor és ragyogás! A lélek is megittasul s a kárhozatban is üdvözü... Jöjj, Imre herceg, megmutatom neked az Álmok Városát ott lent, az ezertitkü Aranyzarv mögött...

Valami sóvárgás csillant meg a királyfi nagy, álmodó szemében, aztán fölemelte szemét büszkén és diadalmasan: legyőzte önmagát...

— Szép, amiket mondasz, — felelte halkan, — de az én lelkem nem oda vágyik, Dioniziosz... Az én lelkem Rómába sóvárog, hol a Colosseum sírboltjaiban szentek és mártírok porladoznak... Szívek, kik szenvedtek e bűnös világért s cirkszok porondján, hóhérok bárdja s az emberi kínok láthatatlan keresztje alatt mosolyogva halnak meg Krisztusért... Róma a világ üdvössége! Róma hív! Róma int felém!

És úgy látta, mintha Szent Péter gigászi alakja föl

emelkednék a Colosseum ormai mögül... Igen! Áll a világ fölött s az egek felhőpítvarára könyököl...

— De uram! — könyörgött a görög.

— Apage, Satanas, — fordult el tőle ridegen.

És elment. Vele ment Ors meg Kacsu is némán, boldogan. A görögök magukra maradtak. Dionizosz fölkel és a királyfi után tekintett égő gyűlölettel.

— Hja, — mormogta Bazilidesz, — Árpád-ivadék... Dionizosz leverte térdéről a port.

— Nini, a száz aranydénárom! — pillantotta meg a lócán a selyemzacskót, majd hirtelen zsebre vágta. — Mehetünk is ezek után haza és megjelentethjük Vazul császárnak, hogy Bizánc csók-politikája megtört István király fián, szégyenletesen megbukott...

Vállat vont az öt bizánci kém s tanakodva elvonult. Állott Musvida a kozár óriás még egy darabig a palánk mellett, aztán kihúzta a királyfi dárdáját s megcsókolta mély tisztelettel a hegyét...

HUNYADY SÁNDOR: A CSAHOLYI-FIÚ, MEG A PAPÁJA

Nyiregyházára borzasztó hírek érkeztek arról, hogy a Csaaholyi-fiú micsoda csávéba került Pesten. A főispán titkára azt beszélte, hogy Csaaholyi Béla húszezer pengőt veszített a kaszinóban puffra. Kapott egyheti moratóriumot, de ha letelik a hét, — vége, becsület dolga, hogy föbelője magát. Ezek a vész hírek túlzottak voltak, de az mindenestre igaz volt, hogy a fiú, aki cséplőgépet vásárolni utazott föl Pestre, elkártyázta és elitta édes szülei pénzét a bűnös városban. Sőt, ahogy úri körökben mondani szokták, piszkos adósságokat is csinált. Tartozott a kaszinóban a komornyiknak, a versenyen mind az öt bukmékernek, az éjjeli mulatóhelyeken a főpincéreknek. Sőt annyira elmulasztotta a hazatérés lehetőségének utolsó pillanatát is, hogy ötheti szobaszámlával tartozott a Pannóniában. Vasúti jegyre való pénzt még csak tudott volna pumpolni valahol, de akkora hitele már nem volt, hogy a hotelből kiválthassa magát. Ahhoz pedig túlkényes és túlnaiv volt Csaaholyi Béla, hogy címeres kofferjeit a Pannóniában hagyva, hazaszölkjön Szabolcsba, ahol bizonynyal nem várták volna bandériummal az állomáson.

A tékozló fiú pénzt kérő levele az a vélemény alakult ki ott, hogy a keserű vallomás és pisztolygolyóval való fenyegetés mindősze pump akar lenni. Csak akkor röffent össze a család, amikor más forrásokból is olyan hírek érkeztek a megyébe, hogy a Béla csakugyan csúnya bajban van. Erre aztán összegyűlt az egész familia az öreg Csaaholyi Balázs nyiregyházi rezidenciáján. A szép, vaskerítéses, földszintes, fehérfüggönyös ablakú ház előtt öt fogat állott. Három sárga, homokfutó brieska, a gazdag nagynéninek, Budaházi Eszternek a bárkaszerű hintója és Csaaholyi Balázs sallangos négyese, amelyik az állomáson járt a vasúton érkezett beregszászi rokonért.

A haditanács együtt ült a légytől, naptól gondosan óvott, hűvös, besötétített ebédlőben. Az asszonyok kávéztak, Csaaholyi Balázs sajátkezüleg készített spriccert ivott. A kávéibrik és a boroskancsó között, a szép, fehér terítő kellős közepén, már együtt volt a pénz, ami a Béla fiú szanalásához kellett.

A Csaaholyiaknak volt egy nagy bajuk. Kevés volt köztük a férfi. Csaaholyi Balázs egymaga ült az asztalnál öt harcias asszonyság között, akik összeadták a summát.

Arról folyt a szó, hogy hát ki vigye föl az orvosságot Pestre? Csaaholyi Balázs félszemmel a bankócsomóra sandított:

— Azt hiszem, — mondta farizeus sóhajjal, — mégis csak nekem kell felugranom. Férfinak való dolog ez. Asszony még csak be sem teheti a lábát azokra a helyekre, ahol ez a csirkefogó otthagya a piszkát.

Eszter néni citromsavanyúan nézett az unokatestvérére:

— Kutyára salonnát! — mondta gyanakodva.

A többi asszonynak sem nagyon tetszett a dolog. Csaaholyi Balázson még most, a hatvanas stáció felé közeledve is volt valami ficsuros. A haja nagyon regényesen öszült csak a két halántékán. A bajusza ki volt sütvé. A kisujján kacér, hosszú körmöt viselt, mint egy mandarin, fiatalos, virágos brokát mellény feszült a mellén. És még csak nem is csibüzközött, ahogy élemedett, magyar úrhoz illik, hanem princsesszász cigarettát szítt, aminek a füstje elegáns sárgára pácolta a mutatógijját.

Csönd támadt az ajánlkozás után. Az asszonyok a lelkük mélyén nem bíztak Csaaholyi Balázspan. De hát aratás ideje volt, a birtokon mind maguk a nők kommandíroztak, nehéz lett volna ilyenkor odahagyni a munkát.

Balázs úr megérezte a gyanúnak veszedelmes levegőjét, hát maga támadott, mielőtt még ráterítenék a vizes lepedőt.

A feleségére nézett, szigorúan és szemrehányóan:

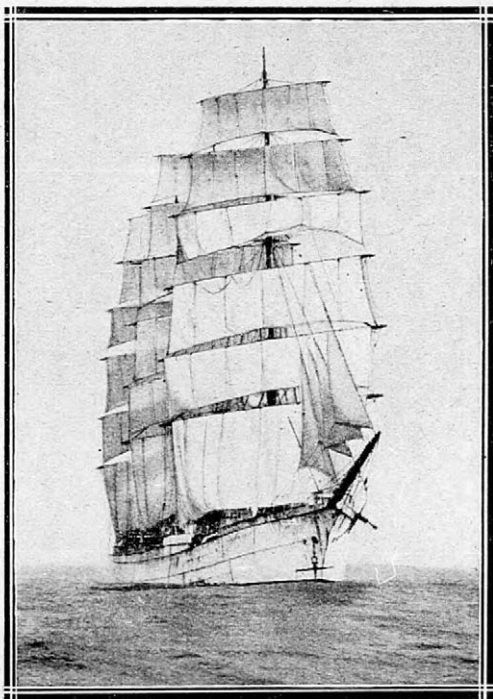
— Ernesztin lelkem, maga ismer engem. Tudja, hogy milyen vagyok én, ha komoly dologról van szó. Hát mondja, de igaz lelkire mondja meg, megérdemlem én, hogy ne bizzanak meg bennem?!

Ernesztin vérszegény, ijedt kis teremtés volt. Az egyetlen gyöngye lélek a sok kardos asszonyság között. Tudta jól, hogy miféle fazonú ember az ura. Nem becsülte, de még mindig szerelmes volt beléje egy kicsikét. Nem vallott tehát nyíltan színt sem ellene, sem mellette. Csak sóhajtott egy nagyot és lemondóan legyintett a kezével.

Csaaholyi Balázs ezt a gesztust önkényesen a maga javára magyarázta:

— Na látják, — mondta diadalmasan, — hát ha ő nem fél, mit félnek maguk?

Budaházi Eszter kettétörte a kuglófját. A legtöbb pénzt ő adta a nemzeti kölcsönhöz. Gondolt is rá, hogy ő maga megy föl Pestre rendbehozni a dolgot. Csakhogy ilyenkor, a

Vitorlás a tengeren

legnagyobb munka idején? Ebben a melegben utazni? Utálta a várost, imádta a kényelmét. Ingadozva nézett brokát-mellényes rokonára:

— Hát vigye! Lelke rajta, ha valami disznóságot csinál!

Csaholyi Balázs szívében kis angyalok muzsikáltak. Szerette volna megcsókolni a fia mindkét orcáját, hogy ilyen alkalmat adott egy kis kiruccanásra. Pestre menni pénzzel! Szinte látta magát, ahogy megérkezik a Keleti pályaudvaron, kackiásan, ahogy a szemébe nyomja a monoklit, ahogy a Hungáriában fölveszi az étlapot és a vacsora felől tanácskozik a pincérrel.

Hanem azért szomorú képet vágott.

— Kutya fáradságos dolog lesz. És költséges. Az a sok költség! — sóhajtotta és megcsóválta a fejét, mintha nem is ő lenne az a gavallér, akit három megyében a legjobban imádtak a cigányok.

* * *

Csaholyi Balázs vonata este fél-tízkor érkezett meg Pestre. A költségvetés csak konfliktus engedélyezett, de ő azért gummirádliba ült.

— A Pannóniához! — mondotta a kocsisnak, aki alig fért el a bakon a nagy disznóbőr koffer mellett. (Ernesztin asszony fájdalmas gyanuval nézte odahaza Nyiregyházán, hogy az ura mennyi ruhát pakol be erre a kis útra.) Szítta, szinte csókolta a kőszénfüstös, villanyfényes, városi levegőt. Föléledt, megfiatalodott. Pillanatra megfordult a fejében a gondolat, hogy rá kellene beszélni az asszonyt: adják el azt a komisz kis homoki földet, költözzenek föl tökepezésnek Budapestre.

A Pannóniában szinte családias melegséggel fogadták Csaholyi Balázst.

— Régen láttuk a méltóságos urat! — mondta az igazgató.

Csaholyi Balázs nem volt méltóságos, de azért nem utasította vissza a címzést, ravaszul kacintott, nemcsak a szemével, hanem a bajszával is:

— Azért a komisz fiamért jöttem!

Az igazgató szépen mosolygott:

— Pillanatig sem aggódtunk, méltóságos uram!

Félóra alatt végigfutott a nagy hír a szálloda minden érdekelt pincérén és portásán: hogy megjött Szabolesból az öreg Csaholyi, kiváltani fiát. A szobaasszony tisztába húzta a fiatalúr szobájában az ágyat az »öreg«-nek. Csaholyi Balázs rendelkezett így: jó lesz annak a kölyöknek a kanapén is! Mert, hogy a fia szobájába szállt, ez csak természetes. Nagyon élvezte magában előre a gyerek meglepetését, milyen puff lesz, ha majd éjszaka hazavetődik és ott találja őt az ágyban.

Gondolkozott, hogy fogadja:

— Hát összeszidom, de aztán tüstént megcsókolom! — döntötte el megértő apai szíve, amíg mosakodott és magára öltötte derékban szűk, szélesvállra szabott, gentrys, szegett szélű, fekete zakettjét.

Lent, a szálloda előcsarnokában, pillanatra megállott Csaholyi Balázs. Arról volt szó, hogy az étterem melyik részében vacsorázzék? Választhatott a csöndes, angol szoba és a télikert között, ahol a pálmás sarokban a cigány játszott,

ha ugyan szabad cigánynak nevezni a hegedű akkor a művészét, mint Radics.

Az öreg Csaholyi a télikertbe ment.

Leült az egyik diszkrét sarokba, gondosan áttudírozta az étlapot, aztán rántott bárányt rendelt. Italnak beárte szerényen egy üveg könnyű kéknylelűvel. Evett, ivott, kávézott. Szivarra gyújtott. Nézte a füstöt, hallgatta, hogy váltogatja a cigány a valcert a magyar nótával.

Éjfélután egy kis hiba történt. A hiúszemű Radics észrevette a magányosan iddogáló Csaholyi Balázst. Megérezte rajta, hogy ez az ő embere. Hiszen csak vidéki magyar úr tudja magát ilyen jól érezni a fehér asztalnál, egyedül, bor mellett. Rámosolygott Csaholyi Balázssra. Elkezdett »oda« játszani. Sőt, mintha ördöge volna, még a világtájt is kiséjtette valamiből, ahonnan az embere való. Csupa nyírségi nótát játszott a vén betyár, olyan halkán, selymesen, mint a finom szivarfüst.

Balázs úrnak melegedni kezdett a füle. Kocogott a gyűrűjével a poháron:

— Hozzon egy üveg keserű Roederert! — mondta a pincérnek.

Ott állt a pezsgő szépen, fehér szalvétával letakarva, az ezüst hűtőben az asztal mellett. Már csak félig volt az üveg, amikor váratlanul megérkezett Csaholyi Béla. Fel akart menni a szobájába, amikor a portás figyelmeztette, hogy bent várakozik a télikertben az apja, menjen be hozzá.

Az öreg Csaholyi előbb megfenyegette, aztán megcsókolta a gyerekét. Tetszett neki, hogy a fiú nem mentegetőzik, nem magyarázkodik, hanem szépen, szerényen odaül az asztalhoz és csöndesen tűri a szülői dorgatóriumot. Nem is volt szíve szerint való dolog, hogy szidja. De azért szidta-szapulta-nevelte. Igaz, hogy kocintott is közben vele, mert a figyelmes pincér még egy poharat tett az asztalra a fiatal Csaholyi elé, aki csöppel sem szerette kevésbé a száraz Roederert, mint az apja.

Jó tizenöt percig tartott a lecke, tizenöt perc után Csaholyi Balázs szívét valami különös melegség öntötte el. Más kulesot tett a kóta elé és kedves, közvetlen, haragos hangon kérte számon:

— Hol jártál egész nap, te gézengúz?!

Csaholyi Béla bevallotta:

— Délután a lóversenyen voltam.

Az illem úgy követelte, hogy az apa ezt a könnyelműséget rossznéven vegye, viszont a régi sportsman érdeklődése mást diktált. Balázs úr tehát összevonta a szemöldökét, de azért megkérdezte:

— Hát aztán mi történt?

A fiú búsan legyintett:

— Pech. Ha az embernek egyszer malőrje van. A kanca-díj biztos volt. De nem volt érdemes fogadni a reás favoritot...

Az öreg Csaholyi tapsolt a pincérnek:

— Még egy üveggel!

És amikor a pezsgő megérkezett, a saját pecsétgyűrűs, apai kezével töltött a tékozló fiúnak. Kocintottak. Ittak.

— Mikor tanuld meg már, — magyarázta az apa a fiának, — hogy az olyan futamban, ahol reás favorit van, nem

Őszi sportkabát

szabad fogadni. Rá nem érdemes, ellene nem lehet... No mondjad csak, hogy volt? Ki nyerte az első versenyt?

Csaholyi Béla közelebb húzta a székét az apjához.

Ránézett az öregre — egészen egyforma szemük, egyforma orruk volt. Összemosolyogtak és csöndes deliciával hozzáfogtak, hogy megbeszéljék a délutáni futtatás eseményeit.

Hajnali negyedkettőkor Balázs úr hitta a pincért:

— Az a kis vacsora, meg három üveg pezsgő.

Amikor az öreg fizetett, Csaholyi Béla az apai bugyellárisba kancsalított. Pontosan tudta, miféle forrásokból gyült össze és milyen célra való a sok, gyönyörű bankó. Nyelt egyet. Gondolkozni kezdett, micsoda formában vallja be az apjának, hogy ötszáz pengővel kisebb az adósság, mint a számla.

Nyílt őszinteség? Az szép lenne, töprengett a fiú. De nem lenne hasznos. Ahhoz túlbecsületes az öreg, hogy megosztaná vele a bitang pénzt. Inkább megtartaná az egészséget.

Balázs úr húsz pengőt csúsztatott a cigány tényérjába a szalvéta alá. A ruhatárban panyókán a vállára vetette divatos, kurta, sárga übereiherjét. Csillogott a szeme a pezsgőtől, a muzsikától:

— No fiú, van-e még élet ilyenkor a kaszinóban?

Csaholyi Béla két órával előbb holtfáradtan érkezett haza a szállodába, de arra a kilátásra, hogy az apjával mehet éjszakai kalandra, virgonc lett, mint a pítypalaty.

— Ha vége is van a bakknak, egy-két makaó-parti, ferbliző asztal bizonyosan akad még mindig.

Sötét volt már a kaszinó dohányzója, olvasószobája.

A homályos nagyteremben csíkos terítővel leborítva szunyadt a nagy bakkarat-asztal. Csak egy kis kártyaszobában folyt egy elkeseredett ferbliparti. Négy úr ütötte a blattot. Egy hűzárórnagy, egy monoklis minisztériumi ember, meg egy sárosi testvérpár. Az urak nagy zajjal, örömmel üdvözölték a Csaholyiakat, de azért az asztaltól nem állottak föl. Osztottak, gusztáltak. Ugy beszéltek az újonnan jöttekhez — keverés közben.

A hűzár kacsintott:

— Négyen vagyunk csak, Balázs. Pedig ötösben szép ez a játék, — és odanézett az üres ötödik székre a kerek asztal mellett.

Csaholyi Balázs húzódozott, mint a szégyenlős lány, ha táncolni kéri.

— Éppen csak a fiam miatt jöttem! — mondta határozatlanul.

Csaholyi Béla az apja füléhez hajolt:

— Nézze csak, apám, — súgta, — ezek vacsora óta

játszának. Maga friss erő lenne köztük, a la Szemere Miklós!

Balázs úr odaült az üres ötödik székre és ezt mondta a fogai között:

— No, üsse a kő, osszatok nekem is!

A dolog rosszul kezdődött, cudarul folytatódott és betyáruul végződött be. A fiú egy darab ideig kitarthatott az apja mögött. De reggel ötkor, amikor az őrnagynak negyvenegye volt a Csaholyi Balázs negyvenes zöldbandája ellen, az apa vérbeborult szemmel nézett a gyerekére:

— Má az igaz, hogy beestelen komisz gibic vagy! Eridj innen a fenébe a hátam mögül!

Csaholyi Béla felemelkedett a melegreült székről, átment a társalgóba, összetaszított két nagy bőrfotel, lefeküdt aludni. Túlfáradt volt hozzá, hogy a nagy családi tragédián kétségbeessék. Szinte gépiesen gondolta: számár az öreg, hogy még mindig verekszik. Hiszen láthatná, hogy a három civil már begombolkozott, a katonának meg olyan tartós jó lapjárása van, mint az őszi eső! Sóhajtott, aztán az arcára borította a zsebkendőjét, mert már túlvilágos volt a szobában és behunyta füsttől pirosra csípött szemét.

* * *

Két héttel a történetek után a szerencsés ember három egymáshoz tartozó utast figyelhetett meg a Nyiregyháza felé robogó gyorsvonaton. Az utasok közül asszony volt az egyik. Fahéjszín selyembe öltözött, nagytokájú, parancsoló hangú, szigorú dáma. Ilyen félelmetes lehetett Mária Terézia, amikor haragszik.

A másik két utas férfi volt. Hasonlítottak egymáshoz nagyon, az egyik öszes, a másik diószínű hajú kiadásban. Szeldek voltak ezek a férfiak, mint az őzike. Szótlanul ültek a kupében, merengő szemmel nézték az ablakon túl továbbfutó vidéket.

Hajduszoboszló tájékán a társaság bement az étkezőkocsiba uzsonnázni. Amikor megkávéztak, az öszülő hajú úriember fuvolalágyságú hangon megszólalt:

— Ugyan, drága Eszterkém, adja ide a bugyellárisát, mégsem illik, hogy asszony léte re maga fizessen a kellenek!

A fahéjszín Mária Terézia szeme veszedelmesen villámlott, fölsattant a szava, hogy szinte megállott ijedtében a vagon tetején a ventilátor. Volt ebben a hangban harag, gúny, sértés, rendreutasítás, ahogy mondta:

— A bugyellárisomat? Magára?! Hát egy forintot?! Hát egy petákot?! Egy garast se többet! Soha ebben az életben!

CSURKA PÉTER:

KRISZTUSOK

A gyerekek a dombról lekanyarodtak.

Nagy pelyhekben hullott a hó és már fehérre meszelte a szántókat, a házakat, a fákat, az egész mindenséget a természet csodálatos, láthatatlan keze: a látóhatár sötét pereméig.

Fönt az égen, a dombról lekanyarodó iskolásgyerekek feje felett ijesztő sötét volt a levegő, ólomszürke volt az ég... Mintha az Isten ólomharang alá tette volna az egész mindenséget és a nagy mindenség alatt a hideg, fehér hólepel világított volna csak.

A tanító úr karácsony előtt egy héttel, szombaton délben, ünnepélyesen kiadta a vakációt a tanyai fiúknak és lányoknak. Lelkükre kötötte, hogy a hosszú két hét alatt ne csak játékkal töltsék az idejüket, hanem szorgalmasan ismétlegessék az eddigi tanultakat...

Minekutána elhangzott a déli ima, a kis gubás parasztfiúk, szoknyás parasztlánykák, berlinerkendővel derékon átkötte: vad zúdulással lármázva, csattogva, sikongva, verekedve rohantak a kapunak, mintha örökre búcsút mondanának a zord iskolapadoknak, a szigorú tanító úrnak, a táblának, a számológépnek, a nád-pálcának és mindennek, ami az ő kicsi életüket nehezé tette, elkeserítette...

Két hét!... Végtelen nagy idő a gyermek lélekvilágában!
Sohasem telik el!...

A tanító úr, ide, a tanyára kikérőzött intellektuel, fátyolos szemmel bámult csenevész, rongyos kis hadserege után, kik már tanyasoronként eltávozva rajzottak otthonuk irányába a dűlőutakon, mint a tehének nyáron az elosztónál, utcák szerint maguktól eligazodnak.

Úgy a kislányok és kislíúk is...

Az utolsó volt, aki az iskola kapuját betette, a negyedik Barkóczy Pista, Eszter húgával. A téli karámok álmoszemű, bús lakójának, Barkóczy Jánosnak kicsi csemetéi. Küzdelmesen túrták a havat irdatlan nagy csizmaikkal, kézen vezetve egymást. Eszter, nagy kendőjébe bugyolálva, mint egy kis öreg varju cammogott bátyja mellett. Bátyja noszogatta:

— Siess, mert Durkóék nem várnak meg!

— Duuurkoóó...! — kiabált az előttük már jó messzire haladó két fiú után. Durkó és Kece, akik az uradalomhoz tartoztak, a kiabálásra hátránéztek. A domb tetején megállottak:

— Siiecsesetek mán! — nyávogta vissza Kece.

Pista megrántotta a kis Esztert, aki nehezebben bírt a hóval. Egyszer csak Eszter felkiáltott:

— Nézd már Pista!... Mit csinálnak azok ott?...

— Jézus Krisztust, te kis buta!... Azt se tudod?...

— Hogy csinálják a Krisztust, te Pista?...

— Hát nem látod?... Nézz oda!...

A két fiú a nemzedékről nemzedékre szállott ősi virtust

rángatta vissza a kései időbe... Krisztust vetettek a frissen leesett hóra... Kece kezdte. Lassan leült a hóra. Aztán hátraült óvatosan, úgy, hogy a feje is belesüppedt, végül a karjait két oldalra kivágta. Kis ideig mozdulatlan maradt, aztán Durkó felrántotta. (A hóba besüppedt test, fej, láb és karok nyoma kell, hogy a keresztre feszített Krisztust szolgálta.) Azután Durkó következett. És így felváltva.

Már levetítettek vagy tíz-tizenkét Krisztust, amikor nézeteltérés keletkezett közöttük. Durkó azt állította, hogy az ő Krisztusa sokkal szebb, mint a Kecéé. Kece meg a maga Krisztusát dicsérte. Lassan indult a szóharc:

— A te Krisztusod lába nagyon rövid! — mondotta Durkó.

— A tiednek meg a feje olyan mint egy süttőtök! — feleltes Kece.

— Nem igaz!

— De igaz!

— Aszondod, hogy én hazudok?

— Én azt mondom, hogy te nem tudsz igazi Krisztust vetni.

Durkó erre a kijelentésre rettenetes méregbe jött. Neki-szaladt Kecének, meglökte, úgy, hogy Kece hanyattesett a hóba.

Erre az összecsapásra érkezett meg Barkóczy Pista a húgával.

— Miért veszekesztok? — kérdezte Durkóhoz lépett.

— Mert Kece egy hazug!...

Azt meri mondani, hogy az ő Krisztusa szebb, mint az enyém!... Most gyere Barkóczy, mond meg te... Te mondd meg!... Te, aki legjobb tanuló vagy az iskolában, te mondd meg, hogy kié hát a szebbik Jézus Krisztus?...

Kézen vonszolta kis pajtását a széjjeltergetett Krisztusok közé...

Barkóczy tétován, szótlánul nézegette a nyomokat.

— Ez is az enyém!... Az is az enyém!... Az meg az övé... Na most szólj hát!... De légy igazságos!...

De Barkóczy nem szólt semmit, Visszaforodt a hóban fekvő

Kece felé és talpraállította kicsi cimboráját.

Eszter, aki eddig, mint egy öreg varju, — erő dinnyeföldek rongyos madárijesztője, — értelmetlenül szemlélte a körülötte történeteket, odatotyogott a pityergő Kecéhez és sajnálkozva mondotta:

— Látod?... Te kezdted!... Mért csúfoljátok Jézus Krisztust?...

— Hallgass! — mordult rá a bátyja. — Eztet mindenki csinálja... Én láttam egyszer, hogy idesapám is csinálta...!

Aztán négyen kört alkotva hallgattak. Barkóczy törte meg a hideg téli csendet. Rezgett kis vékony hangja:

— Hát az úgy van, hogy ki nagyobb, ki kisebb, ki szélesebb, osztán olyan a Krisztusa is...

Megint hallgattak. Habzsolva szívták magukba a kék levegőt, ami felgerjedt kis indulataikat lenyeste, letempította. Azután szótlánul libasorban kanyarodtak a dombról lefelé

A női szépség tízparancsolata

1. A szépség alapja a helyes táplálkozás.

2. Nevezz, hogy szép maradj! Ha minden kellemetlen dolgot mosolyogva fogadsz: fiatal és szép leszel.

3. A kozmetika egyedül kevés. Szellemeddel és erőddel kell segítségére mened.

4. Szellemi ruganyosság a legjobb fegyver az öregség ellen.

5. Uralkodjál arcod vonásain. Mert az arc a lélek és jellem tükré.

6. Szépséged ne legyen álarc.

7. Használd fel minden okos szépség-ápolószert, de ne félj attól, hogy megöregszel. Mert a félelem csúnyává tesz.

8. Ápold testedet és lelkedet, hogy 45 éves korodban elérd a tökéletes szépséget.

9. Az öregedés nem jelent csúnyulást. Minél öregebb vagy, légy annál hiúbb önmagadra.

10. A testedet, a szellemedet és a lelkedet ápdol és gondozd, — és szép leszel, még 70 éves korodban is!

A domb tövén már térdig jártak a hóban. Az elől cammogó Durkó megállott:

— Te Barkóczi!... Csinálj te is egy keresztet! Lássuk, hogy milyen a tied?...

Indítványa visszhangra talált a kötekedő Kecében is:

— Igen!... Ha úgy tudsz papolni, tudjál keresztet is csinálni!...

Sőt Eszter is ráincogott:

— Mutasd meg Pista, hogy te is tudsz!...

A kis Barkóczi, kinek szeme kékjében ott csillogott már édesapja földhözragadt parasztságának mindennel való megalkuvása, alázatossága, kis semmiségének a tudata: fejét nyaka közé szorítva, bátor-talánul válaszolt:

— Nekem nincs időm, mint nektek. Sietnem kell haza a Vashalomba... Segítenem kell édesapámnak... mert már... nekem, nincsen édesanyám...

— Igen, mert gyáva vagy! — szölt gúnyosan Durkó.

A kis Barkóczi Pista sápadt arcát pirosra pingálta a fejébe hirtelen feltóduló vér...

— Én nem vagyok gyáva!... Ha akarjátok, hát itt van ni, lássátok!...

Belévetette magát a térdigérő hóba. Belesüppedt egészen. Eszter segítségével tudott csak nagynehezen fel-tápaszkodni. A két fiú kárörvendően, nevetve állapította meg, hogy az iskola esze nem tud semmit, mert az ő Krisztusának a hóban se híre, se hamva nincs. Hallgatagon, szomorúan ő is elismerte ezt, nem is felelt vissza a többiek csúfolódásaira, kik már az uradalom felé vivő útra tértek el. Húga segítségével a havat levergette apjától örökölt, sokéves kék posztókabátjáról. Bántotta Esztert is bátyja felsülése, Pista is szégyelte magát húga előtt és önmaga előtt is. Szomorúan vágtak neki a hótengernek a karámkok felé. Szótlánul baktattak. Majd Eszter megszökölt:

— Tudod, hogy mért nem tudtál Krisztust vetni?...

— Tudom is én...

— Hát a kabát miatt, te Pista!... A nagy kabát miatt!...

Mert nagyon nagy neked az a kabát... Azoknak szép, rájuk-szabta kabátjuk van... Azért!...

— Az lehet, — sóhajtott Pista.

Ismét egy nagy dombra kapaszkodtak.

— Látod, itt a hó sem olyan nagy, — szölt Eszter. — Vesd le a kabátodat, én megfogom. Próbáld meg itt!...

Pista érezte, hogy hűgának igaza van... A kabát, a kabát!... Megbántott önérzete barázdálta kicsiny lelkét. Hirtelen lefordította magáról a nagy nehéz kabátot. Vékony kis ruhájában befeküdt a hóba. Jól benyomta a fejét, a lábát, karjait és hanyatt fekvé jókora ideig felbámult a sötétszínű égre. Mikor felkelt, Eszter már ujjongott örömeiben. Visszatekintett: látta ő is, hogy testének milyen kitünő mása maradt a hóban.

— Ezt látnák Durkóék! — kiáltott önérzetesen. — Ez aztán a szép!...

Nekibuzdult. Egyiket a másik után vetette.

Jó idő eltelt már. A hóesés elállott, fagyos, metsző szél kerekedett. Eszter szegényke rettenetesen fázott:

— Menjünk már, Pista! — kiáltotta.

Pista lihegve, kipirosult arccal vette fel a kabátját.

— Ha nem esibe a hó ezeket a Krisztusokat, akkor újév után megmutatom Durkóéknak, hadd lássák, hogy én mit tudok!...

Elindultak. Az északi szél mindinkább erősödött, szemközt vágta rájuk a havat.

— Befújja a szél, — motyogta szomorúan Pista. — Kár!... Nem mutathatom meg nekik!...

Este lett, mire hazaértek a karámba. Az öreg Barkóczi olajmécsest gyújtott. A kemence mellett térdére ültette két kis árváját és elmeséltette velük az iskolában történeteket. Jobbra-balra osztogatta fáradt apai csókjait s egyszer csak felszisszent:

— Nagyon forró a fejed, kis fiam!... Szinte süt!...

* * *

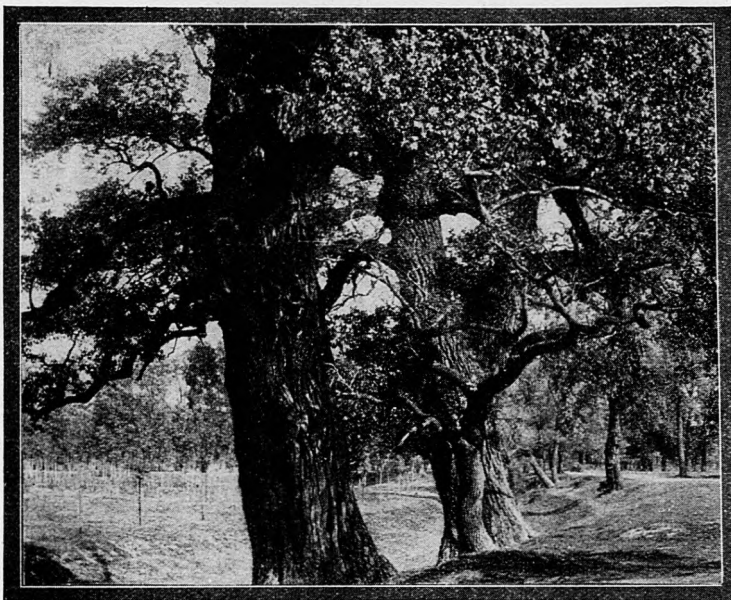
A harmadik napon már édesanyjáról beszélt lázálmában a kis Barkóczi Pista... Hogy megjött a városból... Nagy karácsonyfát hozott a kezében... És ni... ni... a fa tetején a keresztre feszített Krisztus képe... Jézuska... hívja őt... oda, ahol az édesanyja van...

És karácsony szombatján le is jött a kis Jézus Barkóczi Pistáért...

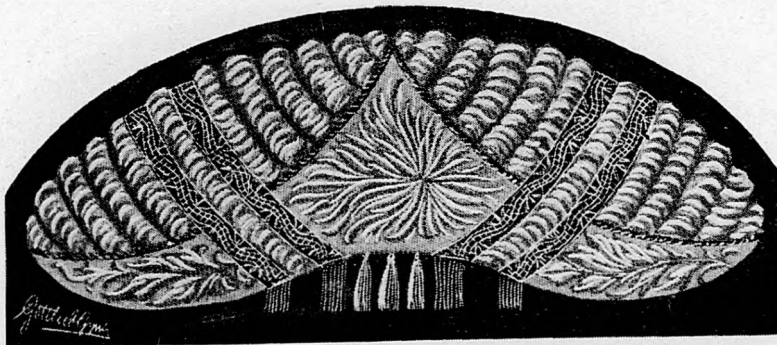
Újév után Eszter egyedül ment az iskolába és hiába kereste, nem találta sehol a bátyja Krisztusait...

Befújta a szél...

Istenem, Istenem!... Betemette a hó...

Évszázados fák a parkban

Díszpárna (Gottlieb-modell)

Apróságok a külföldről, amiből tanulni lehet

*A kalauz visszaadja a borraivalót ~ A színházi ruhatárosnő meg a női kalap
Légy óvatos a magyar beszéddel, avagy: „Én is magyar asszony vagyok“*

Weggis (Svájc)

(*A Magyar Uriasszonyok Lapja munkatársától.*) Csöndes kis panzió kertjében ülök a vierwaldstätti tó partján. Mögöttem a több mint kétezer méter magas Rigi-hegy, csodálatosan gomolygó felhőspapkájával, rengeteg vízesésével, előttem a Bürgenstock, amelynek százeletes magasságába liften lehet feljutni s körülöttem a színek orgiális pompájában ragyogó hatalmas tó, amely különös áhitatra gerjeszti a svájci népet, mert olyan alakja van, mint az elferdült keresztnek. Az egyik kiugró sziklán Jézus-szobor áll, kiterjesztett karokkal, oltalmába fogadva azokat, akik hisznek Benne s Hozzá fohászkoznak. Teljes huszonegyórás utazás fáradsalmát veszi magára az ember, amíg a nyugalom e paradicsomi ölébe jut. A praktikus utazó, aki nem sajnálja az időt és közelebbi ismeretséget akar kötni a természettel és a benne nyüzsgő világgal, kisebb-nagyobb megszakításokkal teszi meg ezt az utat, amely Bécs-től kezdve, Salzburgon és Innsbruckon, majd Zürichen és Luzernen át a négy svájci kanton nagy taváig Európa legtündéribb panorámájával gyönyörködteti. Távól áll tőlem, hogy olvasóimat könyvekből és úti leírásokból bizonyára jól ismert részletekkel fárasszam. Az alpesi tájakkal s általában minden természeti szépséggel úgy vagyunk, hogy a legköltőibb leírás sem pótolhatja a közvetlen szemléletet. Inkább azokat az apró, de tanulságos epizódokat jegyzem ide, amelyek utazás közben főleg a magyar ember figyelmét hívják magukra.

Bécs... Csak árnyalatnyi különbség van a feloszlott monarchia két fővárosának sorsa között. Mind a kettő egy megcsónkított birodalomnak megfelelő hátvéd és segítőforrások nélkül maradt reprezentánsa, mostani állapotában túlméretezett s majdnem élektéptelen. Tudjuk, mit és mennyit szenvednek az osztrákok, ahogy ők is tudják, mit és mennyit szenvedünk mi magyarok. Bécs arculatán azonban nem lehet észrevenni a leromlás jeleit. Azon a képen, amelyet a hajdani császárváros mutat, nincsenek szépségihibák, rikoltó foltok. Nagyon tiszta, gondozott, hiánytalanul felszerelt metropolis ez, csak a nagyméretű forgalom hiányzik az impozáns Ringeokról. Akárcsak Budapesten a körutakról. A magyar ember szíve mégis elszorul, amikor Bécs gyönyörű parkjait, tereit, gyermekjátzóhelyeit látja. Micsoda nyomorúság ehhez képest a mi pár lépésnyi tercskéink, amiket a régi Pest urai szívtelenül és csak mutatónak hagytak meg itt-ott a körengedigben! Nem csoda, ha azt olvassuk a statisztikában, hogy Bécs sokkal egészségesebb város, mint Budapest.

A közlekedési eszközök számosabbak, kiszolgálás dolgában kellemesebbek, mint a budapestiek. Itt nem látni két kalauzt egy kocsin és minduntalan befurakodó ellenőröket. A legfeltűnőbb azonban, hogy a kalauzok nem fogadnak el borraivalót, ellenben a kocsiról leszállva igazítják útba az utasokat. Mikor két jegy után hetven garast adtam a kalauznak s a visszajáró hat garast (öt fillér) nála hagytam, ezzel a megjegyzéssel adta vissza: »Das ist bei uns am strengsten verboten.« (Ez nálunk a legszigorúbban tiltva van.)

A budapesti színházlátogató tudvalevő-

Sugár Dönci, Esztergom

leg sokat bosszankodik a kötelező ruhatár miatt. Bécsben tetszés szerint beviheti a néző a kabátját, vagy ruhatárba teheti. A tárgyak megőrzése nem valami olcsó, kétszer annyiba kerül, mint Pesten, de viszont tanuja voltam annak, hogy egy ruhatárosnő a Theater an der Wien-ben figyelmeztetett egy magyar nőt, hogy ne tegye le a kalapját a ruhatárban, »kár a pénzért.« Vajjon melyik pesti színház ruhatári alkalmazottjai vannak ilyesmire kioktatva s nem stante pede elcsapnák-e azt a derék ruhatáros nőt, aki egy kézben vihető, senkinek sem alkalmatlan kalapot beengedne a nézőtérre?

Amennyire megkímélik az embert a fölösleges költségektől, éppoly udvariasan köszönik meg a legesekélyebb borraivalót is. Próbát tettem egy és ugyanazon a helyen. Egyszer húsz, másodszer tíz garas borraivalót adtam. A köszönet szavain nem lehetett megérezni a magasabb vagy alacsonyabb rendű megalégedést. Fájdalommal állapítottam meg, hogy a borraivaló-rend-

szer legéktelenebb kinövésait még mindig Budapesten lehet tanulmányozni, ahol megcsik, hogy a fogyasztás után fizetett hús, sőt harminc percentes borraivalót az orra alatt eldűnyögött érthetetlen szóval vagy komisz morgással nyugtázzák egyes rosszul nevelt kiszolgálók. Ilyesmire Budapesttől nyugatra nincsen példa s amíg a magyar vendéglős- és kávésipar a legszigorúbb rendszabályokat nem lépteti életbe, le kell mondanunk arról a tiszteletteljes hangról, amelyen az idegenek a nyugat-európai fővárosokban tapasztalt magaviseletről és modorról beszélnek.

Salzburgban még meglehetősen sok magyar szót hallottam a kirándulóhelyeken, a hotelen, a kávéházban. S újra meg újra szíven ütött némely honfitársamnak (a nőket is beleszámítva) az a szerencsétlen, nem tudom milyen jelzővel illethető tempója, hogy feltűnő viselkedéssel, túlhangos beszéddel akarják magukra terelni a figyelmet. Meg tudom érteni, ha jönevélésű, úri modorú magyarok távoltartják magukat ezektől a hangoskodóktól és amennyire lehet, leplezik előttük magyar voltukat. A tulajdon hazájában, vagy inkább a házában teheti mindenki azt, amit akar, bár én odahaza sem tartom valami esztétikus produkciónak, amikor szíu-indián kiáltásokkal rohamozzák meg rakoncátlan honfitársaim a vonatot, a villamost, a nyári vendéglőt, a színházi ruhatárt stb. Osztrák, német, svájci környezetben a legtöbben hamar le is tesznek erről a keleti szokásról. (Olaszországban kevésbé, mert ott maga a nép is hangosszavú és széles gesztusokkal dolgozó.) Arról is megfeledekzik sok magyar utazás közben, hogy a mi nyelvünk nem tolvajnyelv, amelyen hangos megjegyzéseket lehet tenni. Ha eddig nem győződtem volna meg erről több esetben, most — a tirolói havasok közt utazva — nagyon alapos tudomást szerezhettem.

Úgy történt a dolog, hogy Innsbruckban felszállt a kocsinkba egy idősebb disztिंगvált asszony. Alig helyezkedett el, kézimunkát vett elő és — bár a legfestőbb vidéken száguldozott végig az elektrifikált gyorsvonat — nem nézett se jobbra, se balra. Egyszer csak, amint feleségemhez fordulva (aki szintén horgolással foglalatokodott), a környék szépségére hívtam fel figyelmét, a mellettünk ülő hölgy megszólalt:

— Én is magyar nő vagyok. Olyan ritkán hallok magyar szót... ne vegyék rossz néven...

Kiderült, hogy leánykorában került el Pestről Tirolba, egy ottani orvos elvette feleségül s azóta itt él a hegyek közt. A gyermekei persze már osztrákok.

— Különösen örülök, — mondta — hogy egy magyar nőt kézimunka mellett látok. Egészen más dolgokat szoktam olvasni róluk...

Megnyugtattuk, hogy nem minden magyar nő ül kifestett arccal, kitépdesett szemöldökkel, cigarettáról cigaretára gyújtva a körüli kávéházakban és az éjjeli lokálokban...

— Én meglehetősen sűrűn utazom ezen a vonalon, — mondta. — Így nyáron persze sok magyar is utazik. A múlt héten, amint Innsbruckba mentem, egy férfi és egy nő ült velem szemközt, akik magyarul beszéltek. Én, akárcsak most, horgoltam és úgy tettem, mint aki nem érti beszédüket. Mit

gondolnak, kérem, miről csevegtek? Engem kritizáltak, még pedig ordenáré szavakkal. Hagytam őket. Mikor kiszálltak, csak annyit mondtam nekik: »Jó éjszakát kívánok és nagyobb óvatosságot!« Elképedve fordultak vissza, valamit hebegtek, de én leintettem őket.

Az ilyen affér persze másként zajlik le, ha a megkritizált hölgy oldalán egy férfi ül, aki szintén magyar. Tanulság: senkire semmiféle bántó megjegyzést ne tegyünk, nemcsak Ausztriában, de Ausztráliában sem. Mert mindenütt vannak magyarok. És sohasem tudni, hol találkozunk eggyel.

Eugenius

Két legenda 1930-ból

I.

A görög ókorban történt, hogy egy Pygmalion nevű fiatal szobrász csodálatos szépségű szobrot alkotott.

Meglehet, hogy abban az időben voltak ilyen tökéletes szépségű, élő görög leányok, csak éppen ő nem ismerte azokat. Ezer olyan vonást és különöséget talált Pygmalion a saját alkotásán, amelyek az ő művészi fantáziájában születtek meg. A szép testet és arcot közönséges agyagból formálta. Aztán elővette a legnemesebb és legcsillogóbb márványt, egyre fokozódó gyönyörűséggel faragta ki belőle az agyagból formázott alakot, — így született meg a világszép Galathea.

Szegény szobrász valósággal beleszeretett ebbe a női szépségbe, — csakhogy a szobor néma és jég hideg maradt. Szerelme azonban napról-napra hatalmasabb és szenvedélyesebb lett.

Zeus megsajnálta szegény Pygmalion a gyötrelmeit és szenvedéseit. A görög istenek atyja mindig kedvelte a metamorfózisokat — és lelket lehelt a szoborba. Galathea leszállt a talpazatáról, egyenesen Pygmalion karjai közé...

Eddig szól az ókori legenda. Arról nem tudunk semmit, hogy Pygmalion házassága a szép Galatheával boldog volt-e, vagy nem. Attól tartok, hogy — nem! Mert Galathea jogosan tehetett szemrehányást a férjének, hogy — mondjuk — a szemét nem elég nagygyá, a szája ívelését pedig unalmassá formálta. Vagy: hogy a dereka és a lábai nincsenek arányban egymással. Pygmalion viszont bizonyos »hűvösséget« konstatálhatott hitveséről, már csak a márvány alaptermészete miatt is.

Az ókori Pygmalion leszámítottjai azonban ma is itt élnek közöttünk. Én is ismerek egyet közülök, aki

egy szépen öltöztetett babát vett feleségül. Pompásan hordja szenzációs ruháit, nevet, táncol, beszél, — szóval megállapítható, hogy ez az »isten-nő« földi anyagból van gyúrva. Pedig mennyi szép leány van ezen a világon, aki szívesen lett volna ennek a férfiúnak a felesége!

De akkor nélkülöznie kellett volna az »alkotó örömét«, amit csak egy ilyen sajátmaga által formált teremtes szerezhethet meg neki!

Amellett a mai kor Zeusa elfelejtett valamit. Ez a modern Galathea nem kapott — lelket.

De ezt még a férje sem vette észre...

2.

Hadesben, az ókori alvilágban, nagy izgalom uralkodott. Az alvilág ura ugyanis néhány kiváltságos léleknek, akik már évezredek óta szenvedik a legszörnyűbb kínokat, megengedte, hogy visszamenjenek a földre. Olyan külsővel ruházta fel őket, mint a mai emberek. A kiválasztott lelkek pedig reszkető örömmel mentek fel a földre. Visszatérésüket az egész alvilág, sőt maga az alvilág ura is kíváncsian várta.

A kiválasztott lelkek aztán, visszatérve a földről, mélyen meghajoltak az alvilág ura előtt. Mi d a s király kezdett elsőnek beszélni:

— Uram, mindig bölcs és kegyes voltál hozzánk. Mindnyájan megérdemeltük a büntetésünket, ha zúgolódunk is ellene, mert nagyon súlyosnak és keménynek találtuk... Én például földi életemben kénytelen voltam éhen pusztulni, mert az az örült kívánság hagyta el ajkamat, hogy minden, amihez hozzáérek, változzék arannyá... És most, hogy a földön jártam — ezt a földet Amerikának nevezik — számtalan embert találtam, akinek ugyanez a sorsa és végzete. Végtelen gazdag ugyan, de a gomyra túlságosan beteg és érzékeny. Olyan ételeket kénytelen enni, amit én rabszolgáim leghitványabbjának sem mertem volna adni...

— Uram, — folytatta T a n t a l u s — az én nevemet ma is jól ismerik a földön és gyakran hivatkoznak rám. De most már én is békésebben fogom viselni azt a büntetést, hogy a víz eltűnik szomjúhozó ajkaim elől és az izes gyümölcsök csak azért csalogatnak, hogy amikor utánuk nyúlok, semmivé váljanak. Mert láttam most a földön szép, fiatal asszonyokat, akik éheztek a nagyszerűen megterített asztal mellett. Olyanokat is láttam, akik egyetlen csöpp vizet sem ittak és majdnem eltikkadtak a szomjúságtól. Nagy bünt követhettek el, hogy ilyen súlyos büntetésben van részük. Könyörtelen istennőjüket pedig úgy hívják, hogy »Divat«...

És most S i s y p h u s kezdett beszélni, akinek soha nem volt olyan jó kedve, mint most:

— Uram, a mi pogány isteneink félelmek és rettenetek voltak! A mostani emberek azonban még rettenetesebb isteneket helyeztek oltáraikra. Egy ilyen szörnyűséges istent például »Sport«-nak neveznek. Úgy áldoznak neki, mint annak idején mi a mi isteneinknek. De ez az isten egyenesen az örület karjaiba sodorja a mai ifjúságot... Most, hogy visszajöttem a földről, könnyebbnek fogom érezni örökre újra kezdődő szörnyű munkámat. Mert láttam a mai ember tréningirozását, a tenisz és futball-bajnokság elnyerése érdekében...

Szent egység a szent célért

Trianon után tíz esztendővel, tenger baj és nyomorúság elszenvédése után mintha nyiladoznának a magyar hajnal virágai. Még kissé bizonytalan, sápadt a színük, a zsenge szirmok érzékenyen becsukódnak, ha Nyugat felől szél kerekedik, vagy szélső Keletről zord fuvalom remegteti, de tagadhatatlanul sok jel mutat arra, hogy a homéroszi »rózsaujjú« virradat nincs többé az elérhetetlen vágyak távoli horizontján. Német és olasz barátaink szimpátiájának koszorúja egyre több babérlevéllel gazdagodik. Rothermere lord hatalmas felvilágosító és páratlan propagandasz-tikus munkája felrázta semlegességéből a brit világbirodalom legjobbjait és általanossá kezd válni az angolszász társadalom soraiban az az őszinte vallomás, hogy amikor hurkot vetettek egy ezeréves nemzet nyakába, még csak geográfiailag sem voltak tájékozva, vajjon Európa mely pontján, milyen népek közé ékelve, minő történelmi multtal küzdött határok között fekszik Magyarország. Véres megcsönkításunk, szörnyű megharmadoltatásunk, mint minden emberi és nemzeti katasztrófa, nemcsak a jobbérzésűek részvétét keltette föl, hanem az ignoránsok érdeklődését is. Így lett a szerencsétlenség egyúttal a megismerés forrása is. Magyarország európai kérdéssé nőtt és nekünk ehhez a reményekkel biztató új helyzethez okosan alkalmazkodnunk kell.

Most folyik a döntő küzdelem két óriási gondolatért. Az egyik: Európa gazdasági összefogása a világrészünk minden aranyát elszívó, minden tehetségét letejelező, mezőgazdaságunkat és iparunkat, szóval az egész kontinentális termelést fojtogató amerikai verseny ellen. Az Egyesült Államokat olyan válság rázkódtatja, aminőhöz hasonlót nem ismer az emberiség történelme. Amerika nem akar elmerülni, ragaszkodik a dollármilliárdokhoz, de csak úgy tudja magát felszínen tartani, ha ezt a félig elvázott, elgyöngült vén Európát még jobban kiszípolozza. Európának tehát védekezni kell. A védelem eszközeit egyes államférfiak a gazdasági Unióban, mások a politikai nehézségek elhárításában keresik. És itt jutunk el a második nagy eszméhez. Minthogy a Párisi környéki

békék megnyugvás helyett zürzavart, pusztulást és örökös háborús félelmet zúdítottak Európa népeire, előbb meg kell szüntetni azokat az okokat, amelyek szembeállítják és végső esetben fegyveres kiállásra készítik az európai nemzeteket. Az első gondolatot Briand

mai rabságának kínzó bilincseit lerázza és minél előbb régi nagyságában újjászületteve folytassa európai misszióját azon a helyen, ahova őt több mint tíz százada rendelte a sors. Ebben az életrehalálra szóló viaskodásunkban milyen főlemelő érzés magunk mellett tudni az ifjú Olaszország megnövekedett erejét, amelynek Mussolini a kalapácsa és Európa legrégebbi nagyhatalmának, Angliának megértő támogatását, amely a nemzetek tanácsában döntő, süllyal esik a mérlegbe.

Külpolitika? — kérdezik talán bizalmatlanul olvasóink. Hiszen annyi keserves csalódást, annyi gyászt és szenvedést hozott nekünk ez a magas külpolitika. Igen, amikor egy másik országhoz csatolva, idegen érdekek szagján vonszolták a magyar ügyet. Akkor a magyarság nagy tömege részben nem tudott (mert nem lehetett), részben nem akart (mert céltalannak vélte) külpolitikával foglalkozni. Ma azonban mindnyájunk élete, biztonsága, kenyere, munkája, jövője függ attól, hogyan csinálódik, hogyan alakul a külpolitika — magyar szempontból. Apák és anyák, akik réveteg szemmel, elborult tekintettel néztek a talányos holnap elébe, tudnotok kell, hogy Magyarország sorsa, tehát a gyermekeiteké is a külpolitikán fordul meg, azzal áll és bukik. Tudnotok kell, hogy például egy olyan prózai dologtól, mint a kereskedelmi szerződés megkötése valamely szomszéd állammal, tíz- és tízezer egzisztencia függ; tudnotok kell, hogy a gabonakrisis nem speciális magyar gazdasági betegség, tehát a kérdés minden külföldi vonatkozásával is tisztában kell lennünk; tudnotok kell, hogy ez vagy az a nyugateurópai hatalom mért keresi a barátságunkat vagy mért keresi a szomszédaink barátságát — s ehhez kell alkalmaznunk a magunk taktikáját. Rég elmúlt az az idő, amikor az egyszerű magyar polgár átlapozta újságjában a külföldi híreket, mondván: mi közöm hozzá? Aki vállvonogatással, nemtörődéssel, vagy éppen cinizmussal tér napirendre a külpolitika eseményei fölött, az egyrészt nem képes felismerni az élet összefüggéseit, másrészt nem való arra, hogy véleményt mondjon a mi itthoni dolgainkban. Mert belügy és külügy végzetesen

Kirai bölcseségek

Azok, akik tudnak, nem — beszélnek.
Azok, akik beszélnek, nem — tudnak.

*

Az isteni bölcsesség nem beszél és mégis — felel.

*

Aki nem hisz másoknak, rájön arra, hogy — neki sem hisz senki.

*

Ha Istent sérted meg, elveszíted azt, akihez imádkozhatnál.

*

Aki saját magát látni (ismerni) tudja, az az igazi — lélekbelátó.

*

Talán egy év is kevés ahhoz, hogy őszinte barátot szerezz, de egyetlen pillanatot elegendő, hogy elveszítsed.

*

Akik ismerik az igazságot, nem mindig szeretik is az igazságot. Akik pedig szeretik az igazságot, nem mindig gyakorolják is azt.

*

A jótett boldogsága az egyetlen, amit nem követ kiábrándulás.

*

Mindenkivel szemben úgy viselkedjél, mintha az illető — előkelő vendéged volna.

*

Ahol a férfi nem dolgozik, az asszony pedig nem fon: az a lakás egy-kettőre az éhség és hideg országává változik.

francia külügyminiszter, a másodikikat Rothermere lord és Mussolini képviselik. Briand zsenialitását még régi ellenségei sem vonják kétségbe és azt a ravaszságot sem veszik rossz néven tőle, amellyel saját hazáját védi az egyre erősödő németekkel és olaszokkal szemben. Ez mint francia patriótának kötelessége. De ép oly szent kötelessége a magyar nemzetnek, hogy

össze van kapcsolva, mióta visszaszerez-
tük állami önállóságunkat.

Nem egyszer hangoztatták vezető
férfiaink, hogy a magyar társadalom-
nak (az Ausztriával való több száza-
dos viszony sorvasztó hatása alatt)
nincs meg a kellő külpolitikai iskolá-
zottsága. Ez így is van. Az utolsó tíz
esztendő azonban fájdalmasan jó is-
kolának bizonyult. Nincs az a kis-
műveltségű ember, aki a világháború
és az azt követő idők tanulságait ne
tudná a gyakorlati élet számára hasz-
nosítani, akár ilyen, akár olyan irány-
ban, más szóval: vége annak az idő-
nek, amikor a magyar nem látott to-
vább a kis földcsékeje határán vagy
pláne a saját orra hegyén. Oh, nagyon
messzire elláttunk — Nyugatra és Ke-
ltre, Déltre és az Északra egyaránt.
Tisztult a szemünk, szilárdabb a fel-
fogásunk, biztosabb az ítéletünk.
Kezdjük levedleni magunkról a frázis
színes kérégt. A hangulatok ártó és
csalékony hatalmát a jözan értelem
mérlegelő munkája váltotta fel. Hogy
modernül fejezzük ki magunkat, kez-
dünk pozitivisták lenni. Kiszabadulva
mérges és mérgező jelszavak hinarjá-
ból, megismertük a valóságokat, a
valódi szükségyszerűségeket és gondo-
latainkat, cselekedeteinket ezekhez
irányítjuk. Tessék csak összehason-
lítani a mai kisember külpolitikai tájé-
kozottságát, vagy csak a gaz-
dasági kérdésekben való jártas-
ságát a háborúelőtti művelt em-
berével... Mennyivel realisabb
ez a mai kisember, mint a teg-
napi művelt ember! S ezért nem
kell féltetni nemzetünket, hogy
olyan öngyilkos politikába esik,
aminő nemrég romlást és pusztulást
hozott, mert az idegen érdeket
rosszul felfogott lovagiaságból
és lojalitásból többre tartottuk
a magunk életérdekeinel s
miközben másokért véreztünk,
a magunk portája védtelen és
kiszolgáltatott maradt. Ma már
felvilágosult polgárság, ezer próbát
kiállt férfiak és nők tábora
áll őrt a magyar élet, a magyar
öncélúság, a magyar jövődől
mellett. De ha látni fogjuk,
hogy az eszményi célt helytelen
eszközökkel, téves utakon járva
szolgálja, lesz bátorságunk meg-
mondani: magyar asszonyok,
magyar férfiak, vigyázzatok, —
nem ezt kell tennetek, nem így
kell tennetek! Mert mi nem-
csak a szülőktől, a tanítóktól,
a nevelőktől követeljük meg,
hogy a gondozásukra bízott
ifjakat lelkiismeretesen, kritikai
módszerességgel neveljék, a túl-
zó szeretet és a mostoha kö-
zöny szélsőségei nélkül, mi

az egész társadalommal szemben
kötelességnek ismerjük a tárgyilagos-
ságot. Minél jobban szeretjük a hazát,
annál objektivebbeknek kell lennünk
önmagunkkal szemben és a kímélet-
len hangtól sem szabad visszariad-

nunk, ha más, enyhébb eszközökkel
nem tudunk célt érni.

A cél: a nagy, szabad, gazdag Ma-
gyarország. Az eszköz: minden ma-
gyarok összefogása. Szent egység a
szent célért.

BIMBÓK A PORBAN

Hegedű virnyog valahol. Három rajkó
tűnik elő a Vérmező sarkán, a rongynak és
a nyomorúságnak mosolygó páriái, három
fekete rigócska, mindenik kész művész. A
legnagyobb lehet vagy kilencéves, a másik
meg hat, a legkisebb pedig négyéves se több.
Csak bakarasznói törpe, de lábán óriási cső-
nak, egy kivénhedt bakapipó. Pipaszár lába-
szára illeg-bíleg benne s lám, cincorgatja
már ő is a hegedűt. Milyen fürge a kis, fe-
kete keze! Alig éri fel a hegedű nyakát, de
kontrás ő, játéka színes és ütemes. Jönnek
és szaglászódnak valami után, ami az életük-
höz tartozik. Szeretnének összemuzsikálni
valamit, bár egy kiflirevalót...

Első purd megáll egy tejbolt előtt, so-
rakozik mögéje a másik kettő s bemuzsikál-
nak mosolyogva az üzlet ajtaján. Több se
kell! A szatócsné kiugrik a seprével.

— Nem takarodtok, zsványai?

Tartja kalapját a középső purd a fillérke
után...

— Állj! — indul feléjük a sarki rendőr.

Iszkolnának már, de nem lehet. A rémü-
let meggörnyesíti őket. Jön a rendőr! Nagy,
zord alakja odavetődik a napsütésben.

— Ebadta naplopói, mit csináltak itt?

— Hegedűlétünk... — hajlong a pri-
más alázatosan.

A középső meg reszket, a kicsi kontrás
pedig csak bámul, de félszeme ott révedezik
meg a boltajtó nagy tejesköcsögén.

— Hol laktok?

— Odaát Pesten...

— Ki az apátok? — veszi elő a notesztét.

— Nincs, — szepegi a középső purdét.

— Meghót, — bólogat a primás szomo-
rúan.

— És az anyátok?

— Nagybeteg azs, kirem...

— Dehogyan beteg!

— De bizsony...

— Nem tudjátok a törvényt? — ripako-
dik rájuk a biztos úr.

— De tudjuk, kirem sípen...

— No, ha tudjátok, akkor álló
mars, a kapitányságra!

— Mit vétettünk? — retten föl a
primás.

— Koldultatok, naplopói, előre
csak!

All a három árva rajkó, a primás
vonója a porba csügged, a középső
pityeregni kezd, a kicsi meg az óriás
bakancsból csak kibámulgat szót-
lanul.

— Nem kódiltunk, kirem sípen...

— Láttam. Előre csak! — lódít
egyét rajtuk. — A törvény törvény.

A kicsi a biztos úr térdéig sem
ér. Fejnyul a kardbojtjához és ját-
szadozni kezd vele.

— De ő nem ismeri a tervényt...

— mutat a primás a kis öccsére. —
Legalább őt ne!... A mamám sive
megsakad —

Nincs kegyelem. Viszi a rendőr a
három kis ágrólszakadhat. Déli ha-
rangzó ver át a Vérmezőn. Árva
mártirjai az életnek! A kontrás térde
akadozik már, nehéz a bakancsa.
— Nocsak, — teregeti a rendőr
befelé.

A primás nagy, könnyesillogos sze-
mét a biztos úrra emeli, aztán lehajol
sójajtva s a kontrást ölébe veszi...

— Hm, — nézi a rendőr meg-
indultan.

Mosoly hasad ki arcán s az
utcasarkon csendesén elmarad...

Szemtől - szembe

NINCS — ÉS MÉGIS VAN. A mi kedves olvasóink közül bizonyára számosan vettek részt deputációkban, amelyek öxcellenciái elé járultak és illő tisztelet-

tel kérték a tanítók, a bírák, a köztisztviselők stb. szerény javadalmainak még szerényebb emelését. Bizonyára azt is tudják, mi volt ilyenkor a válasz, amelyet ónagyméltósága ostyába burkolva, szirupmosollyal ajkán nyújtott át a küldötteknek. Hogy így Trianon, meg úgy szegénység, hogy szívünk, az van, de pénzünk, az nincsen és elégedjék meg a buzgó tisztviselői kar a magas minisztérium jóakarásával, amelyhez üdvözlétét csatolja az otthonmaradottak számára. Csak dolgozzanak tovább is lelkesen, kitartóan, felvirrad még valaha, az érdem nem marad elismerés nélkül, lassan járj, tovább érsz, ki mint vet, úgy arat... és így tovább egészen addig a refrénig, mely szerint »a jelenlegi gazdasági helyzet, fájdalom, nem engedi meg, hogy az önök jogos panaszait orvosoljuk«. Ezzel a nyilatkozattal hőrompói Kucserka Teofil köztisztviselő fiacskájának cipője a megtalpatatás stádiumába jutott, ugyebár... Mindig ez a meddő deputáció-, vagy inkább kálváriajárás jut az eszünkbe, valahányszor a napi események közül egy olyan kandikál ki, amely a tétel ellenkezőjét bizonyítja, azt tudnillik, hogy az a pénz, ami nincs, tulajdonképpen megvan. Csakhogy máshol van. De hol van? Lássuk csak. Méltóztatnak emlékezni a berlini magyar borházra? A földművelésügyi miniszter úr díszes vendéglőt rendeztetett be a német fővárosban. Magyar zene, magyar tánc, magyar borok. Az üzem vezetésével Spolarits Károly urat bízta meg, aki utóbb buzgó és sikeres működéséért kormányfőtanácsosi címet is kapott. Rendben van. Aki megérdeml, kapjon címet, rangot tetszése szerint, legyen méltóságos és kegyelmes — a felsőbbség tetszése szerint. A kitüntetés csak buzdítja azt az embert, aki rászolgált. Most menjünk tovább. Alighogy méltóságos úr lett Spolarits Károly, a berlini borház — elázott. Lehúzták a redőnyt, elnémult a zene és a zárt ajtók mögött a hitelezők ügyvédjei vették át zajos birodalmukat. A napilapok meg nem cáfolt jelentései szerint kétszáz ezer pengő maradt kifizetetlen. Ennyivel tartozott a berlini magyar borház a német hitelezőknek, akik áperthe kijelentették, hogy ők bizony jónak tartják ezt a pénzt,

mert amikor a borháznak hiteleztek, tulajdonképpen a magyar államnak adtak hitelt, amelynek címere ott ékeskedett a borház bejárata felett, sőt a vendéglő étlapjain is. Hogy a magyar kincstár kifizette-e a kétszáz ezer pengőt, nem tudjuk, de hogy egyszer ki kell fizetni, az olyan bizonyos, mint az, hogy a magyar államnak nem szabad vendéglőt nyitni se itthon, se külföldön. És most érkezünk el a hőrompói Kucserka Teofil kisfiának lyukas cipőjéhez.

Mert lám, vendéglőnyitásra van pénz, ellenben tüstént bedugul a titkzatos

forrás, mihelyt a tisztviselők gyermekeinek cipőtálpalására kéne párezer pengőt előteremteni. Kétszáz ezer pengő — nem megvetendő összeg. Ha tölem függ, odaadom a kis Kucserka-gyerekeknek, hadd szaladgáljanak apai feddés nélkül, gondtalanul a nyári napsütésben és ha még egyszer kétszáz ezer pengőm van (aminthogy lesz is, fogadom, mihelyt egy másik rossz állami üzlet stornorozása után a kezeimhez folyósítják a megmentett közpénzeket), azoknak a tisztviselőgyermeknek adnám oda, akik egy kis külföldi kultúrára szomjaznak — hadd utazzanak, hadd tanuljanak szegények. Bizony, ezt tennem én. Jól tudva, hogy az a bizonyos állami »nincs« igen gyakran »van«, csak hát bizony rossz helyen van.

Vidám forgószinpad

1.

(Szín: üzlet belseje.)

ÜZLETTULAJDONOS (rákiált a segédjére): Mért végzett olyan hamar ezzel a hölgygel?!... Legyen szíves, egyszerűen

amit a kislány nem köszön meg): Ejnye te rossz gyerek, hát nem tudod, hogy mi az illendőség?! Mit szoktam én a papának mondani, amikor pénzt ad nekem?!

KISLÁNY: Azt, hogy »ennyi az egész«?!

3.

(Szín: amerikai bár.)

1. AMERIKAI: A mult héten olyan sebesen vezettem autómat az országúton, hogy a telegráfpóznák rácskerítésnek látszottak!

2. AMERIKAI: Semmi!... Tegnapelőtt olyan gyorsan mentem, hogy a kilométerköveket — köfalnak láttam!

3. AMERIKAI: Semmi!... Tegnap, amikor az autómon mentem, szörnyű zűgást hallottam a hátam mögött, amely lassanként elmaradt. Megállítottam a kocsit és megvártam, amíg utólér... Mit gondoltok, mi volt?... Egy kilőtt ágyúgolyó!

4.

(Szín: szalon.)

EGY ÚR: Ó, asszonyom, ha én valakivel kezdet fogok és a szemébe nézek, azonnal tudom, hogy mit gondol rólam.

A HÖLGY: Istenem, milyen kellemtelen lehet ez önnek.

5.

(Szín: otthon.)

FELESÉG: Rettenetes ember vagy! Semmi mással nem törődöl, mint azzal az ostoba futballal!... Fogadok, hogy már arra sem emlékszel, mikor volt az eljegyzésünk?!

FÉRJ: Dehogy nem!... Azon a napon volt, amikor a Ferencváros a Sláviát 5:2-re verte meg!

smindenkorra jegyezze meg magának, hogy mindig a vevőnek van igaza!

SEGÉD: Úgy?... Ez a hölgy ugyanis azt mondta, hogy ez az üzlet közönséges csaló-cég!

2.

(Szín: gyerekszoba.)

MAMA (a kislányának húszfillérest ad,

Gretchen vagy Garçonne!

Erről a nagyjelentőségű és a ma nőit érdeklő kérdéstről nyilatkozik egy tekintélyes francia folyóiratban *Noailles* grófnő, Franciaország legnagyobb költőnője, *Murat* Lucien hercegnő írónő és festőnő, maga a garçonne-típus fel-találója: *Marguerite* Viktor és mr. *Molyneux*, a párisi divatkirály.

Noailles grófnő a divat legújabb változásában annak a jelét látja, hogy a nő elfordult a férfiasodási bálványtól. Nekem, mondotta, eszembe se jutott soha, hogy levágassam a hajam. Mindig a férfi majmolásának, divathóbortnak tartottam. A modern nő alig különbözik a régítől. Őszintén szólva, egyikük sem érdekel nagyon. A férfiak sokkal tehetségesebbek és okosabbak, inkább érdekelnek. Clémenceau és Einstein: az erős kéz embere és a költő és álmodozó az én emberem. Clémenceau-k vezetnek és Einstein-ok tanítják a népet. Ők tanítják álmodni és gondolkodni.

Kiváló nő csak kevés van. Curie asszony, Madame Stael vagy George Sand csak minden évszázadban egyszer születik. Azt azonban vallom, hogy a nő, noha ritkán zseniális, átlag nem tehetségtelebb, mint az átlagos férfi. Bubi-frizurájával, férfiasodott külsejével azonban nem került a férfi fölé és megmaradt a rövid szoknyában is asszonynak, amilyenek még soká fog megmaradni.

Murat Lucien hercegnő: A nő nem véletlen szeszélyből vagy divathóbortból férfiasodott. A háborúban a férfit kellett pótolnia és minthogy nem szolgálhatott, mint katona, magára vette a férfi egyéb munkáját. Hogy milyen jól végezte ezt a feladatát, közismert dolog.

A férfimunkára ugyan nem való a nőies nő, ahhoz férfierények, kitartás, szorgalom és bátorság kellett. Megvoltak a nőben is ezek az erények, a hosszú szoknya azonban felakadt a gép kere-

keiben, a hosszú haj meg időtrábló gondozást igényelt. A dolgozó nő átvette a férfitől a ruházatkodás formáját, sőt a modorát is.

Az állatoknál természetesnek találjuk a »mimikrit«, a környezethez való alkalmazkodás képességét, ne csodálkozzunk tehát rajta, hogy ilyesmit az embereknél, tehát a nőknél is látni.

A háborúnak ugyan már vége van, a nő azonban időközben szabaddá vált, megszokta a függetlenséget, a munkát és most saját nézetei szerint, nem pedig

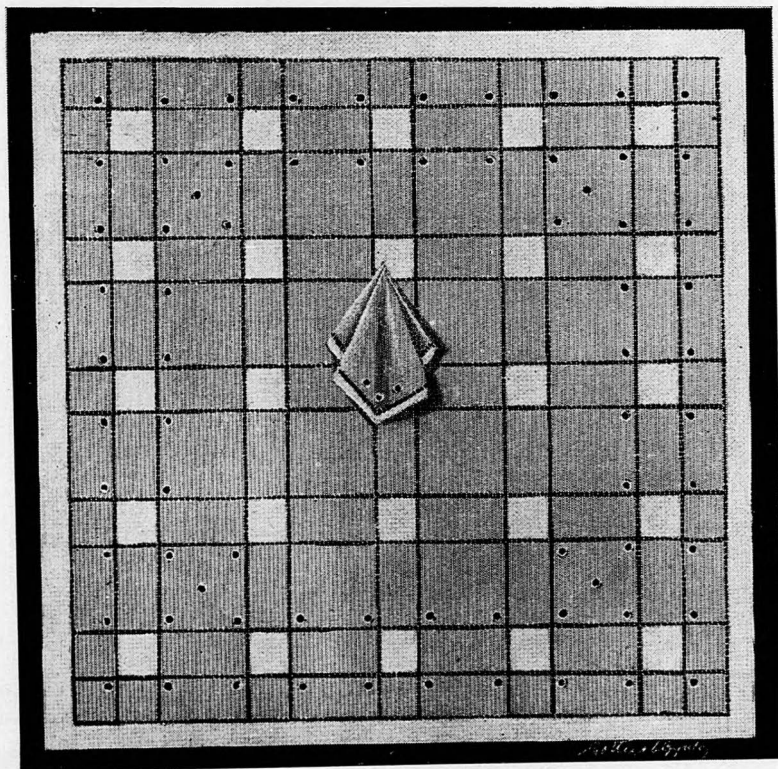
bukástól és a börtöntől, viszont aztán halálra kínozza féltékenykedésével. A nézőtérén senkinek sem volt kedve mosolygni.

Ami háromszáz évvel ezelőtt Shakespeare hasonló darabjában vígjáték volt, azt most drámának érzik. Több, mint három évszázad kellett ahhoz, hogy drámának érezzünk olyasmit, amit elődeink megmosolyogtak volna.

Mennyit kellett a nőnek küzdenie, hogy a maga akarata szerint, nem pedig idegen parancsszóra élhessen! Nemrég fejeztem be Krisztina norvég királynőről írott könyvem. Ő volt a mai értelemben vett első feminista, aki már akkor is, oly sok idővel ezelőtt, módját tudta, hogy a maga életét élje.

Ujra visszajöhet a hosszú szoknya és a hosszú haj. A divat változékony. A női psziché tökéletes megváltozása ellen azonban a divatnak nincs hatalma. Igaz, hogy a férfi veszít valamit az illuzióból. A nő leszáll arról a talapatról, amelyre őt mint gyöngét helyezte. A veszteség azonban nem nagy, csak regényes lelkületűek fognak visszavágyódni azokba az időkbe, amikor a lo-vag a legmélyebb hódolattal csókolta hölgye ruhájának a szegélyét.

Mr. *Molyneux*, a párisi divat irányítója, a divat legújabb változásában a háború utáni asszony új női típusának a diadalát látja. A garçonne-típus nadrágszerű rövid szoknyájával és bubi-frizurájával mindörökké eltűnt és helyébe a külsőleg és belsőleg nőies nő lépett. A háborús atmoszféra elpárolgott és az az új nemzedék, amely a háború befejezte óta nőtt fel, nem érti, nem becsüli meg a háború asszonyának férfias erényeit, mivelhogy ezekre ma már nincs is szükség. A haj és a szoknya meghosszabbodása a háború utáni asszonynak a férfi-nő típusától való végleges eltávolodását jelenti.

Uzsonna-aszalterítő (Gottlieb-modell)

a férfi kívánságainak megfelelően akar élni. A nő ma már nemcsak a törvény előtt, hanem gondolkodásmódra is egyforma a férfivel. Hogy ez jól van-e így, vagy sem, nem tudom, — a lényeg az, hogy így van. A nő egyre jobban távolodik a korábbi nőtípusoktól. De a férfitől is. Ez azonban nem jelenti a szerelem halálát. Csak azt, hogy a gyöngébb nem már nem függ az erősebb nemtől.

Tegnap láttam egy színdarabot, *Passeur* Stéve tehetséges fiatal drámaíró egy művét. Ez a darab úgy indul, hogy a nő megvásárolja magának a férjet. Az ő pénzén menti meg a férfit az anyagi

Az asszony és az ékszer

Irta: Székely Vladimír ny. rendőrfőkapitányh.

Helyszín Newyork. Hősnőnk a Broodway egy előkelő dámája, aki úgy találja, hogy ékszergyűjteménye nem teljes. A bussinessben járadhatatlan férje nem azért pályázik lelke minden nemes megfeszítésével a jogvájó tröszt vezérségére, hogy a felesége azalatt méltatlanul hamupipókesorsra kárhozzék.

Mr. John nagyon megértő ember. Belát rögtön mindent és unott gesztussal felel.

— My darling! Tégy, ahogy a te csökönyös fejed akarja. Tölem egész ékszerraktárt agghatsz magadra. Legalább lesz szép is rajtad. Végy, mi jól esik, de engem ne untass ilyen csekélységekkel . . .

Mary miss tehát megindul. Nemrég egyik barátjánőjétől egy francia ékszerész címét kapta, aki eredetiségével egészen lázba hozta New-York ékszerkedvelőit. Nagyon divatban van, a boltjában állandó nyüzsgés, láрма . . . Tényleg pompás a kirakata. A nap fénye elvakulhat a drágakövek sugártüze mellett. A cégtáblán azonban csak ennyi:

Atelier du Mr. Vausin

Atelier! Múterem?!

— Igen! — erősíti bent a »múteremben« az a finom, álmodozó szemű úr, hosszú lobogó művészhajjal. Múterem, vagy ha úgy tetszik: műkiállítás, művészház. Csodálkozik, Miss? Az ékszerészek zöme egyszerű mesterember, én ellenben művész, tanára vagyok az ékszerkészítés tudományának. Bizony, tudomány az, melyet meg kell tanulni. Figyelje csak meg, mennyire összevissza viselik sokan az ékszert! Illik-e a karakterükhöz, egyéniségükhöz, arra nem is gondolnak. Holott az ékszernek a gazdája karakteréhez, egyéniségéhez harmonikusan hozzá kell simulnia. Csak úgy mint a ruha színének és szabásának. Az ékszer az egyéniség fényvonalas aláhúzása. Sajnos a forgalomban levő ékszerek igen kevésé individuálisok. Minden séma, szériamunka.

A modern ékszerésznek ma teremtni művésznék kell lennie, aki a szépséget illő, egyéni keretbe teszi. A mai asszonyoknak azonban ehhez még nincs érzékük. Tudják, hogy mi a különbség a crêpe satin és crêpe de chine között, tudják, hogy melyik szín előnyös nekik, de nem tudják, melyik ékszer öltözteti őket. Pedig kicsoda árnyalatfinomságok döntök itt! Mert higgye meg, a fehér nem fehér. Ezüst, fehér arany, platina, fehér safir, fehér briliáns, fehér onyx, fehér emaille: mind fehér s mégis mind más és más, minden fémnek, minden drágakő színének megvan a maga külön ereje. Ma hozzá kell komponálni, hozzá kell

teremteni az ékszert minden asszonyhoz. Művészi munkát kell adnunk: egyénit, mint a régi mesterek. Harmónia-keresés, ez a mi jelszavunk! Ehhez művészi ihlet kell, az önök részéről pedig megértés . . .

Például, ami önt illeti, ki virágzásának teljében áll — milyen kedvesen tudják ezek a franciák áthidalni a kort —

nézze csak azt a vérpiros rubintot, apró briliánsokkal körülvéve! Fülbevaló, melyben benne van az ön vágyteli, nyári tűzben égő lénye és mégis fehér lelke a fehér briliánsok sugárövében. Aztán ez a marquise-gyűrű ezekkel a szédületes briliánsokkal. Lám az előkelőség szimbóluma. Olyan, mint ön . . .

Miss Mary el volt ragadtatva. És készséggel megvett mindent, amit az ékszer-műítés előírt. Sok ezer dollárokért. Miért ne?! Futja a jogvájókirály civillistájából!

*

Már ez így van a dollárözönök édenében. Egetkarcoló New-York városában.

Nem volt azonban okos dolog helyben megírni? Sok férjnek krónikus aszályban szenvedő pénztárcái esetleg még jobban találnak ijedtükben zsugorodni? Mert akadhat súlyosan aggódó, aki netán úgy vélekedik, hogy nem jó asszonyi szemnek a paradicsomot még messze szinkáprázatokban sem meg-

mutatni. Az effélékből veszedelmes bonyodalmak támadhatnak. Lásd Evának, az örök asszonynak ma is oly gyakran felkísértő almahistóriáját!

De nem vagyok egy véleményen. Ide rögzíték is hamarosan egy képet. A mi gonddal és szegénységgel szántott honi milliókból egy — ellenképet. Tehát! A nagyságos asszony úgy találja, hogy ékszergyűjteménye nem teljes. Megvan ugyan az a kis gyémántkőves gyűrűje, melynek miatta a kedves férje a részlet-Shylokokkal még mindig ádáz harcot vív, de a gyöngyfülbevalójából elhüllenkedett, kiesett egy gyöngy.

No, ne ámítsunk! Csak amolyan szimili gyöngyutánc volt. Mégis!

— Te is jobban vigyázhatsz az ékszerreidre! — mondja a férj.

— Kedvesem, engedj meg, hogy meghajoljak a fantáziád előtt! — negédeskedik az asszony. Micsoda ékszerről beszél? A fülbevalót nevezed te ékszernek? Amiért öt pengőt szurkoltál le annak a szutykos kínai árusnak, ki nem ment le a nyakadról.

Nevettek. De megint borulás. Mert olyan hullámos az asszonyi lélek.

— Azért igazán nem volna rossz amerikai asszonynak lenni! — merengett az asszonyka. — Olvastam, hogy odaát már az ékszerekbe is beütött a divat. Stílus, harmónia a jelszó. Az ékszert is már testhez szabják. Ez a misszek nagy gondja, mit erősen meg is tanácskoznak.

— Az mind már rég megvan nálunk is, édes.

Ámúlt kérdő tekintet.

— Nálunk?! Mikor már az is baj, ha ebből a bazárarumból kiesik az a kis fakó üveg, mely gyöngy néven csalja a világot! . . .

— Hiába! Mindent fenntartok! Vegyünk például téged. Állítom és vallom, hogy senki sincs jobban felékszerezve mint te. Még a Morganok és Rockefellerek feleségei sem.

Döbönt kíváncsiság.

— Mert — folytatja mosolyogva a férj — rubint a szád, arany a szíved, ezüstszálakban cseng a hangod, briliánsok tüze a szemedben és van-e szebb collier, ha fehér nyakad körül fonom szerelmen a karom . . .

— Oh, te ravasz hízogó!

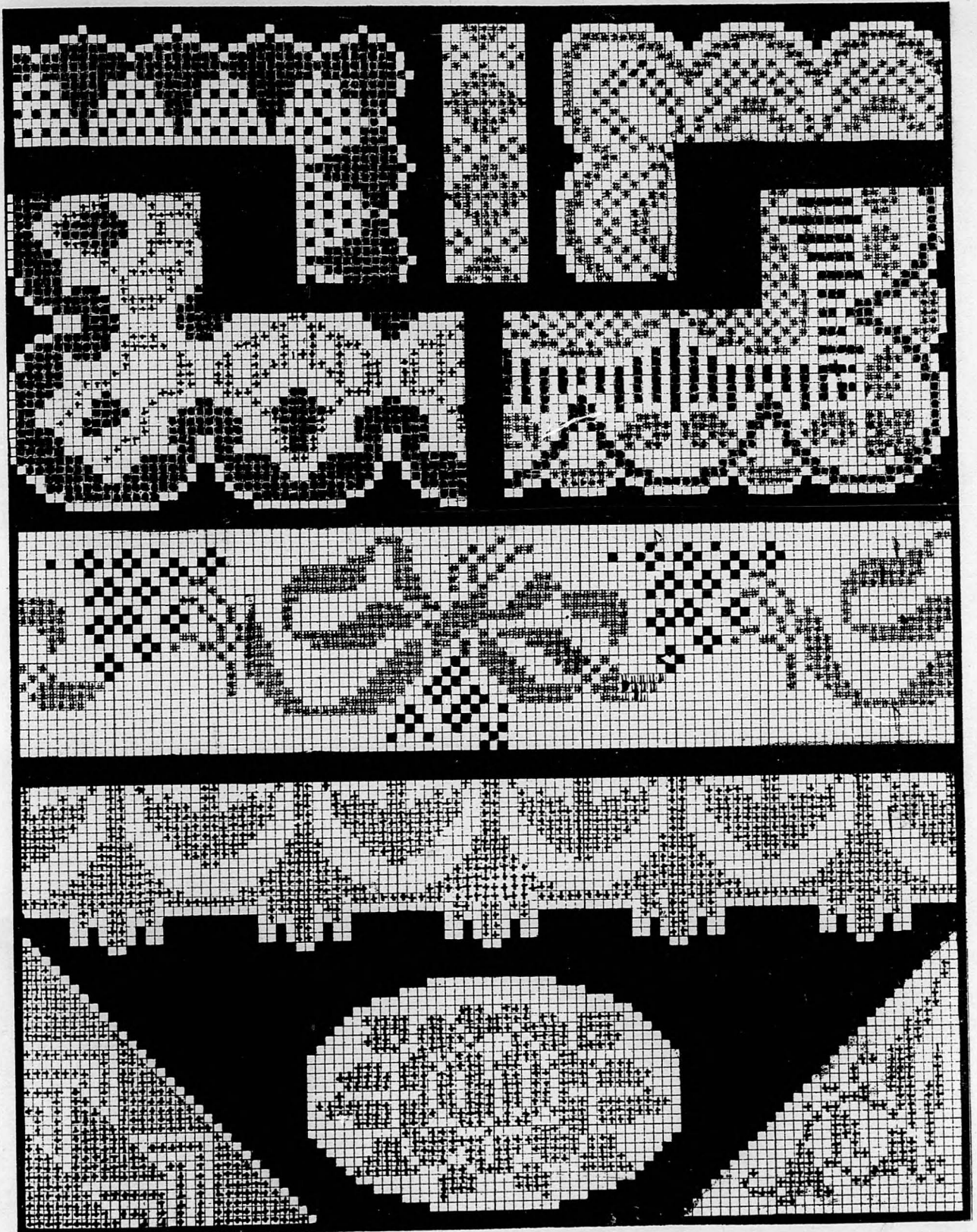
— A kő és drága fém holt dolog. Hideg a fényük. Igazán életmelegség, harmónia csak a lelkek ékszerházában van. Szeretsz? Szeretlek! Kérdés és felelet drágagyöngyökkel, briliánsok tüzszeimel megagatva . . . Akinek ilyen ékszerei vannak, kell annak más?! . . .

— Ne papolj annyit, édes papom!

Meleg csók forradt a papoló ajkára.

— Olyan igazad van neked és olyan szépen tudod mondani . . . de azért majd, majd egyszer úgy-e mégis veszel egy igazi gyöngyfülbevalót?

Különböző csipkeminták és motívumok

Miért boldog az ön házassága...?

Jelige: „Fiuka“

Soha életemben nem próbálkoztam meg az írás művészetével. Még csak a leánykoromban oly divatos naplóírással sem. De ugy érzem, hogy a Magyar Uriasszonyok Lapja október 20-i számában feltett kérdésről: »Miért boldog az ön házassága?«, nekem is írnom kell! Írnom kell pedig azért, mert 10 évi házasság után elmondhatom, hogy házasságunk époly boldog, vagy tán, ha lehet, még boldogabb, mint az első években volt. Erre nézve nekem olyan a nézetem, hogy asszonytársaim közül bizonyára sokan nem adnak nekem igazat és talán rossznéven is veszik, ha azt állítom; hogyha egy házasság nem boldog, annak legtöbb esetben az asszony az oka. Egy férjival csak bántani kell tudni és akkor az ember mindent elérhet! Fő-dolog, hogy az asszony feltétlen tudjon alkalmazkodni. És ha szereti a férjét, enélkül pedig nem is tudok házasságot elképzelni, akkor az alkalmazkodás nem is esik nehezére. Ezzel a taktikával, mikor az a férj azt látja, hogy minden úgy történik, ahogy ő kívánja, viszont rengeteg sok mindent el lehet érni és az asszonynak saját akarátát érvényesíteni. De ez az alkalmazkodás ne olyan legyen, hogyha egyszer valamiről le kell mondani, az durcásan, haraggal történjék! Egyszer egészen nyugodtan legyen az a férjnek tudtára adva, hogy: »Most megint én engedtem és úgy lesz, ahogy te akarod.« De aztán többet szó sem essen róla. Egy-általán, ha az a férj járadtan hazatér a napi munkából, otthon mindig szeretet, vidámság várja, ahol kipihenheti magát. Nem pedig elégedetlenkedés, panaszkodás, esetleg duzzogás. Az asszony mindenkor mulatasson érdeklődést férje hivatása iránt. Hiszen szinte megkönnyebbül az a férj, ha apró-cseprő hivatali kellemetlenségeit otthon elpanaszolhatja. Fontos az is, hogy mindig időben kész és kifogástalanok legyenek az étkezések. A férj ruhája tisztán és rendben legyen tartva, nem hetekig hiányzó gombok stb. Ilyen és ehhez hasonló apró, talán nem is olyan fontosnak látszó dolgokkal lehet elégedetté tenni és végkép az otthonához láncolni egy férjít. Hogy az sehol ne érezze magát olyan jól, mint éppen otthonában. Ha néha netán mégis valami ellentét támad a házasságok között, ne avassanak abba bele egy harmadikat, még szülőt, testvért, vagy rokont sem. Ilyesmit legjobb négy szemköz elintézni. Tudjon az asszony abban is alkalmazkodni, hogy soha ne legyenek nagyobb igényei, mint amit az anyagi viszonyaik megengednek. Különösen öltözködés szempontjából. Nem éri meg az a cifra rongy azt az egyenlenséget, amit a beszerzése által okozott anyagi gond elő-idez. Annak megjegyzésével, hogy férjem egy áldott jó ember, én ezeknek a fent leirt

dolgoknak tudom be, hogy 10 évi házasságunk alatt köztünk soha még csak egy rossz szó sem esett. Pedig eleinte mi is nagyon küzdöttünk anyagi gondokkal, és nagy csapás is ért, mert kétizben halva született kisgyermekünk. Mig végre most egy aranyos kis négyéves fiunk van.

Elnézést kérve írásom pongyolasága miatt, mégis elküldöm azt, annak reményében, hogy esetleg hasznára válok vele néhány asszonytársamnak!

Házi kozmetika

A szépség és egészség

Írta: **Dr. Földes Miklós**, kozmetikus
ORVOS

A szervezet egy minden részével egymással szorosan összefüggő gépezet, melynél az általános egészségi állapot kihat minden egyes szervre s kihat láthatólag a külsőre is. Legtöbb betegség káros hatással van a szépségre. Számos gyermekbetegség van, mely a gyermek szervezetét elváltoztatja és hátrányosan befolyásolja a külső megjelenést, felnőtt korban is. Ilyen betegség a gyakran előforduló angolkór, mely hátrányosan befolyásolva a csontfejlődést, elsősorban a fej alakját, a fogak minőségét és elrendeződését, a kéz és láb formáját rúthíthatja el maradóan. Ezért is

fontos a gyerekkor e veszedelmét helyes csecsemőtáplálással és megfelelő higiénikus rendszabályokkal elkerülni. A serdülő korban bizonyos mirigyek kezdenek működni. Ez a folyamat az egész szervezetet áthangolja és ilyenkor csökken a szervezet ellenállóképesége. Köztudomású, hogy a serdülő korban jelennek meg először az arcon a pattanások. Ha ezen pattanások igen nagy számban vannak és külső kezelési módokra nem mulnak el, a belső elválasztó mirigyrendszer zavarával állunk szemben és e mirigyekből készült gyogyyszeres kivonatok kerülnek alkalmazásba.

Felnőtt embernél is a bőr és főleg az arcbőr üde, rugalmas volta arányban van a szervezet általános egészségi állapotával. A vérkeringési és emésztési zavarok, mint köztudomású, gyakran szerepelnek, mint az arc- és orrvörösség okai. A tüdőcsúcsurut, nagyfokú vérszegénység gyakran képezi alapját az arcon és a test más részén fellépett és külső kezeléseknél makacsul ellenálló pattanásoknak. A halvány, száraz arcbőr néha a szervezetet roncsoló, rosszindulatú daganatra vezethető vissza. Ugyancsak e rosszindulatú daganatok okozhatnak az arcon, vagy a test más részén barnás foltokat. A különböző testfelületek erős izzadását gyakran idegyengesség okozza. Általában az idegállapot erősen befolyásolja a bőr külsejét. A kellő pihenés nélküli, túlságos sok, kimerítő szellemi munka az arcot sápadttá, rugalmatlanná teszi. Az ilyen arcot kizárólagos helyi kozmetikai kezeléssel nem tudjuk megjavítani, mert az életmódot kell megváltoztatni és az egész szervezetet kell megerősíteni. Általában a kozmetikailag szép külsőnek előfeltétele a higiénikus életmód, a munka és pihenés kellő helyes arányú megosztása, hogy az egyén fizikuma és lelki élete mindig harmónikus egyensúlyban legyen.

#

KOZMETIKUS ORVOSUNK ÜZENETEI:

»**Ú t t ö r ő.**« Kérdezett szörtelenítő eljárás egy Röntgen-eljárás, mely a tudományos kritikát még nem állotta ki.

»**S z ö k e.**« Száraz arcára, a nap túlságos szárító hatása ellen, használjon Kold-krémet és meleg vízzel sose mossa az arcát, csak hideggel.

»**E l k e s e r e d e t t.**« Fején lévő zsirdaganat kisebb műtetet tesz szükségessé.

»**V. J u l i s k a.**« Arcapolása helyes. Próbálja meg ezután még naponta kétszer zsíros arcbőrét alkohol és benzin egyenlő arányú keverékével áttörölni.

»**V i d é k i g a z d á l k o d ó.**« A verbajokozta hajhullás a tapasztalat szerint megfelelő vérbajellenes kezelésre megszűnik és a haj ismét kinő.

MAGYAR GYERMEKEK LAPJA

##

A tündérke trombitája

Mese ~ Irta: Ács Klára

Volt egyszer, hol nem volt, volt egy szegény vándorlegény, aki, mert már nagyon szomjas és nagyon éhes volt, így sóhajtott fel:

— Oh, ha legalább egy falat kenyerelem és egy korty italom volna, hogy ne kellene tovább éhezniem, szomjaznom!

Alighogy ezt kimondta, bűbajos trombitaszót hallott és a következő pillanatban megjelent előtte egy ici-pici tündér, akinek rózsalevélből volt a ruhája és gyémántkoronát viselt a fején.

— Hallottam a sóhajlásodat, — szólott a vándorlegénynek, — és mert olyan szerénynek látszol, hát segíteni akarok rajtad. Ime, vedd a trombitámat, neked adom. Ha ebbe belefújsz, teljesül a kívánságod. Nemcsak ma, de egyébkor is. Azt azonban előrebecsátom, ha egyszer megváltóznál és szerénytelen volna a kérésed, úgy megszűnik a trombita varázsa és nem teljesül többé a kívánságod.

— Oh, jószágos kis tündérke, hogyan is jutna nekem ilyesmi eszembe, — felelte gyorsan a vándorlegény.

— Dehogyan volnék valaha szerénytelen. — Úgy hát vedd a trombitámat, — mondta a tündérke és ezzel máris kezébe nyomta, ő pedig hipp-hopp, mintha csak álom lett volna, eltűnt onnét.

Nézegette a legény egy darabig a tündérke trombitáját, amely úgy ragyogott, mintha színaranyból volna. Aztán, hogy meggyőződjön róla, valóban varázshatalma van-e, mindjárt belefújta.

Ekkor csodálatosan édes hang szólat meg mellette:

— Mi a kívánságod?

— Darabka kenyeret és egy korty italt kérek, — szólat meg szerényen a vándorlegény.

— Ime, nézz magad elé, — szólott az előbbi hang.

Hófehér cipőt és kristálytisza italt pillantott meg a legény.

De neki is esett mindjárt, pillanat alatt elfogyasztotta, aztán szomját oltva és jóllakottan tovább sietett.

Nagyon hálás volt a kis tündérnek és boldogan szorongatta a trombitáját.

Ment, mendegélt tovább. Közben vígan füttyörészett és dalogattott és most már sokkal jobbkedvű volt, mint azelőtt.

Ámde egyszerre megint csak felsóhajtott, mert észrevette, hogy kilyukadt a csizmája és a kövek felsebeztek lábát, úgyhogy már járni is alig tudott.

— Oh, Istenem! — akarta mondani. De hirtelen észébe jutott a trombitája. Gyorsan elővette és belefújta. Ekkor megint hallotta azt a csodálatosan édes hangot.

— Mondd, mi a kívánságod?

Most már megismerte a tündérke hangját és örömteljesen válaszolt:

— Édes, jó kis tündérke, pár új csizmat szeretnék a régi helyett, mert az kilyukadt és fölvérezte a lábamat.

Alighogy ezt kimondta, máris kopogós új csizmat pillantott meg maga mellett.

Fel is húzkodta iziben, a régit pedig ott hagyta az út közepén. Aztán füttyörészve, dalolva tovább ment.

Amint ment, mendegélt, egyszerre csak azt látta, hogy szép

csöndesen havazni kezdett. Hullt, hullt a fehér hó és lassanként beborított mindent körülötte. Havasak voltak a mezők, erdők, havasak voltak a fák koronái, a kis madarak tollazata. Bizony havas volt már minden.

A legény egyszerre csak azon vette észre magát, hogy fázni kezd. Húzta magára a vékony vászonzubonyát, de hiába, egyre jobban fázott, didergett alatta.

Megint észébe jutott a varázstrombita. Elővette hát és belefújta.

— Mit szeretnél? — kérdezte a gyönyörűséges tündérhang.

— Jó vastag kabátot szeretnék kis tündérkém, mert nagyon fázom, — felelte a vándorlegény.

A következő percben pedig vállain érezte, amit kért. Olyan jó, vastag bunda termett rajta, hogy úgy érezte magát, mintha kályha mellett melegedne.

— Oh, hát én ilyen hatalmas, nagy úr vagyok, ha bármit kívánok, az rögtön beteljesül, — gondolta kevélyen a legény. — De hiszen akkor nem szükséges, hogy vándorlegényként kóboroljak, dehogyan teszem tovább!

Ezzel gyorsan elővette a tündérke trombitáját, belefújta és meg sem várta, hogy az édes hangocskák megszólaljon, hanem gögösen belemondta a kívánságát.

— Nem akarok többé szegény legényként kóborolni. Azt akarom, hogy nagy úr legyek, gyémántpalotában lakjam és szolgálhad lesse az intésemet.

Azután várta, hogy teljesüljön a kívánsága.

De ime, mi történt?

A trombita nem adott hangot és a szép sárga fénye is eltűnt. Ellenben ott termett az ici-pici tündér. Csakúgy villogott két szeme a nagy haragtól, amint így szólt:

— Ugye megmondottam, hogy a trombita varázsa csak addig tart, amíg szerény a kívánságod. Meg is fogadtad, hogy mindig az lesz. De nem tartottad be a szavadat. Most hát magammal viszem a trombitát és tudni sem akarok többé rólad.

A vándorlegény nagyon elszomorodott erre és könyörögni kezdett:

— Bocsáss meg, édes, jószágos kis

tündérke. Igérem, hogy soha többé az életben nem leszek szerénytelen. Csak hagyd nálam a trombitát. Meglátod, nem lesz már okod arra, hogy megharagudj reám. Sohsem jutna többé eszembe, hogy olyat kívánjak, ami lehetetlen.

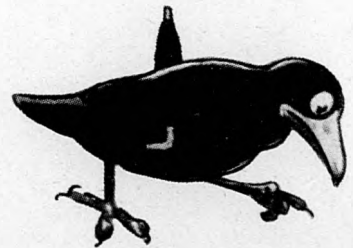
— Jól van, újabb próbát teszek veled, — mondta erre a tündérke. — Nálad hagyom a trombitát, mert látom, hogy őszintén megbántad a hibádat. De ha még egyszer megtörténne, hogy szerénytelen volnál, sohasem adnám azt vissza neked.

— Nem, nem! — ígérte a vándorlegény és boldogan kapott a varázstrombita után, melyet a tündérke visszaadott neki.

De aztán be is tartotta a szavát és soha többé az életben nem volt szerénytelen.

Dr. Tusnovics Aladárék kisfia: Bandi Pesterzsébet

A társaságból

Halló! . . . Nagyságos Asszonyom, először ezt a két viccet tessék meghallgatni! Olyan jók, hogy nem tudom magamban tartani . . . Kohn iszonyúan sóhajtozik a zsúfolt villamoson.

— Rettenetesek ezek a mai férfiak! . . . Hová lett a régi, híres udvariasság!

— De hiszen az a fiatalember ép most adta át önnek a helyét. — mondja neki az egyik utas.

— Ez igaz, — feleli Kohn, — de a szegény feleségem, meg a leányom még mindig kinn áll a perronon.

Ugyanennek a Kohnnak most említett szépséges leányzó-jával történt, — persze otthon, — hogy szemrehányást tett Blau úrnak, a mama által kiválasztott vőlegénynek:

— Én azt hiszem, Blau úr, maga csak azért akar feleségül venni engem, mert az amerikai nagybácsimtól örököltem.

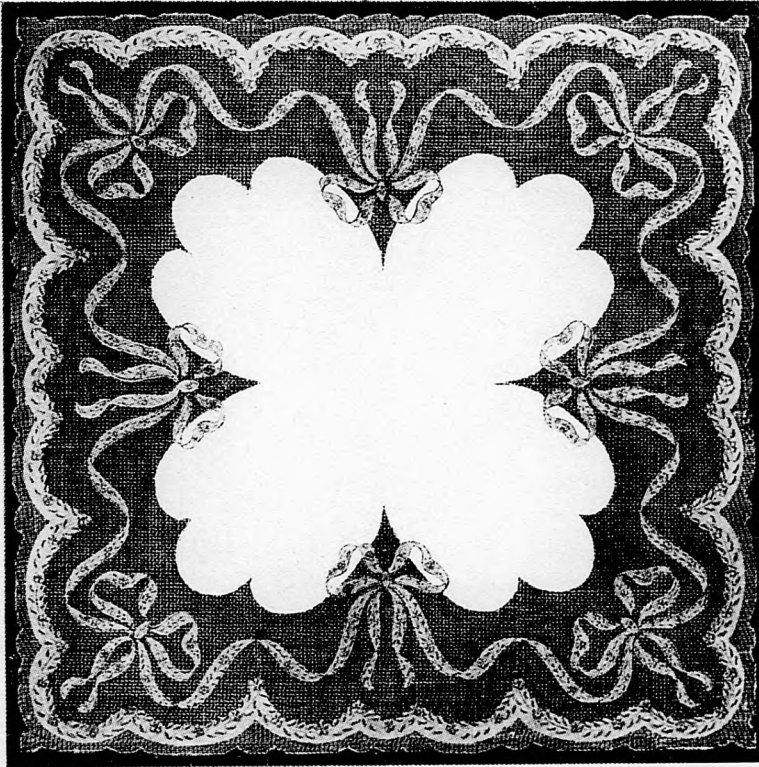
— Micsoda gyanúsítás ez, — tiltakozik önérzetesen Blau — elveszem én Mancikám, a kárkitől örökölt is!

De most, Nagyságos Asszonyom, átterek az augusztus-közepi helyzetjelésre. Dr. Tury Sándorné a Dolomitokból, özv. Kovách Arisztidné Balatonmárfürdőről, Didó Antalné és Didó Klárika férj. dr. Papp Gusztávné Balatonalmádiból, dr. Rónay Györgyék Balatonaligáról, Májay Arturné a steier-

Király Istvánné Hévíszentandrásról, Lagler Józsefné Diósgyőrből, Bartha István kiadóhivatali igazgató és neje Kabáról, Kocsis Györgyné huszárőrnagy neje Balatonfonyódról, Beck Jenőné és Topolyi Elekné Badgasteinből, Faradót Gasztonné Balatonlelléről, Polka Béláné bankigazgató neje Keszthelyről, Brauner Lajosné igazgató neje Cirkvenicából, Ritter Mária Veszprémből, özv. Nagy Gusztávné Budapestről, Józsa Mihályné Lillafüredről, Leitnerné tanítónő Balatonlelléről, Kiss Jenőné igazgató neje Balatonfüredről, Ringelhann Lajosné Portoroseból, Király Cirill Tusnádfürdőről, Simon Sándorné és Mika Bözsike Kőröshegyről, Pareisz Józsefné Szent-Adorjánból, Kmetykó Já-

nosné Schwanbergből, dr. Wettengl Károlyné Magyarorszákról, R. Reissmann Gizella festőművésznő, lapunk munkatársa pedig a hollandiai Arnheemből küldtek üdvözlőleveket a M. U. L.-nak, amiket őszinte köszönettel és hálával viszonzunk.

Társasági híreim a következők: Ambrózy Lajos gróf, wieni magyar követ, szabadságra utazott. Alfonz bajor herceg egészségi állapota helyreállt és a lovaglás közben szerzett bordatörésből szerencsésen felgyógyult. Albert belga királyt a párizsi egyetemi tanács tiszteletbeli doktorrá avatta. Rudnay Lajos, szófiai magyar köve-

Milió (Gottlieb-modell)

tet a Nemzetközi Diplomata Akadémia tagjai közé választotta. Zelensky Róbert gróf, aki tevékeny részt vett a magyar közéletben, most ünnepelte teljes csöndben és szellemi erejének teljes birtokában a nyolcvanadik születésnapját. A németországi Evangélikus Szövetség Radván-szky Albert bárónak és Kuthy Dezsőnek az arany, illetve ezüst Luther-érmét adományozta.

Hymenhirem is szép számmal van, Nagyságos Asszonyom. Mindenekelőtt egy szenzációs párizsi eljegyzés híre, amely a jegyespár korkülönbsége miatt kissé különösen hangzik, de a szereplők világhíre miatt érdeklődésre tarthat számot. Szól pedig a hír következőképpen: Bourbon Orleans herceg, a család spanyol

ágának 26 éves sarja eljegyezte a 76 éves de Broglie hercegnőt. Mit tetszik szólni, Nagyságos Asszonyom, ehhez a kis korkülönbséghez? Úgy-e, hogy az asszonyok manapság egyáltalán nem öregszenek meg?

Viszont a mi előfizetőink közül két kedves eljegyzésről számolhatok be. De-rényi Gaby Budapest és Iduányi Ferenc m. kir. honvédhuzár főhadnagy Nyiregyháza, valamint Henzer Mici Tata és Csoma László szigorló orvos Tóváros jegyet váltottak egymással.

Négy házassági hírem is van. Patakya Ella kedves előfizetőnk Kutassy Oszkár főmérnök, Trimel Emmát Kölbög Endre, Szigethy Margitot Somogyi Ferenc, Didó Klárát Özd pedig dr. Papp Gusztáv miskolci járásbíró vette nőül. Valamennyiüknek szép és boldog házasságot kívánunk.

Beszámolóm befejezése után, Nagyságos Asszonyom, beszaladok Mössmerhez, a Petőfi Sándor-utcába, hogy megtudjam, nincs-e valami újabb hymen-hír? Mert, tetszik tudni, ha a kelengyét megrendelték már, akkor nyugodtan közzétehetjük az eljegyzés, vagy esküvő híret.

Még azt is el kell újságotolnom, hogy Esterházy Pál gróf és felesége szül. Deym Izabella grófnő a napokban ünnepelték házasságuk 25 éves fordulóját.

Nem tartozik ugyan ide, de most mondom el, hogy el ne felejtsem . . . János gazdát maga elé citálja

abban részeseit.

— János, mit hallok kendről?! . . . Hogy nagyon sok időt tölt a kocsmában! . . .

János gazda csak a fejét lógatja.

— Ki mondhatott rólam ilyen valótlanságot, tiszteletes uram? . . . Hogy én sok időt töltök a kocsmában? . . . Hiszen arról vagyok híres, hogy minden korsó sört egy szuszra nyelek le! . . .

Előfizetőink nyaralásáról a következőkben számolok be:

Rumpa Ferencné Alagon, Vass Lászlóné jegyző neje Terpesen, vitéz Péter Károlyné százados neje Szekszárdon, Nyáry Gyuláné őrnagy neje Balatonfüreden, Martsa Sándorné százados neje Budapes-

ten, özv. Jakabfalvy Aladárné Balatonkenesén, Varju Piroska Kupon, K. Nagy Erzsébet áll. tanítónő Hajdunánáson, Bajzár Lajosné Badacsony-Lábdíhegyen,

GERŐ
NUSI

sen, Hoffmann Lujza Halászin, dr. Szaley Imréné kir. ügyész neje Parádgyógyfürdőn, Heller Lászlóné Balatonlellén, Wilhelm Rezsőné Rómaiifürdőn, Dénes Sándorné Szombathelyen, Tóth Erzsébet külföldön, Koller Antalné százados neje Gyékényesen, Nikolics Ignácné ny. főgimn. igazgató neje Siófokon, Nemecz Józsefné Budán, Mannás Istvánné Budapestben, Gyertyánffy Jenőné h. főhadnagy neje Sopron, Nagy Lajosné m. kir. selyemtenyészési felügyelő neje Cegléden, Bódy Zoltánné alispán neje Lido-Venezia, Bárány Gyözőné Várpalotán, vitéz Harkányfürdőn, Susanszky Jánosné Grádóban, Nagy Kornélné ny. ezredes neje Bakonyoszlopon, Weber Istvánné Keszthelyen, Aczél Jánosné tanár neje Máriabesnyőn, Borai Imréné tanító neje

és gyámolítására Komáromy Károly igazgató és Sikhegyi László mérnök és az Elektromos Művek nevében, az áldozat édesanyjának nagyobb összegű segélyt nyújtott át, amivel az egész vállalat vezetőségének fenkölt, nemes és humanus érzéséről tett tanúságot. Szegény fiatal áldozat egyébként Torda városának gyermeke, büszkesége volt és a megszállott Erdély gyászkoszoruját, a Ganzgyár mérnöki kara. Nyíregyházi mérnöki kar, sok barátai és számtalan tisztelői koszorujával együtt mi tettük le a sírjára.

Nagyságos Asszonyom figyelmébe ajánlom Dósa István: »Magyar virágok« című versesfüzetét, amely a fiatal költő hangulatos és színes, szerelmes és hazafias dalait gyűjti csokorba.

Nem nagyigényű és főként nem nagyképű versek ezek, hanem egy érzékeny lélek kijinomult érzéseinek verses megnyilatkozásai.

Befejezésül pedig egy nyaralási viccet mondok el. . .

A férj bánatos arccal ül a kávéházban. Odalép hozzá a barátja és megkérdi:

— Miért vagy olyan szomorú, Samukám?

Samu nagyot sóhajt:

— Az orvos azt mondta, hogy a feleségemnek négy hétre el kell utaznia.

— Ugyan kérlek, — vigasztalja a barátát, — ne légy kétségbeesve! Az a négy hét egy-kettőre elmúlik!

dr. Molnár Jenőné Weggio-Svájc, Baumann Sándorné Balatonbogláron, Frisch Józsefné Budakeszin, Ligeti Béláné Sátoraljaújhelyen, vitéz Váry Béláné őrnagy neje Balassagyarmaton, dr. Szabó Józsefné rendőrtanácsos neje Balatonlellén, nagyalásonyi Barcza Zoltánné ny. ezredes, kir. kamarás neje Magyarargencsen, Gösy Györgyné Boldogkőváralján, Ivánfy Andorné szjv. közéletm. tanácsos neje Poklyospusztán, Kresz Antalné tanító neje külföldön, Almássy Istvánné min. tanácsos neje Badacsonyban, Schönherr Károlyné csendőrezredes neje Hévízfürdőn, Krüner Gézáne Balatonkenesén, Király Istvánné Hévízszentandrásan, Négyessy Kálmánné igazgató-tanító neje Gourik Lászlóné vár. mérnök neje Béké-

Dicsőszentmártonban, özv. Hegyessy Istvánné Tápíósülyön, Geiger Józsefné Debrecenben, Rimay Béláné Budapestben, Márton Margit külföldön, Tischler Anna külföldön tölti a nyarat.

Mély megindulással és könnyes lélekkel számolok be arról a szörnyű, szívünkigtható tragédiáról, amely Róka Józsefet, a nyíregyházi elektromos művek fiatal, kiváló tehetségű főmérnökét érte a budapesti Széchenyi strandon való fürdése közben. A halálosvégű fejesugrás szerencsétlen áldozatát a nyíregyházi Elektromos Művek saját halottjának tekintette és az állásának megfelelő eltemetéséről gondoskodott. E megdöbbentő tragédiában meghatoló mélyseges emberi részvétellel állt a szegény ösztört szívvű édesanya támogatására

— Hiszen, — sóhajtja Samu. — éppen ez az, ami annyira elszomorít.

Ezekután pedig hódolattal

csókoltam a kezét.

Háremhölgyek a forradalomban

Régi nők — új birodalmak

A török nővel utoljára Loti regényeiben találkoztunk. Háremben élt ekkor s mérhetetlenül elégedetlen volt sorával.

A háremek azóta felbomlottak. Felrobbantotta őket a keleti forradalom. Hogy mi történt lakóikkal, a nőkkel, arról fogalmunk sincsen, fájdalom. Nem akadt köztük

író, aki megszólalt volna mindnyájuk helyett s bár az új rezsim teljes szabadsággal ajándékozta meg a nőket, a legfelvilágosodottabb török férfi sem szánja rá magát, hogy tájékoztassa a világot arról, miként álltak meg helyüket a rájuk szakadt »történelmi időkben« a török nők.

Többet tudunk Kínáról, melynek asszonyai, ha nem is háremi elzárttságban, de az élettől mindenestre távol, szigorú családi fogságban éltek.

A kínai nőt a forradalom nem érte oly váratlanul, mint török társnőit. Vagy ha váratlanul is érte, mindenestre jobban megállja benne a helyét. Nem egy kínai diákisasszony tanul ma az egyetemeken s a hazai forradalmi mozgalomnak nem egyszer a férfiakkal is lelkesebb agitátora.

Pedig az új-kínai nő szerepe még a török nőénél is nehezebb volt. Neki nemcsak tradíciók, nemcsak egy kizárólag férfi-boldogulásra alapított világ ellen kellett küzdenie — nők ellen kellett harcolnia, aminél, mint tudjuk, keservesebb harc nincsen.

Mint sok ősi kultúrájú országban, Kínában is mátriarka-uralom volt évezredekken keresztül. A családban a legidősebb férfi parancsol ugyan — vagy legalább is azt hiszi, hogy parancsol — de a tanácsadás joga a mátriarkáé, a család legidősebb asszonyáé. A tanácsadás joga!... Ki nem tudja, hogy a női tanács parancsal egyenlő!?

Míg a férfiakat csak leplezetten kormányozza a kínai mátriarka, a család nőtagjai felett nyíltan és zsarnoki módon uralkodik. Legkisebb tettükről is be kell számolni neki. Elveheti tőlük gyermekeiket, elidegenítheti férjeiket, elkésérítheti életüket, sőt vannak bizonyos esetek, amikor élet és halál ura a mátriarka.

Ez ellen az évezredek kegyetlen rezsim ellen kellett az új-kínai nőknek harcra szállniok s a harc győzelemmel végződött már az első összecsapásnál.

A láb-elkorescsítés ősi szokása ellen kezdtek elsősorban hadakozni a kínai nők. Ez volt a legfontosabb, mert hiszen e barbár szokás eltörlése nélkül — a szó legszorosabb értelmében — egyetlen lépést sem tehettek volna előre. Legeslegesőször annak kellett végetvetni, hogy a kislányok tizedik évükben megfosztassanak az élet minden örömétől, mert a tradíció nevében ekkor kezdték meg a nagy művet: a láb elkorescsítésének művét.

Minél előkelőbb, gazdagabb családból származik a kínai leánygyermek, annál drasztikusabban végeznek lábával, amelyet tizedik születésnapján először kötöznek borpólyába, oly szorosan, hogy a kis lábban a vérkeringés úgyszólván megáll. A pólyát este még kegyetlenebb szíjjak váltják fel, melyeknek feltevése előtt a gyermekek

lábát egy alun nevű folyadékba mártják. Ez a folyadék gondoskodik arról, hogy a csontok ne fejlődhessenek tovább.

Az ilyképpen kezelt szerencsétlen gyermek persze sem járni, sem szaladni nem tud többé. De minek is? Minél gazdagabb, minél előkelőbb a kínai nő, annál megvetendőbb dolog szemében — s a világ szemében — a járás, a saját, tulajdon lábán való járás.

MUSICA R.-T.

VII., ERZSÉBET-KÖRUT 43.
(ROYAL)

Zongorák, pianínók
legolcsóbban.

Kényelmesfizetésimódozatok.
Olcsó bérlet, javítás, hangolás.

Kérjen felvilágosítást!

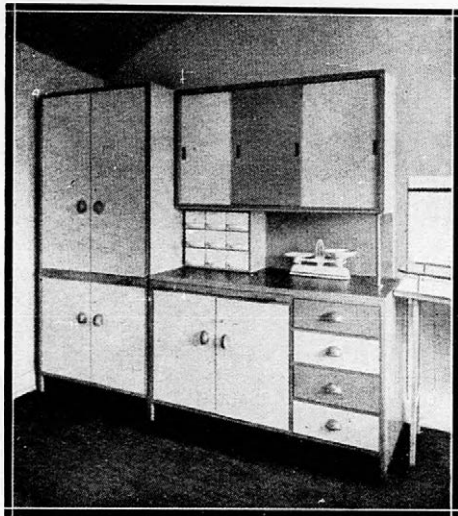

Sem költők, sem filozófusok, sem európai tudományokon nevelt orvosok nem tudtak e barbár tradíciónak véget vetni. A mostani, mindent felforgató forradalomnak kellett jönnie s egy benne született új nőgenerációnak, hogy kezdjen eltűnni e szörnyű hagyomány.

De mi a török nő világtól-elzártsága, mi a kínai nő elnyomottsága a hindu nő szenvedéseivel képest?

Gandhi volt az első, aki megszánta őt. Ha elolvassuk öt éve megjelent röpiratában, az »Ifjú Indiában«, mik ellen száll sikra — egyszerűen teljes, megrázó egészében áll előtünk a hindu nő élete.

Az övéhez képest a török nők háremélete valóságos amerikai flapper-szabadság. A »Purdah«, a hindu hárem,

Legújabb modellű konyhaszekrény

áthidalhatatlanul választja el a nőt a külvilágtól. Itt nem könnyen megvesztegethető eunuchok vigyáznak a nőkre, itt — akár Kínában — az öregasszonyok az örök s ha fiaik feleségéről van szó, nemcsak kérlelhetetlen poroklábok, hanem élet-halál urai is.

Ha elmondom, hogy aki fölött ily kegyetlen tiránizmussal uralkodnak az idősebbek, ha elmondom, hogy a »fiatalasszony« Indiában csak a legkritkább esetben idősebb tizenkét évesnél, valóban nevetségesnek hangzik ez a zsarnokság.

Indiában ugyanis még ma is gyermekházasság divik. A hindu apa 8—12 éve között túlad a lányán. A 15 éves leány már vénkisasszonynak számít s e fölötti kétségbeesésében már nemcsak bármely »magához illő« 15—16 éves férjjelölthöz hajlandó hozzámenni. Szívesen lép házasságra az 50 éves kérével is — ha az elég nagy összeget ígér érte apjának. A gyerekasszony férje háremébe kerül s amíg csak fiúgyermeket nem hoz a világra, addig ő ott az utolsó, a legeslegutolsó személy. Minden nehéz munkát ő végez, elesége az, amit a többiek meghagynak, s ezt is egy kukóban szabad csak elköltenie, nem a család asztalánál. A helyzet csak akkor javul, ha a sors kegyéből fiúgyermek anyja lesz. A fő-bálvány, a férj mellé, ekkor egy második bálvány, a fiúgyermek kerül. Kettőjüké a fiatalasszony élete. Büntetlenül meg is ölhetik őt.

Az angolok sokat csodálkoztak azon, hogy a felvilágosult Gandhi miért nem protestál energikusabban a hindu özvegyégetés ősi és rettentő szokása ellen. Gandhi azonban jól tudta, miért nem kell, miért nem szabad ezzel az ősi szokással szembeszállni. Az özvegy elégetése

Togal

csillapítja és megszünteti

a fejfájást

izom és izületi fájdalmakat.

Kérdezze meg orvosát! Minden gyógyszeriarban kapható

kegyes cselekedet. Nem tehetnek vele jobbat, minthogy megszabadítják attól a szörnyű lélettől, amely a hindu vallás törvényei szerint vár rá. S nem cselekedhetnek bölesebb dolgot sem: mert hiszen, ha az özvegyiségtől nem kellene még ezerszer jobban félni a hindu nőnek, mint a házasság szenvedéseitől — zsarnoki férjének halála lenne élete legszebb perce. Így azonban nemcsak szolgálnia, féltenie is kell férjét, kinek halálával a régi hindu nő számára is megszűnt minden. Az égetési tilalom óta még a máglyahalálnál is rosszabb sors várja. Elvesznek tőle mindent, amit magáénak nevezett valaha, összetépkedik ruháit, levágják a haját, elűzik otthonából. Az özvegynek koldulásból kell fenntartani életét, de minthogy a hindu törvények szerint özvegynek nem ajánlatos almizsnát adni, hamarosan éhenhal.

Csoda-e, ha elhelyett az élet helyett, mely azóta vár rá, mióta az angolok az özvegyégetést eltiltották, inkább önkényesen mennek a halálba a hindu özvegyek, akik petróleummal leöntve testüket, sajátmagukon hajtják végre az özvegyégetés ősi ceremóniáját.

Mindezen szörnyűségektől csak az menti meg a hindu nőt, ha keresztény férfihez megy feleségül.

Ekkor azonban számíthat arra, hogy övéi teljesen kiközösítik.

Madeline

Az események margójára

A többgyermekes családok utazásának megkönnyítése. Franciaország után Belgium és Olaszország is menetdíj-kedvezményt nyújt a többgyermekes családoknak. Különösen érdekes az olasz vasutak erre vonatkozó intézkedése, amely szerint, ha többen utaznak együtt, az első személy teljes menetdíjat, a második háromnegyed jegyet, a többiek feljegyét fizetnek. Tíz éven aluli gyermekek a mérsékelt menetdíj felét fizetik. Ezek szerint, ha öttagú család (apa, anya, 3 gyermek) utazik, összesen két és fél jegyet váltanak. A francia kedvezmény az utazás távolságától függően progresszív.

Rádióhírek. A legújabb statisztikai összeállítások szerint a földön 1100 leadóállomás működik, összesen 1730 kilóvatt összteljesítménnyel. Ezekből: Európára esik 201 állomás 549 kilóvattal, Amerikára 810 állomás 1085 kilóvattal. Ázsiára 43 állomás 69 kilóvattal. Afrikára 16 állomás 10 kilóvattal, Ausztráliára 40 állomás 17 kilóvattal. — Az Egyesült Államok közoktatásügyi minisztériuma, a szövetségi rádióbizottság és az amerikai leadótársaságok támogatásával rádióegyetemet létesít New-Yorkban. Az új főiskola tantervében a rádióleadással kapcsolatos összes technikai és művészeti kérdések szerepelnek.

A lourdesi csodálatos gyógyulások, mint doktori értekezés tárgyai. A »Croix« jelentése szerint a párisi egyetemen orvosdoktorrá avatták Georges Mounier, aki doktori értekezésében a lourdesi csodálatos gyógyulásokkal foglalkozott. Disszertációjában három olyan ember azonnali és teljes gyógyulását írja le részletesen, akiket előzőleg a legfőbb orvosok vizsgálata menthetlennek nyilvánított. Az értekezés jelentős dokumentum arravatkozól, hogy Franciaország milyen változáson ment át. Alig néhány év előtt a francia orvosok jó kétharmadrésze kimondottan istentagadók voltak és egyenesen mérész gondolat lett volna doktori disszertációnak oly tárgyat választani, amely a lourdesi gyógyulásokat igazolja.

A nagybetűk kiküszöbölése. Németországban mozgalom indult meg, amelynek célja, hogy az írásból a nagybetűket teljesen kiküszöböljék. A mozgalom gazdasági érvelése szerint a német grafikai ipar tőkéből 250.000 millió márka fekszik nagybetűkben, amely összeg kamata évenként kerekén 20 millió márkát emészt fel. Az írógépek dolgozók munkateljesítménye nagybetűk nélkül 30 százalékkal emelkedik. A mozgalmat tudományos körökben nem szívesen látják, azonban a minden térre kiterjedő racionalizálás valószínűleg előbb-utóbb sikerre fogja vinni.

Egészségápolás az amerikai iskolákban. Az Egyesült Államok összes iskoláiban a tanév első óráján a következő kérdéseket intézik írásban a tanulókhöz: 1. Hány óráig aludtál az éjszaka? 2. Megmostad fogaidat tegnap este és ma reggel? 3. Megmostad kezed tegnap ebéd, vacsora és ma reggeli előtt? 4. Hoztál magaddal tiszta zsebkendőt az iskolába? 5. Tegnap vacsora után és ma reggelire ittál-e egy csésze tejet? 6. Ettél ma reggel, vagy tegnap este, esetleg délben gyümölcsöt? 7. Ettél

tegnap kétízben főzeléket? 8. Ezekből legalább egy friss főzelék volt-e? 9. Játsoztál tegnap a szabadban? 10. Nyitott ablaknál aludtál? 11. Ittál a tegnapi nap folyamán két pohár vizet? 12. Étkezés közben nem ettél cukrot, vagy édeségeket? 13. Megmostad ma reggel arcodat, nyakadat, füledet? 14. Fürdöttél a héten, hányszor? 15. Párnák nélkül aludtál? 16. Dohányoztál? — Mi talán el sem tudjuk képzelni, hogy e kérdések az amerikaiak szemében az egészségügy minimális követelményei.

Néhány jótanács kirándulók hátizsákjába

1. A melegben kissé megromlott kolbász, nem egészen friss tojás, túlságosan hideg ital: súlyos következményekkel járhat.

2. Ha függetleníteni akarjuk magun-

kat a vendéglőktől, hogy zavartalanul gyönyörködhesünk a természet csodálatos szépségeiben: még az enivalóknál is fontosabb az italról való gondoskodás. A magunkkal vitt ital gondos felügyeletet igényel. A hideg, nagyon kevésbé édes tea, amely nem zavar minket a hűsítő élevezetében, a legizletesebb és legkitűnőbb szomjúságcsillapító és nem izgatja feleslegesen a száj nyálkahártyáit.

3. Feketekávét nagyobb mértékben ne fogyasszunk, mert feleslegesen fokozza a szív dobogását. Kisebb mennyiségben felnöttek részére azonban élénkítő hatású.

4. Bort és sört egyáltalán ne fogyasszunk.

5. Ha olyan helyre kerülünk, ahol friss tejhez juthatunk, használjuk ki az alkalmat, mert a friss hideg tej nagyon tápláló, felfrissítő és szomjesillapító hatású.

6. Az üvegben magunkkal vitt víz nagyon hamar élvezhetetlenné válik. Új vízzel való megtöltésekor vigyázzunk, hogy teljesen kiürítsük, nehogy a benne maradt állott víz a friss vizet is megrontsa.

7. A lehetőséghez képest csak a feltétlenül szükséges folyadékmennyiséget fogyasszunk, mert a nagymértékű folyadék következéteben csak még egyre fokozzuk szomjúságunkat. Csak kis kortyokban igyunk és csak annyit, amennyi feltétlenül szükséges az ételek kiegyensúlyozásához. A sok folyadék káros és fáradtságot okoz.

8. Mindenesetre gondoskodjunk arról, hogy olyan helyen, ahol nincs a közelben vendéglő, vagy ház, a feltétlenül szükséges italmennyiség rendelkezésünkre álljon, mert a legpompásabb étkezés sem izlik, ha nincs módunk arra, hogy szomjúságunkat csillapítsuk.

9. Hűsítő italok kivételével vigyünk magunkkal valami kis édeséget is és sok gyümölcsöt. A disznóhús a legajánlatosabb, a borjúhús kevésbé. Szalonna és főként a szalámi a legkitűnőbbek.

10. Fontos, hogy a gyermekek a megszokott időközökben kapjanak enni. Így nem zavarjuk meg gyomrocskájuk megszokott rendjét és szabályszerűen megtörténik a táplálék feldolgozása.

11. A kenyeret ne szeleteljük fel előre, hanem egész darabban vigyük magunkkal. Másként könnyen kiszárad.

12. Vaját csak üvegebeítés alumínium vajtartóban vigyük magunkkal.

13. Az élesztős dolgok nagyon hamar kiszáradnak, de egyébként is nagyon sok folyadék felvételét kívánják, miért is a kirándulásoknál mellőzendők. Ugyanez áll az úgynevezett száraz tésztaakra is. Viszont az almásrétes, a cseszvényes és szilvás lepény, torták, lehetőleg ilyenfajta töltelékkel töltsék, nagyon izletesek.

14. Ha nincs módunk arra, hogy ezeket az ételeket otthon készítsük el, különféle krémekkel töltött és becsomagolt csokoládé-kifliket vigyük magunkkal. Általában véve a csokoládé valamennyi fajtája kirándulások alkalmával a legkitűnőbb tápszer.

15. Gyümölcsöt pedig az is vigyen magával, akinek a gyomra a többi étellel kapcsolatban túlérzékeny és válogatós. Legjobban megfelel a szilva és a barack.

16. Ha helyesen válogatjuk össze a magunkkal vitt élelmiszereket és italt, teljesen függetleníthetjük magunkat a vendéglőktől és kirándulásunk valójában az lesz, aminek lennie kell: a test és lélek ünnepe, amikor zavartalanul gyönyörködhetünk a természet csodálatos szépségeiben.

Zágony Viola

Dánielné Lengyel Laura új regénye

IX.

Viola elgondolkozott és elpirult, mikor eszébe jutott, hogy talán csak nem azért ment el Emma asszony, hogy őt ingyen ebédhez juttassa.

De aztán vállat vont. Sokkal gyengébb volt, mintsem ellenkezni tudjon. Reggeli után ledőlt a pamlagra és arra gondolt, hogy mi lesz vele, ha Emma csakugyan az ő dolgában fárad és valami eredményt hoz haza. Lesz-e még ereje dolgozni, tud-e még harcolni, nem jobb lenne-e most, ha itt a pamlagon hagynák feküdni, amíg csak teljesen meg nem szűnik minden kötelessége magával szemben.

Úgy múlt el a nap félálomban, félönkiületben, néha a várakozás izgalmától szinte remegve, máskor apátiába merülve, míg végre estefelé az író nő bekopogott hozzá.

— Drágám, — mondotta csöndesen, — még nem tudok semmit. De estére, remélem, Lya valami ujdonságot fog magának mondani.

— Lya?

És Viola bámulva nézett az asszonyra.

— Igen, ő! Mondottam magának, hogy jó és igaz ember. És amennyire csirkeagyától kitelik, hát értelmes is. Különben majd meglátjuk.

Kilenc óra lehetett, mikor Emma átkopogott Violához:

— Jöjjön, itt van Lya!

Lya még csinosabb, szökébb és babaszerűbb volt, mint rendszeren szokott lenni. Átölelte Violát, meghatottan megcsókolta mindkét arcát. Aztán minden átmenet nélkül egyszerre csak kitört a jókedve. Ledobta magát a zöld ripsz karosszékbe és úgy nevetett, mint nevetett valaha a halhatatlan Duse Eleonora »A fogadóné«-ban, mikor három férfit három különböző helyre rendel randevúra, ő maga pedig odahaza marad és kényelmesen, nyugodtan vacsorázik.

— Nos, tudják, ilyen jól már régen nem mulattam. És ha elgondolom, hogy mindezt magának köszönhetem.

— Nekem? — álmélkodott Viola.

— Igen, magának, meg a drága jó Emma asszonynak. Ő ugyan egészen másként akarta elintézni a dolgot. De hát ha benne vagyok a játékban, akkor már, gondoltam, magam multságára is játszom egy kicsit. Ugyis eleget bosszantanak vele, hogy csak táncolni tudok, a színjátszás-

hoz nincs tehetségem. No, most gondoltam, most lesz egy kitűnő, fényes alkalom kipróbálni: igazuk van-e a rágalma-zóimnak és irigyeimnek?

— No és? — vágott közbe türelmetlenül Emma, — hát sikerült a dolog?

Lyát szemmeláthatólag halálosan megbántotta a kételkedő kérdés.

— Olyan nő vagyok én, akinek nem szoktak a dolgai sikerülni? A tükörbe sem mernék többé nézni, ha most kudarcot vallok. Hiszen értsék meg, arról volt szó, hogy van-e tehetségem a színjátszáshoz, vagy igazán analfabéta vagyok, aki egész karrierjét formás bokáinak köszönheti?

— Lya, — mondta most szigorú, kemény hangon az író nő, — tudom, hogy majdnem lehetetlen dolgot követelek magától, de mégis arra kérem, legyen esze és próbáljon értelmes választ adni a kérdéseimre: mi van a Viola dolgával?

Lya most a fiatal leányra nézett, ki krétafehér arccal, egész testében remegve állt előtte. Azonnal hozzáfutott, átölelte és megcsókolta.

— No de, drágám, hogy én milyen haszontalan, buta teremtes vagyok! Csak fecsegek, fecsegek, mikor... Ez a drága aranyos — jobbkezevel Emmára mutatott — elmondta nekem, hogy maga hogy szaladgál állásért. És hogy ezek a disznó férfiak...

— Lya! — vágott közbe Emma asszony, — maga már megint elfelejti, hogy »privátok« között van és nem táncművésznővel társalog!

— Jól van. Mindig megvolt a magam véleménye a férfiakról, ha most nem is szabad elmondanom. Állás kell?... Hát majd szerzek én... De nem úgy, amint azt a mi drága barátónk mondotta, hogy pénzkapaci-

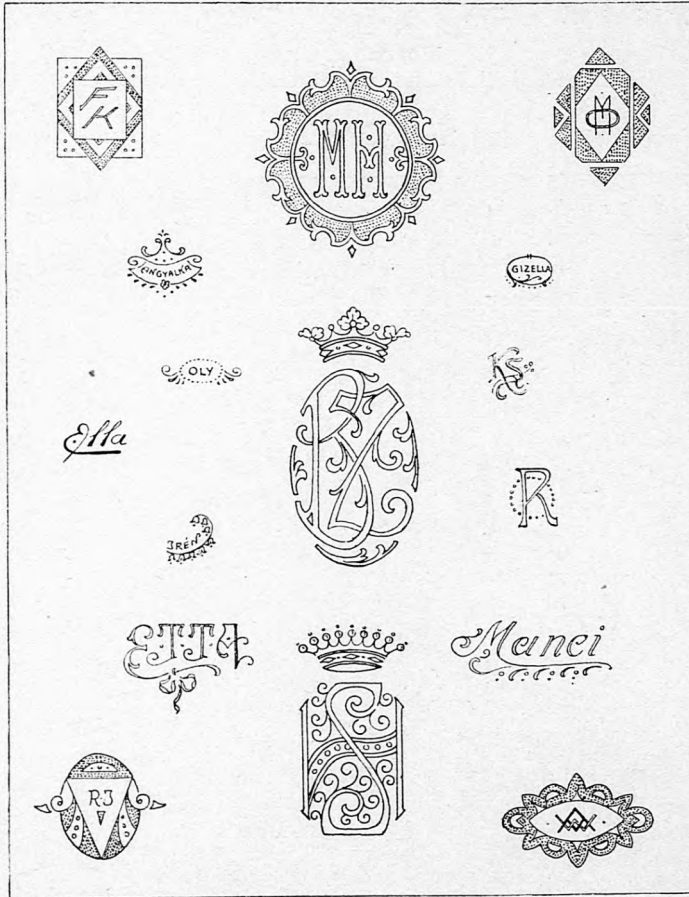
tási és bankigazgatói körökben protegáljam magát, előszedve jóbarátaimat a plutokrácia köréből. Ez így nagyon is egyszerű lett volna. És én szeretem a fantasztikumot. És azt hiszik, hogy az én vezér- és ügyvezető igazgató barátaim mind hatyún utazgató Lohengrinek, akiknek a tőzsdei hadjáratok vezetése mellett legfőbb gondjuk az üldözött és letiport ártatlanság védelmezése? ... Viola, a mi Violánk ezektől is sírva futott volna el, mint ama öregedő, de életvidám tanügyi dolgokkal foglalkozó férfiútól. Sírva fut el minden ilyen helyről, míg csak mentalitása meg nem változik.

Aztán ijedten nézett Emmára.

— Haragszik, drágám? Megint elfelejtettem, hogy »privátok« között vagyok.

Emma vállat vont, majd elnevette magát.

— A helyzet egyelőre reménytelen. Mi nem fogjuk megtudni, hogy voltaképpen mi történt, mert maga nem

Monogramok (Gottlieb-modell)

törődve azzal, hogy kánpadon vagyunk, nem az eseményekkel akar bennünket megismertetni, hanem be akarja bizonyítani előttünk, hogy a világ- és a művészettörténelemben nincs zseniálisabb nő a kis Györy Lyánál. És hiába állítjuk becsületszóra, hogy már mindent el is hittünk, maga ravasz, ibseni technikával lassan fejti le az eseményeket burkoló fátyolt. Hát csak rajta!... Egyszer csak vége lesz.

— Hát jól van, most már sietni fogok. Elvettem a maga bizonyítványait, Violám edes, Emma asszonytól és felöltöztem, olyan komolyan, egyszerűen és szerényen, hogy sírni kellett annak, aki reám nézett. Ha valami szerepet kapnék, valami elhagyott, szegény, méltatlanul üldözött, árvalány szerepét, ezt a ruhát venném fel. Igen, ezt a kék ruhámat. A molnárkékben valahogy jól kijön a szenvedés, nem gondolják?...

— Mi nem gondolkozunk, — vágott közbe Emma asszony, — már régen leszoktunk erről a fényűzésről. Hanem maga...

— No mindjárt vége lesz, pedig olyan mulatságos, hogy... Felvettem a kis fehér sipkám, a hajamat lesimítottam a sipka alá, aztán elmentem egyenesen ahhoz a vezérigazgató úrhoz, kiről köztudomású, hogy milyen gyöngéd hódolattal viseltetik a női nem iránt. Ezt mindenki tudja róla. Hogy mennyi rossz viccet csináltak már az öregről! No de ezek a viccek megint nem »privátoknak« valók. Hát én elmentem hozzá, bemutatkoztam, hogy Zágony Viola vagyok Homoródról, tudok németül, franciául, angolul, gép- és gyorsírni és állást akarok a bankjában.

— Az Istenért! — kiáltott fel Viola és a szíve dobogása mintha megállott volna a réműlettől.

— Az öreg nagyon kedves volt, — folytatta Lya zavartalanul, — igazán nem is olyan utálatos, mint ahogy korától és állásától várná az ember. Csak ostoba. Nincs semmi judiciuma. Azt mondta, hogy neki úgy tetszik, mintha egy kicsit hasonlítanék Györy Lyára, a híres táncosnőre, de hát persze a lábam nem olyan tökéletes és a bokám nem olyan finom. Kérdezte, hogy nem gondoltam-e azon, hogy valaha a színpadon táncoljak? Szerényen lesütöttem a szemem, hogy nincsenek ilyen vágyaim, mert mindig arról ábrándoztam, hogy az ő bankjában fogom az írógépet kopogtatni. Megdicsért szerénységemért és józan gondolkozásomért és azt mondta, hogy most már alaposabban meggondolva, nem is ajánlaná nekem a táncosnői pályát, mert, sajnos, nem mozogok, nem járok elég könnyedén és grációzusan. Beszélt már valaki egy ilyen főkörrrel? Az én bokám nincs olyan karcsú, mint a Lyáé? Én nem mozogok, nem járok eléggé könnyedén és grációzu-

san. Hát ez?!... Hát ez?!... Szerettem volna felfozni. De a jó ügy érdekében, sajnos, nem tehettem meg. Az én lábam?... Tudja, mit írtak erről Amerikában? A Lya lábának nincs párja, legfeljebb a Lya másik lába... És most ez az öreg szamar...

— Biztosan rövidlátó szegény, — igyekezett az írónő a felháborodott Lyát lecsillapítani. — És most...?

— És ha szürke hályog van is a szemén? Lehet-e az én lábamat a máséval összetéveszteni? És ilyen emberek vezetik Magyarország pénzügyeit! Hát nem kell ennek az országnak tönkremennie?!...

— Lya, kedvesem, nem térnék át a közügyekről a magándolgokra? Nézze a szegény Violát, milyen fakó arccal néz magára.

— Ja, igen, Viola! Holnap jelentkezék a levelezési osztályban.

Violával forgott a szoba.

— De hát ez... de hát ez!...

— Ugyan! Fel a fejfel! A dolog rendben van. Sok szerencsét, kedvesem és főleg sokkal, de sokkal több kurászt!

— De Lya, ez rettenetes!

— Nekem mondja?!

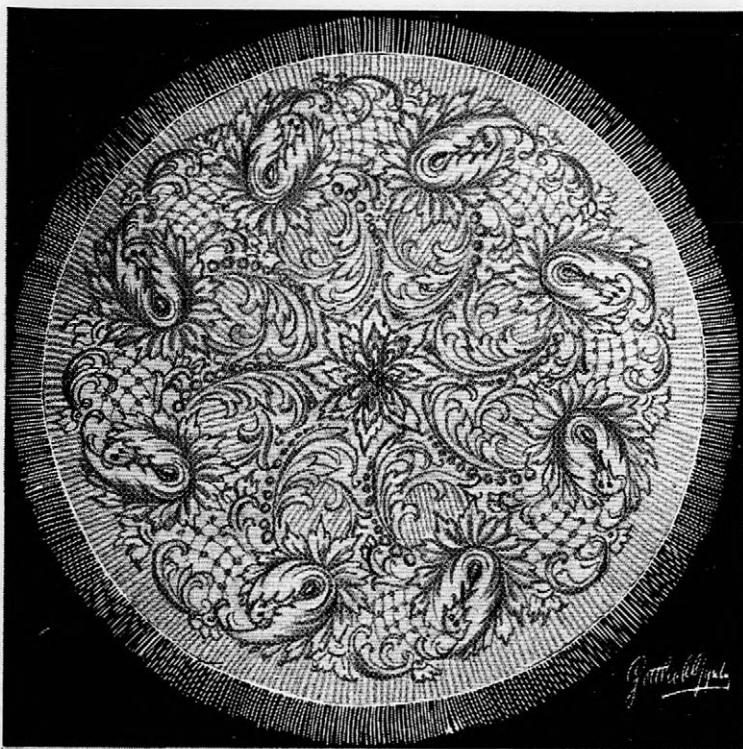
— De ha... de ha...

— Semmi ha!

És Lya egyre vidámabb és derültebb lett.

— Csak fel a fejjel, fiatal barátom! Bátorság az élet sója! Ki korán kel, aranytal. Akar még több közmondást? Fő az, hogy reggel pontosan ott legyen. A hivatalban. Jelentkezni annál a senkinél, akit osztályfőnöknek hívnak. És nem félni, nem remegni. A vezérigazgatónak nevezett vémmirekellővel úgy sem fog összekerülni. Ő fent trónol az Olympuson. Nem ereszkedik le a hivatalnoknak nevezett kulik közé. Maga nem fogja őt többet látni, ebben nyu-

gód lehet. Ez olyan fiú, ennek elvei vannak. Isten áldja meg, sietek! Ma még egy nagy estélyre kell mennem és ha megmondolom, hogy milyen szerény kis állástkereső hivatalnokleány voltam délelőtt, sokáig kell gyakorolnom magam a tükör előtt, míg meglelem az igazi Lya-arcomat. Pá, kedves! Az első fizetésjavításnál vehet nekem egy tábla tejszokoládét. Agyó!

Díszasztalterítő (Gottlieb-modell)

Fárisi bevált módszer!
HÖLGYEK ÖLTÖZKÖDÉSI ÜGYEIBEN
 (ruha, fehérnemű, cipő, harisnya, kalap, ékszer, keletgye stb.)
 a legjobbat és legdivatosabbat legolcsóbban teszi
Vidéki megbízásokat ellintéz
 Budapestre utazó hölgyel együtt is
HÖLGYEK DIVATTANÁCSADÓNŐJE
 Vágó Erzsébet Budapest, V., Visegrádi-utca 25., IV. 31. — Megbeszélés d. e. 9-11. d. u. 2-4. — Válaszbélyeg! Kérem kivágni és eltenni! — Telefonhívó: Automata 916-57.

Már ment is. Szökén, mosolyogva, illatosan, derülten, magával megelégedve, mint aki a sikerült csíny mellett egy jócselekedetet is végrehajtott.

Viola sápadtan nézett utána.

— Hát most... most?

— Most lefekszik és holnap elmegy a hivatalába, — mondta Emma asszony.

— De hát ez lehetetlen!

— Micsoda?

— Ez a szörnyű, förtelmes ocsmányság...

— Ez az élet, — mondta csöndesen Emma asszony és végigsimított Viola barna, hullámos haján.

*

Viola már három hónapja volt a hivatalban. Sokkal könnyebben megszokta ezt az életet, mint gondolta. Szeretett és tudott dolgozni.

Igyekezett munkájába fojtani mindazt, ami gyötörte. Igyekezett munkájával felelni a furcsa kérdésekre, amit az emberek szemében látott.

Lehet különben, hogy képzelődés.

Zágony Viola, a Homoródról idekerült úrikisasszony, azt hitte, hogy senkinek sincs sejtelve arról az írónőn és Lyan kívül, hogyan is került ide a Budapesti Bank levelezési osztályába.

Emmában jobban bízott, mint sajátmagában, Lya pedig ebben az időben Londonban táncolt, minden valószínűség szerint el is felejtette az egész kalandot, mely az ő viharos életében nem jelentett többet egy sikerült tréfánál.

Egy sikerült tréfánál, mely egy szegény kis gyámoltalan leánynak kenyeret adott.

Ennek már magában is örült, mert amennyire érdekei engedték: jó lélek és könyörületes volt. Azonfelül az Úristen minden teremtménye között legtöbbször Emmát becsülte és boldog volt, hogy Emmának, ki mindenképpen érdeklődött Viola sorsa iránt, szíveséget tehetett.

És ha Emma azt mondja neki: — »Lya, erről a dolog-

Saját
érdekében
ügyeljen a
piros
védjegyre

Sportolás közben néhány csepp

piros védjegyű eredeti

„FARINA GEGENÜBER“

KÖLNIVIZ

kellemes illatával felüdít és az
izmokat erősíti

**Kapható minden jobb drogériában és
illatszertárban és a gyógyszertárakban**

ról soha senkinek tudni nem szabad, — akkor Lya hallgatni fog, bármennyire szeretné is a sikerült tréfát elmondani.

Mert Lya könnyelmű leány és éppen olyan felelőtlenül morális megkötöttség nélkül él, mint a pillangók, de Lya jó ember — amint az írónő szokta mondani — és inkább nyilvánosan elismerné egy asszonyszemélyről, hogy karcúbb a bokája, mint az övé, de nem ejtene ki száján olyan szót, mi embertársára nézve ártalmas, vagy káros lenne.

És Viola, aki úgy érezte, hogy életének kínos, keserves problémája megoldódott, egyszer, később megtudta, hogyha Lya fantasztikus kalandjának titka teljesen el van temetve és soha senki sem fogja megtudni az igazságot: annál rosszabb órára nézve.

Egyik este megint »teázás« volt Emma asszonynál. Ott voltak a fiatal Gózonék. Bartos, »a soffőr«, meg egy fiatal festő: Tardos Pál, Emma vejének barátja, ki hihetetlen nyomorúságok közepette tengődött és Emma ajánlatára, ifjúsági könyvek illusztrálásából élt, ha ugyan életnek lehet nevezni azt az éhezési rekordot, melyben ez a fiatalember minden művészársát leverte.

MEINL-postacsomag

bérmentve

(rizs és cukor kivételével)
Kérjen árjegyzéket és rendelőlapot! ~~~~ Levélcím:
Budapest 72, postafiók

Jam-, befőtt- és konzervárainkat leszállítottuk

Meinl Gyula r.-t.

Mert ha kapott valami munkát és ha megkapta érte a pár nyomorúságos garast, az sem segített rajta. Amint annyi garast összegyűjtött, hogy kifizethette harmadosztályú jegyét, robogott ki Párisba. Egy pillanatig sem törte a fejét azon, hogy ott kint miből fog élni? Csak úgy rohant ki minden művész, íróember második hazájába, mint ahogy a pille röpköd a világosság körül.

Emma asszony néha megpróbált vele okosan beszélni.

— Aztán mit fog odakünn csinálni?

— Ez Párisban nem probléma.

— Meddig bírja az éhezést?

— Ameddig a Mona Lisát el nem csukják az emberek szeme elől.

— Ne merjen Lionardóról beszélni maga, aki narancs-zsinú mezőt és lila teheneket fest a jobb sorsra érdemes vászonra.

— Lionardónak nagyon tetszettek volna az én képeim.

— Önbizalomban így hát nincs hiány, — nevetett a fiatal Gózonné.

— Az már igaz, hogy a szerénység és a mi művész-

barátunk, Tardos Pál úr, nem született egy anyaméhben, miként Petőfi Sándor éneklí a költőről és a sorsharagról. Van egy angol vers, mely azt a kitünő üzletet ajánlja a nyereséget hajszoló kalmárnak, valami ilyesmit mondva: »Végy embert oly áron, amennyit megér, — S add el, amennyire tartja magát«. Tardos Pál úron a kalmár egész bizonyosan megtalálná a maga üzleti számítását.

Mindenki nevetett. Az írónő, hogy szavainak élet elvegye, hirtelen hozzátette:

— Különben bármelyikünkkel próbát tehetne. Megvenni bennünket olyan áron, amennyit érünk és eladni bennünket annyiért, amennyire sajátmagunkat becsüljük... Szavamra mondom, kolosszális üzlet!...

Csend volt egy pillanatig, aztán Bartos hirtelen megszólalt.

— Bocsásson meg, azt hiszem, hogy igazságtalan és ami annál sokkal nagyobb baj, kegyetlen Tardos Pállal szemben. Ő ugyan nem bánja, mert már voltaképpen Párisban repül a lelke és nem sokat törődik velünk, kik idehaza tovább tengetjük életünket, odaláncolva a gályapadhoz. Mert hiszen tudjuk, hogy Tardosnak Párison kívül, minden hely gályapad.

— Ezt nem mondtam, — tiltakozott mosolyogva a festő.

— Annál erősebben gondolja, mert még sohasem öltöztette szavakba érzését, — folytatta a »soffőr«. — De hát ez privát ügy, amelyhez semmi közünk. Amihez közünk van, az csak az, hogy nem lehet abból az emberből semmi, ki nem érzi a tulajdon értékének a becsét.

— És ki állapítja meg, hogy a mérleg hiteles és rendes-e? — kérdezte az írónő.

— A siker, — mondotta komor, szinte fenyegető hangon a fiatalember. — A siker, melynek el kell jönnie, ha az ember teljes lelkéből, minden akaraterejével várja és harcol érte.

— Egészen bizonyos ebben? — kérdezte a cégvezető Gózon Sándor. — Tudja, én reális bankember vagyok és szeretem, hogyha tények állnak a szavak mögött, másképpen nem bírom őket komolyan venni.

(Folytatjuk)

Minden este a lelkem jár hozzád...

Csontos Kálmán verse

Murgács Kálmán zenéje

Hallgató. *Tempo rubato.*

Min-den es-te a lel-kem jár hoz-zád S meg-csó-ko-lom ha-lo-vány szép or-cád.
El-sut-to-gom rád bo-rul-va csend-ben Min-den nő-támcsak te né-ked zen-gem.

Be-ta-kar-lak ró-zsa le-ve-lé-vel El-al-tat-lak szi-ve-m sze-rel-mé-vel.
El-sut-to-gom, hogy csak ér-ted é-lek És meg-hal-nék, ha nem sze-ret-né-lek.

KÉZIMUNKA

Rovatvezető: Gottlieb Gyula kézimunkaspeciálta Budapest, IV., Hajó-u. 12—14. Nyílt üzlet az udvarban. T.: Aut. 811-26.

Diszterítő, az alap szitázva s magashímzéssel, szélén toledóval, 90/90 cm nagyságban.

Vékony irlandi lenvászonra rajzolva	P 9,50
Finom lenbatisztra rajzolva	P 12.—
Teljesen készen irlandi lenvászonból	P 72.—
Teljesen készen lenbatisztrából	P 74,50
Hozott anyagra rajzolva	P 1,20
Szűrt sablonja	P 2.—

Utánvétes rendelésnél külön 80 fillér portót számítok.

Különböző monogramok. Az árak különbözők forma és nagyság szerint. Legjobb kivitelben, méltányos árban készítek kelengyékét. Szűrt sablonja bármelyiknek megadott mértetben 50 fillér bélyeg beküldése ellenében.

Diványpárna zsenilia hímzéssel, arany betétekkel és arany zsinórral, alul arany bojt és rojt. Teljesen készen megrendelhető finom selyemből, pehellyel töltve. P 76.—

Zsúrkészlet aszurozva és madeira lyukakkal. A világos kockák duplán alátéve. Fehér vagy színes lenbatisztrából, 100/100 cm nagyságban, 4 drb 25/25 cm nagyságú szalvétával P 48.—

Utánvétes rendelésnél külön 80 fillér portót számítok.

Gobelin-terítő 90/90 cm nagyságban, rojt nélkül.

Előfestve	P 18.—
Teljesen készen bélelve és rojtozva.....	P 150.—

Különböző filet vagy horgoit zsebkendő csipkék, betétek és motívumok. A minták leszámolhatók.

MÖSSMER JÓZSEF FIAI

BUDAPEST, IV. PETŐFI SÁNDOR-UTCA 2

Menyasszonyi kelengyék

MIT FŐZZEK?

Augusztus 21. Csütörtök. Karfiolleves, kirántott sertés-karaj párolt káposztával, linziszélet. **Vacsora.** Csirkebecsinált tarhonyával, gyümölcs.

Augusztus 22. Péntek. Hamis husleves daragaluskával, töltött hal, francia főzelék, túróslepény. **Vacsora.** Velősomlet vajban párolt karottakörítéssel, sajt, gyümölcs.

Augusztus 23. Szombat. Gulyásleves, szilvágombóc, gyümölcs. **Vacsora.** Frissen sült libamáj rakott burgonyával, paprika saláta, sajt, gyümölcs.

Augusztus 24. Vasárnap. Raguleves kacsaprólékkal, sajt-pudding, kacsapecsénye sült burgonyával, uborkasaláta, mokkatorta. **Vacsora.** Kocsonyáshal, hidegsült, kovászosuborka, vegyes sajt, gyümölcs.

Augusztus 25. Hétfő. Husleves eperlevél tésztával, velősont pirított zsemlyével, főtt hús, pirított dara, friss uborkamártás, lekváros palacsinta. **Vacsora.** Töltött paprika, sajt, gyümölcs.

Augusztus 26. Kedd. Zöldségleves vajgaluskával, töltött rostélyos, tökfőzelék, szilváslepény. **Vacsora.** Kirántott csirke petrezselymes-burgonyával, paprikasalátával, gyümölcs.

Augusztus 27. Szerda. Paradicsomleves reszelt tésztával, töltött kalarabé, almásrétes. **Vacsora.** Rizsás aprólék kovászos uborkával, sajt, gyümölcs.

Krompecher-féle HARMATKÁSA

Gyermekgriz-Kindernährgries.

Legfinomabb diastasált búzadara. Nem tévesztendő össze az üzletekben kimérve árusított, tehát nem higiénikusan kezelt búzadarával, mely már durvasága folytán sem ajánlatos csecsemők táplálására.

Kellemes ízű és rendkívül olcsó, 1 doboz ára 90 fillér és minden gyógyszerárban, drogériában és fűszerkereskedésben beszerezhető.

Vásárlásnál ügyeljünk a Krompecher névre és ne fogadjunk el utánzatokat.

A csecsemő helyes gondozása és táplálása című tanácsadó könyvecskét, mely fiatal anyáknak nélkülözhetetlen, ingyen küldi a Krompecher Tápszergyár magyarországi főraktára, Budapest, V. ker., Zrinyi-utca 3. szám.

Augusztus 28. Csütörtök. Tejsavas hagymaleves, töltött káposzta, nöiszeszély. **Vacsora.** Borjúvelő kirántva egészbe sült paprikasalátával, vegyes sajt, gyümölcs.

Augusztus 29. Péntek. Halászlé, töltött metélt. **Vacsora.** Vagdalt pogácsa zöldségből, tojásosgombakörítés kovászosuborkával, sajt, gyümölcs.

Augusztus 30. Szombat. Francia burgonyaleves, párolt ramsztek zöldbabfőzeléssel, rizsfelfújt málnaszéllal. **Vacsora.** Csirkeporékolt tarhonyával, tejsavas uborkasalátával, vegyes gyümölcs.

Egyszerű étlap

Augusztus 21. Csütörtök. Karfiolleves, töltöttkáposzta. **Vacsora.** Tükörtojás párolt zöldpaprikával, kovászosuborka, gyümölcs.

Augusztus 22. Péntek. Halleves, szilvágombóc. **Vacsora.** Aludttej, vajaskenyér, gyümölcs.

Augusztus 23. Szombat. Zöldségleves, vagdaltpecsenye tökfőzeléssel, gyümölcs. **Vacsora.** Lecsó virslivel, uborkasalátával, gyümölcs.

Augusztus 24. Vasárnap. Csirkeaprólékleves zsemlyegombóccal, kirántott csirke, rakottburgonya, paprikasaláta, nöiszeszély. **Vacsora.** Sertésmájpástétom kovászosuborkával, gyümölcs.

Augusztus 25. Hétfő. Husleves reszelttésztával, főtt hús petrezselymesburgonyával, uborkamártással, gyümölcs. **Vacsora.** Körített liptói zöldpaprikával, gyümölcs.

Augusztus 26. Kedd. Gombaleves, töltöttpaprika. **Vacsora.** Kávé, vajaskenyér, gyümölcs.

Augusztus 27. Szerda. Kalarabéleves, töltött metélt. **Vacsora.** Paprikás libaprólék uborkasalátával, gyümölcs.

Augusztus 28. Csütörtök. Tejsavas hagymaleves, rakottkáposzta, gyümölcs. **Vacsora.** Juhjúróscsuszta, gyümölcs.

Augusztus 29. Péntek. Paradicsomleves galuskával, lekváros palacsinta. **Vacsora.** Tojásosgomba paprikasalátával, gyümölcs.

Augusztus 30. Szombat. Burgonyaleves, pároltfelsől tökfőzeléssel. **Vacsora.** Kirántott borjúnyelv pároltburgonyával, paprikasalátával, gyümölcs.

Virágos Budapest ~ Virágos Magyarország

Erkélyek, ablakok virágdíszítése. Alkalmi csokrok, koszorúk és esküvői díszítés. Kertéptítés és átalakítás legszebben és legolcsóbban:

Kiss Béla és Társa mű- és kereskedelmi kertészet
Budapest, II. Hildgömböly-ut 3, üzlet: I., Krisztina-
körút 111. új vásárcsarnok. ☎ Telefon: 644-02.
Lapra hivatkozóknak kedvezmény!

HÁZTARTÁS

Ráklevés. Veszünk 6 személy részére 15—20 drb szép, nagy rákot. A szokásos módon megöljük, gyökérkéfével erősen megsuroljuk, jól kimossuk, hogy ne maradjon homokos. Sós és kőménymagos vízben 15 percig főzzük, kihülés után farkát és ollóit letörve, hideg helyre tesszük. Apró lábait és csápjait mószerben finomra megtörjük, petrezselymes vajban szép pirosra pirítjuk és húslével felengedve egy óráig főzzük. A hátából belső részeit gondosan kitakarítjuk, (kimosni nem szabad) és a következő töltelékkel megtöltjük. Zsemlyemorzsagombóc: 5 deka vaját 6 egész tojással, pici sóval, apróra vágott zöldpetrezselyemmel, fél deci tejjel és zsemlyemorzsával összekeverjük, hogy jó puha legyen. Erős marhahúsleves világos, híg, vajas rántással beeresztünk, befőzzük és a megtöltött rákokat, pici apróra vágott zöldpetrezselymet adunk bele, hozzászűrjük a rákaprolékról a levét és 25 percig fedő alatt főzzük. A tűzről levéve fél liter felforralt édes tejszínt szűrünk hozzá. Az ollók és farkak hústát tálalás előtt tesszük a levesbe.

Zempléni Gizi

Kirántott borjúnyelv. (Előétel.) Borjúnyelvet puhára párolunk, azután ujjnyi vastag szeletekre vágjuk, besózzuk, tojásba, zsemlyemorzsába mártjuk, forró zsirban kisütjük és melegen táaljuk. Tartármártást adunk hozzá.

Friss uborkamártás. A szükséghez mérten, 5—6 kisebb uborkát veszünk, meghámozzuk, megmossuk és meggyaluljuk, besózzuk, mint a salátához szoktuk. Ezalatt készítünk szép, világos rántást, a kinyomott uborkát beletesszük, húslével feleresztjük, izlés szerint megsózzuk, tejfölt teszünk bele és kissé ecettel savanyítjuk és szép sima mártással főzzük.

Finom vagdalt kaesa- vagy libamáj. A máját jól összevagdaltjuk, egy és fél zsemlyét tejben megáztatunk, jól kicsavarjuk, egy tojást, egy késhegynyi borsot, sót, egy gerezd fokhagymát teszünk bele, apró pogácsákba kiszaggatjuk, lisztbe mártjuk és forró zsirban kisütjük. Feldisztítve, előételnek is kitünő.

Id. Szántai Miklósné

A Magyar Uriasszonyok Lapja olvasóinak garancia mellett ajánlja

Stauffer
világ márká
és pedig

Dobozos Emmenthali Block

valamint a többi ismert márkák csak a legfinomabb minőségben.
Weekend és utazáshoz különösen alkalmasak. A legegészségesebb táplálószer

Mindenüft kapható!

Őzseletek. A szeletekbe vágott őzhúst megpékkeljük, lábosba tesszük, adunk alá megfelelő zsirt és annyi meggy- vagy ribizlivel, esetleg vörösbort vízzel, hogy a húst ellepje, puhára pároljuk, kissé megpirítjuk és a levével együtt táaljuk. Adhatunk hozzá áfonyát melegen.

Szardellás rostélyos. Rostélyos húst veszünk, szeletekbe vágjuk, jól kiverjük és besózzuk. Szardellát szálkáitól megtisztítunk, áttörjük, vajjal összekeverjük, adunk bele finomra vágott kaprit, vereshagymát, zöldpetrezselymet, gombát és izlés szerint sót. Jól összekeverjük, a rostélyosokat megtöltjük, felgöngyölítjük, összekötözzük és zsirban fedő alatt puhára pároljuk. Ha kellően megpuhult, vékony szeletekre vágjuk és bőven tejfölös lével táaljuk.

Halkocsonya. Másfél liter vizet mélyebb lábashan tűzre tesszünk, adunk bele 25 deka hagymát és puhára főzzük. Ezalatt a halat kissé besózzuk és állni hagyjuk. A hagymás levét leszűrjük, teszünk bele egy kávéskanál édes, piros paprikát, a halat beletesszük és lassan főzzük benne. Mikor a hal megfőtt, tára helyezzük, a levét ráöntjük és hagyjuk megkocsonyásodni.

Krém. Hét deci tejszínt egy félrud vaniliával felforraltunk és félretesszük hűlni. Husz deka cukrot 8 tojássárgájával félóráig kavarnak, akkor hozzáadjuk a kihűlt tejszürhöz és ismét tűzre tesszük, állandó kavarral mellett lassan főzzük, míg megsűrűsödik. Ekkor levesszük a tűzről, átöntjük egy másik edénybe, teszünk bele egy deka feloldott zselatint, hideg vízbe állítjuk az edényt és addig kavarruk, míg teljesen kihűl. Kavarnak közé 10 deka citrónadót, 10 deka mazsolát és fél liter tejszínből vert keményhabot, formába öntjük és jégre tesszük, hogy megaludjon. Táalás előtt a formát egy pillanatra forró vízbe mártjuk és a krémet üvegtárra kiborítjuk.

Gyomorsavtúltengés ellen Cigelka „István“ forrsvizet igyunk. Kapható mindenütt. Vezérképviselet V., Sas-u. 29. Tel.: 120-20.

Fagyasztott kávé. Egy negyedliter feketekávézt izlés szerint jól megcukrozzunk, üvegebe öntjük és az üveget jég közé állítjuk, hogy kellő hideg legyen. Megfagyasztani azonban nem szabad. Fél liter tejszínből kemény habot verünk és a kávé közé keverjük, poharakba öntjük és tetejére habot teszünk.

Rumkésztés. Tiszta szeszt használunk hozzá. Egy liter szeszhez szükséges egy liter víz, 2 deka cukorból készített karamell, 2 deka mazsola, 2 deka szentjánoskenyér és 40 gram rumesszencia. Mjndezeket jó összekeverjük, csukható üvegebe öntjük és huszonegy napig állni hagyjuk. Ekkor ruhán átszűrjük egy szintén csukható üvegebe és használhatjuk.

RECEPTEK

Pirítottogyorótorta. Harminc dekaogyorót tepsin sütőben többször megforgatva, megpirítjuk, vigyázva, hogy el ne égjen. Ruha között a héját ledörzsöljük és megdaráljuk, 28 deka vaniliás cukorral és 8 tojás kemény habjával elkeverjük és vajjal kikent formában megsütjük. Szitára kiborítjuk és hűlni hagyjuk. Töltelék: 8 tojássárgáját 8 evőkanál vaniliás cukorral habústben megfőzzük, 2 tábla csokoládét kevés tejben felolvasztunk és a krémhez adjuk. Ha kihűlt, 12 deka eldörzsölt vajjal összekeverjük és a kettévágott tortalapot ezzel megtöltjük. Tetejét szintén pirítottogyorószemmel díszíthetjük.

Almássy Károlyné

Dióspite. Huszonkét deka vajat 30 deka liszttel eldörzsölünk, adunk bele egy egész citrom levét és lereszelt héját, egy tojást és könnyű tészta-nak összegyurjuk, két részre osztjuk, vékony lapokat nyújtunk ki belőle, az egyiket tepsibe tesszük, izzel megkenjük és a következő töltelékkel megtöltjük: 15 deka cukrot 4 tojás sárgájával habosra keverünk, azután 15 deka darált dióval vagy mandulával és tojás habjával összekeverjük. A tészta másik lapját ráborítjuk és kisütjük. Vaniliás cukorral meghintjük.

Bartha Gézáné

Ila-torta. Négy tojás sárgáját 12 deka vaniliás porcukorral habosra keverünk, adunk bele 12 deka puhított csokoládét, 2 kávéskanál rumot, egy evőkanál erős feketekávézt, 15 deka hámozott, darált mandulát és 4 tojás kemény habját. Kikent és lisztelt formában megsütjük, csokoládékrémrel megtöltjük, ugyanezzel bevonjuk és pirított mandulával meghintjük.

Molnár Gyuláné

Olasz-torta. Nyolc tojás sárgáját 28 deka cukorral habosra keverjük, adunk hozzá 16 deka tisztított, darált mandulát és 8 tojás keményre vert habját. A tortát négy részben sütjük meg és a következő töltelékkel töltjük: 20 deka cukrot 6 evőkanál erős feketekávéval és 6 tojás sárgájával jól felfőzünk, míg sűrű péppé válik. Ha készen van, kihűtjük és adunk hozzá 30 deka vaját. E töltelékkel a torta lapokat összeállítjuk és a torta tetejét is bevonjuk vele, azután az egészet jégre tesszük.

BÉFŐZÉS

Ananász jam. Egy kg spárgatököt (megtisztítva) legyalulunk és félkilogram cukorral lecukrozzuk, 24 óráig állni hagyjuk, aztán beletesszünk egy rud vaniliát, egy citrom levét s felfőzzük, 15 percig forraljuk, akkor melegített üvegekbe öntjük, lekötjük és kidunsztoljuk. Megtévésztésig hasonlít az ananász jam-hez.

Zolnay K.-né

Sárgadinnyeíz. Kantalupdinnyét veszünk, vékonyan meghámozzuk, belsejét kivesszük, apróra felvágjuk és főni tesszük. Egy kg dinnyéhez 60 deka cukrot veszünk, sűrű szirupot főzünk, a gyümölcsöt beletesszük, 5 percig együtt főzzük, azután üvegekbe öntjük, telejére szalicilt teszünk, lekötjük és gőzben kifőzzük.

Szilvaíz. A szilvát kimagozzuk és főni tesszük, adhatunk bele néhány borizú almát is, sűrűre elfőzzük adunk bele egy kevés szalicilt, üvegekbe öntjük, lekötjük és eltelesszük.

Birsalmasajt. A birsalmát meghámozzuk, magházát kivesszük és vízben puhára főzzük. Ha megfőtt, a vizet leszűrjük róla és szilán át-törjük. Az áttört masszát lemérjük, ugyanannyi sulyu cukrot veszünk, vízbe mártjuk és főni tesszük és addig főzzük, míg sűrű lesz. Ekkor az átpasszizott gyümölcscsel összevegyítjük, 10 percig főzzük és citromlével megnedvesített formába öntjük. Tehetünk bele diót, vagy hámozott mandulát.

Ecetesuborka. Egyenlő nagyságu uborkákat veszünk, megmossuk, köztüvel kétszer-háromszor átszurkáljuk. Az üveg aljára teszünk kaprot, meggylevelet, az uborkákat izlésesen, sűrűn berakjuk, egy rész jó ecettel, két rész vízzel, melyet megsóznak, kissé cukrozzuk, borsot és egy babérlevelet is beletéve, felöntjük, légmentesen lekötjük és két óra hosszúig dunsztoljuk. Az így elkészített uborka,

Kertben, gyümölcsösben, gazdaságban
ÖNTÖZZÖN
 a szabadalmazott
AHA
 gazdasági kézi
ÖNTÖZŐGÉPPEL
 Szárazságban is
EREDMÉNYESEN
TERMELHET
 kertben, természetben, szőlőben, gyümölcsösben
PÉNZT, IDŐT, MUNKÁT
TAKARIT MEG!
 Nem permetez, nem locsol, nem áraszt. Az öntözővizet közvetlenül a termőtalajba, a gyökérzetéhez vezeti, 1/10 vízzel, 1/20 munkával 100% többtermést ér el.
Ára 28 pengő 60 fill.
 Ezidőszertint 35% kedvezménnyel 18 P 60 fillérért rendelhető meg
GAAR ÖDÖN
 Budapest, VI., Andrásy-ut 90/c. sz.
 KÉRJEN PROSPEKTUST MÉG MA!

akár ecetes, akár vizes, nagyon jó. Költőtüvel azért kell átszurkálni, hogy ne maradjon üres a belseje. Jó ropogós uborkát kapunk.

Angol uborka. Az uborkát meghámozzuk, diónagyságu kockákra felaprózzuk. Az uborkásüveg aljára teszünk kaprot, meggylevelet, szemesborsot, szőlőindát és egy gerezd fokhagymát. Az uborkákat reáarakjuk. Leöntjük izlés szerint sózott és ecetezett forralt vízzel, a telejére 1—2 cm réteg ételolajat öntünk. Lekötve eltehető. Négy hét eltelté után élvezhető csak. Évekig eláll.

Zolnay K.-né

Tanácsot kérnek

Kedves olvasótársnőim, édesanyám régebbi idő óta szenved hörghurutban s különösen reggelenként rengeteget kínlódik. Állandóan orvosi kezelés alatt áll, azonban minden gyógyítási kísérlet eddig eredménytelen maradt. Sokszor háziszerekkel gyógyulást lehet elérni, ezért arra kérem, kedves olvasótársnőim közül azt, aki esetleg hasonló betegségben szenvedett és meggyógyult, közölje lapunk útján, milyen gyógymódtól, vagy gyógyszerrel gyógyult meg. Ha diétát tartott, mely ételeket volt szabad ennie?

Szíves értesítésért előre is hálás

»Anna asszony»

A salátauborka télire való eltevési módjáról kérnék felvilágosítást kedves olvasótársnőimtől. Előre is köszönöm szives fáradozásukat.

»Pókai előfizető»

Kedves olvasótársnőim, ha nem okoz nagy fáradtságot Önöknek, kérem, küldjék meg a következő nóták szövegét lapunk útján: Bányaitól: »Miért szeretem« keringő, Vas Henriktől: »Maga nélkül nem érdemes élni« tangó, »Valakinek muszikháznak a falubá«. Ezen daloknak hol kaphatnám meg a kottáját? Szeretettel köszöni előre is »K. Herminke«. — »Buzavirág, kék buzavirág« c. dal szövegét kéri lapunk olvasóitól előre is köszönettel: »R. Józsefné«. — *Felmegyek az Uristenhez egy új szívet kérné.* »Ha az Isten nem egymásnak teremtette«, a harmadikból csak annyit tudok: »Szeretem a ruhácskódat, mert te magad varrtad, Szeretem én körülötted az egész világot« dalok szövegének megküldését kéri »Egy pusztai szépasszony».

Egyedülálló, középkorú nyugdíjas nő vagyok. Budapesten a belvárosban egy tiszta, úri környezetű panzióban szeretnék hosszabb ideig lakni, hol naponta a teljes ellátás öt pengőnél nem kerülne többbe. Ha valaki kedves olvasótársnőim közül tudna ilyet ajánlani, nagyon megköszöném.

»Készhelyi»

Kérek szépen kedves olvasótársnőimtől 1. olyan tortarecepteket, amelyekhez a tojást a cukorral gőzben kell felverni, 2. milyen padlófestéket használnak, mely festés után a padló szép fényes maradjon? Esetleg a festék összeállításának mértékét kérném megadni.

Sok köszönettel

»Margó»

Üzenetek

»Tercsi asszony»-nak szeretettel küldi Sz. M.-né a fondant receptjét. Ha nincs fondantunk, gyorsan készíthetünk: hét deka cukor, 5 evőkanál víz és 8 deka csokoládéból. A cukrot a vízzel felforraljuk, azután a csokoládét beletesszük és 5 percig főzzük vele, ha kihült, a tortára öntjük.

»Falusi előfizető»-nek. A rétestesztát, hogy ne szakadjon, hideg sáóval tessék gyúrni. Vízzel is lehet készíteni, de ekkor is hideg legyen a víz és nem fog elszakadni, mikor kinyújtja. Természetesen nem szabad túl könnyűre készíteni, mert akkor akármivel is készíti, szakadni fog.

Szív. üdv. R. Edith.

»Csömödéri szöke-barnának» küldöm szeretettel a kért nótá szövegét:

»Zug a vihar, jajgat a szél —
 Kergeti a felleget,
 Hej de nagyon vihar tépi
 Az én szegény szívemet...
 Söpörje el az a vihar,
 Söpörje el a világot örökre!
 Ugyis minden boldogságom
 — Boldogságom —
 El van nekem temetve.»

H. Bözsi

»Fetis«. »Csupa aggódó nap virrad rám akkor, mikor választ hosszán szünetelteti« — írja és e néhány szóból is kicseng sokszor megsomorított szívének őszinte, igaz ritmusa. És írja tovább: »ideális férfinak ismerem, aki, ha tudna róla, hogy késedelmes válaszaival mennyi aggodalmas percet okoz nekem, — bizonyosan az ő akaratából ez többé nem fordulna elő, én azonban inkább hallgatom, mintsem úgy tünjek fel előtte, mint aki ki akarja erőszakolni gyorsabb válaszait. Nem, én ezt nem tudnám megtenni.« Meglepő az Ön okos tartózkodása, mert a legtöbb leány ott követi el a hibát, hogy túlságos érzekenykedéssel, követelőzésekkel elriasztja a férfit, aki úgy őzi, félti szabadságát, hogy az ilyenemű követelésekkel szemben inkább bevonja vitorlát és ahelyett, hogy méltányolná a szeretetből fakadó kívánságot, elfogultan, nehezteléssel és haraggal gondol a legkedvesebb és legbájosabb sürgelőre is. Ír ő ügyis, mikor szükségét érzi annak, hogy mondanivalóit eljuttassa. Így gondolkozik a legtöbb férfi. Nincs az a bölcsesség, amelyik el bírja igazodni ebben a rejtelmesnek, érthetetlennek tetsző férfitpszichológiában, ami már annyira köznapi, hogy teljesen elvesztette egyéni specialitását. Tévedés volna azt hinni, hogy a legodaadóbb szeretettel átformálható az olyan természet, amelyik éppen a befolyás ellen tiltakozik és az ellen védekezik. Ne értsen félre, nem a szeretet hiánya miatt késik a válasz, hanem pusztán kényelemből halasztódik el leggyakrabban és nem az érzései közömbösek, hanem sok esetben az írásal járó fizikai munka elleni ellenszenv növeli az egyik napról a másikra való halasztás időközzeit. Ha rosszul is esik a várakozás, ha a csüggesztő gondolatok szárai halmozódnak össze a várakozások ideje alatt, a megérkező levelek eloszlátják, szétverik a lelki egyensúlyát megbomlasztó miázmákat. Soha ne engedje lelkében krízissé fejlődni a kételkedés zsiabbasztó, letörő gondolatát, hogy úgy tudjon örülni a későn érkező leveleknek, mintha forduló pósta hozná meg a választ. A levelekből nem kell a sorok között keresni szeretetük állandóságát, a maga tiszta valóságában letagadhatatlan dokumentumként tanuskodik ön-maga mellett, amiből a boldogság kis hajlékának körvonalai egész világosan máris kivehetők. Szív. üdv. Szerk.

»Kóós Iván úrnak, Zalaszentivánra posterestante« címzéssel levele van a kiadóban. Kérjük, vegye át. Szerk.

»Magnezia.« Tizennégy-tizenhat éves kisleány íráspróbálkozása. Kedvesen naiv, az igazi irodalommal azonban nincs rokonságban. Lelkiismeretlenség volna soha nem teljesülhet reményeségekkel ámitani. Ha írását igazi írónak írásával összehasonlítja, kritikánkat igazságosnak fogja találni. Szív. üdv. Szerk.

»Kozányi Zsigmondné.« A hangyák kipusztítására ajánlhatom, hogy szürocsontot tegyen le s midőn a hangyák belepték, öntse le forró vízzel. Ugyanezen csontot lehet ismét használni, csak kissé szürozza meg. Kertészetekben melegágyaknál is ezt alkalmazzák. Szív. üdv. R. Edith

»Piroska«. Mielőtt konkrét választ adnék kérdésére, engedje meg nekem, hogy ez esetben teljesen privátim megjegyzést fűzhessek az ügyhöz és teszem ezt kizárólag az Ön családi boldogsága visszaállítására érdekében. Előrebocsátom, hogy nincs szándékomban befolyásolni. Inkább szeretném, ha úgy beszélhetnénk róla, mintha más valaki ügye volna s mi ketten, kívülállókk, kicserélünk véleményünket, illetve én már ismerem a Nagyságos Asszonyét, s éppen ennek ismeretében vagyok olyan merész, hogy az élet iskolájában szerzett néhány megfigyelésemet közlöm Önnel. Talán látta, de hallani bizonyosan hallott róla, hogy egy megdöntölként eldobott jelentéktelen kis égő cigarettától, vagy még jelentéktelenebb gyufától, melyet azért dobnak el, mert már elhasználták, monumentális paloták égneek porrá és hányan vesznek és veszélyeztetik életüket a tűz oltásával foglalkozó emberek közül. Nem volt több, mint egy parányi kis szikra, mely bolondul lángba borított hatalmas palotákat és eltemetett életeteket. Vagy saját maga is tapasztalta, hogy a hamu között órákig megmarad egy pirinyó kis szikra s ha felkaparja és élesztgeti, felcsillan és ha könnyen gyuló anyaggal megérinti, lángra lobban. Így vagyunk azokkal a titkolt érzésekkel is, amelyek néha a férfiszívvel pernyék között szunnyadnak. Önmaguktól elhalnának, megsemmisülnének, ha nem jutnának levegőhöz. De ha szándékosan megbolygatjuk, ha örökös szitjuk, lobot vet és elhamvaszt maga körül mindent. Izolálni kell tehát. Vannak emberek, akiket az ellenkezés, az ellenőrzés olyan megdöntölként cselekedetre ragad, amelynek horderejével maguk sincsenek tisztában. Ez a »csak azértis« elv különösen az ingerlékeny emberek gyöngösége, akiket pedig szeretettel, szelidséggel, simogatással az ellenkező útra lehet vezetni, úgyhogy észre sem veszik. Ha úgy tapasztalja, hogy házon kívül keresi a patentirozott mulatságokat, ne tegye szóvá, de ugyanakkor lelkének teljes erejével határozza el, hogy ezt a mulatozás- és másból kereső boldogság-szomjuságot az otthon privilégizált módszerével lassan, de biztosan lefojtja, eloltogtassa. Nem azt másolni, amit másol talál. Nem. Az otthon derűjét, az otthon puha melegét, az otthon sehol másol fel nem található meghittségeit kell megteremteni, hogy az örökké változatosságot, de mindig szeretet kereső férfi lelke megpihenjen. Direkt kérdésére pedig azt válaszolhatom, hogy a gyereket épp úgy be kell jeleníteni, mint a felnőttest. A házmaster nem mondott valót, mikor ennek ellenkezőjét állította. Valószínű, nem akart felvilágosítást adni, amire nem kötelezhető. Ha semmiféle adat sincs birtokában, úgy bajos lesz kinyomozni a gyerek szüleit. Esetleg egy magányos irodát bízhat meg az adatok beszerzésére. Szív. üdv. Szerk.

»Gy. László.« »Életrajz«, »Egyszerű vizsgatolás«, »Csendéletek«. Köszönjük. Költeményekkel rendkívül túlvagyunk halmozva. Nem közölhetjük.

Szív. üdv. Szerk.

Kaptuk az alábbi levelet, melyet minden kommentár nélkül leközlünk:

Mélyen tisztelt Főszerkesztő Ur, engedje meg, hogy röviden hozzászólhassak én is a »megindult vitá«-hoz. Mindenekelőtt a »kiváncsi férj« kezét szorítom meg — gondolatban — hálából és tiszteletből, mert tud számítani és mert túlteszi magát azon az elcsépelet mondáson, hogy »okos és ügyes asszonynak nem kell pénz«.

Igenis, minden asszonynak kell pénz, hogy beoszti tudjon! Nekem is azt mondotta valaki — aki egyúttal kenyéradónk — »Osszam be úgy és csak annyit költsek, amennyi van.« Hogy ezt hogy kell csinálni, azt szeretném én tudni! Férjem fizetése évi 4000 pengő, több semmi, csak lakbér, sem pótlék, segély: semmi, semmi! Ebből egy negyedre lakbér 300 pengő, hozzá házmaster és vicipéz, mosókonyhapézn, egyszeri mosásért 2.50 P, csak ez 20 pengő három hónap alatt. Hogy ezután mi jut a megélhetésre, ruházkodásra, fűtés, világítás, gyermekek taníttatása, mosósón és szórakozásra, könnyű kiszámítani. A férjem reggeltől estig el van foglalva, ki maga a megtecsült becsületesség, szorgalom. Míg munkaalkalma volt, éjtélég is dolgozott. Évekig kézimunkáztam — pénzért — míg az orvos el nem tiltotta. Háztartásomban egyedül végzek mindent a nagymosáson kívül s mégis gyakran kell tojás nélkül gyúrnom, húsról nagyon nem egyszer lemondani és bizony sokszor csak zsiros kenyér a vacsoránk, pedig szórakozásra, mondhatom, egyetlen fillért sem költünk. Ugye, ön, uram, ezt megérti?! Most mondják meg, hogy legyek okosabb, ügyesebb, mert erre még senkitől választ nem kaptam, pedig ezt szeretném nagyon tudni, különösen most, mikor a rosszakarát folytat még ezt a megélhetésünket is veszni látjuk. Mihez kezdjek, erre vár feleletet »Egy kiváncsi asszony.«

»Judit.« »Tiszavirág«, »Vázlatok«, »Áldassék a jószágos Isten...« »Tavaszi vásár« kéziratokat visszaküldtük. Sok lelkes érzés, sok női finomság, valóban nőiesen érzékeny lélek szólal meg ezekben az írásaiban. Azonban témái szétfoszlók, nem tudja összetömöríteni. Nagy lendülettel indul neki és mikor leginkább kellene az eseményt fokozza, egyszerre csak esni kezd és ettől kezdve megállíthatatlan összeomlik. A hibáira legjobban talán úgy vezethetjük rá, ha arra kérjük, hogy kedvenc írásaival hasonlítsa össze ezeket az írásokat, melyeket nekünk küldött. Szív. üdv. Szerk.

»Zempléni Mici és Gizi« olvasótársnőimnek üzenem, ne gondolják, hogy ígéretemről megfeledeztem, de még nem találtam ismerősre, akitől a küldöttért cserébe elkölhettem volna, amit ígertem. Köszöntéssel »Mia«

»Vidéki előfizető — Solti«. Minden érkező levélre, melyhez P 2. — postabélyeg van csatolva, grafológusunk válaszol. Nagyságod levélre még nem került rá a sor. Kérjük szives türelmét, mert előbb a korábban érkezett írások analizálását közölhetjük. Körülbelül szeptember végén kerül levélre a sor.

Szív. üdv. Szerk.

Kedves emlékeink között őrizzük meg az alábbi leveleket:

»Kedves Főszerkesztő Úr! Nem voltam otthon, mikor kedves, szép ajándékuk érkezett s így nem tudtam azonnal megköszönni, pedig ez igazán megérdemelte volna! Csak egy igaz, őszinte szavam van rá: »gyönyörű« és rögtön utána a másik: »köszönöm!« Én úgy érzem, nyugodt lelkiismerettel elfogadhatom azért a tisztá, szent rajongásért, melyet a M. U. L. iránt érzek! És ma úgy-e még a szeretetért is fizetni kell? Mert hogy Önök a lapot szerkesztik, mi meg olvassuk, az mindkét részről lelkiszükséglet és egyformán élvezetet okoz! Igazam van? S ahogy nekünk élvezetet okoz mindaz, amit irnak, a lap első betűjétől az utolsóig, éppúgy örömmel olvassák Önök is a mi szeretetünk és ragaszkodásunk leveleiben megformált megnyilatkozását! Úgy-e, Főszerkesztő Úr? Ez egy lelki kapcsolat, amit állandóan érzek s ami arra biztat, hogy örömmel és bánatommal Önökhöz forduljak, mint egy családtagnak!

Még egyszer nagyon köszönöm a kedves, szép ajándékot, ami már készűl is, tudom, csodaszép lesz, majd legkedvesebb vendégeimnek teríték velük!

Igaz baráti szeretettel üdvözlöm

Makra főmérnökéné»

»Igen tisztelt Főszerkesztő Úr! Nagy örömet szerzett a két kedves meglepetésnek mondható ajándékkal. A szép mintájú és kifogástalan anyagú kézimunka és a szerencsés véletlen folytán nekem jutott kis ezüstkanál olyan ajándék, amivel büszkén dicsékszem el, hogy milyen pazar ajándékot ad a Magyar Uriasszonyok Lapja előfizetőinek, pedig már maga a lap értékes tartalmával is ajándék. Annnyira megszerettem e nivós lapot, hogy nem tudnék megválni tőle. Ismerőseim körében szeretettel propagálom s ha nem is írtam meg, már több előfizetőt szerettem.

Kedves figyelmüket hálásan köszönöm.

Meleg köszöntéssel
Tamási Janka»

»T. Laci« jeligére küldöm a kért dal szövegét:

»Vannak el nem csókolt csókok és befelé hulló könnyek.
Elfelejtett régi álmok, amik vissza sohse jönnek,
Leveleket, üzenetet van úgy, hogy már sohse óráunk,
Vannak utcák, vannak házak, hova többet sohse járunk.

Vannak szemek, amiknek a pillantása sohsem éget,
Vannak kezek, amiknek a remegését sohsem érzed,

Vannak büszke, dacos ajkak, amik sohsem beszélnek.
De a könnyek, gyűrött párnák reggel mindent elmesélnek.»

»Szöke asszony»

»Kis vidéki«. Névtelen leveleket nem közlünk és ilyenre nem is válaszolunk. A hozzánkintézett levél írójától elvárunk annyi figyelmet, hogy legalább nevét aláírja, ha kívánságával hozzánk fordul.
Szerk.

»Aggódó anya«. Lám a legokosabb édesanya is megzavarodik, ha leánya sorsa intézése a kezébe van letéve és nem tud dönteni a két, minden tekintetben egyenlő kvalitású kérés között. Komplikációt okoz azonban az a tudat, hogy kisleánya érzelmi határozottan a másik felé orientálódna, aki még nem nyilatkozott, habár látogatásaiából csak erre a szándékára következtethetnek. A kérés, a minden tekintetben kifogástalan kérés várja a választ, melyre annál is könnyebben válaszolhatnak kitérően, mert kisleánya külföldi tanulmányait végzi és addig, míg nem tér vissza az otthonukba, a választ adást függőben kell hagyni. Ezalatt az idő alatt Nagyságos Asszony a kisleánya előbbi udvarlójával egyszerűen közölheti, hogy kisleányát X. Y. megkérte. Ha ezen közlés után az illető nem nyilatkozna és beszüntetné további látogatásait, bizonyosság arra, hogy nem voltak házassalandó szándékai. Ezzel a bejelentéssel azonban Nagyságos Asszony tartozik neki, annál is inkább, mivel kisleánya érzelmeivel inkább feleje hajlik. Nem tagadhatjuk, hogy valójában a döntés az ő kezében van és ha visszavonul, nem lehet semmit sem tenni ellene. Viszont ezt a közlést most már nem lehet elkerülni és nem lehet elkerülni az eddigi csöndes, harmónia megbolygatását sem. A változás mindig zavart, kényelmetlenséget, gondot okoz, amely mindaddig felkavarja a családi légkört, míg a bizonytalanság feszültségei levezetődnek. Feltéve, hogy kisleánya szimpátiája az illető iránt nem olyan mély és nem annyira vezgerszerűen komoly, hogy abban az esetben, ha a második kérését választánák, lelki komplikációkra kellene következtetni, mielőtt külföldről visszatérne, értesíthetné őt Nagyságos Asszony, hogy ne találják teljesen készületlenül a távolléte alatt előadódott események. Különböző méltóztassék várni a híradással, míg hazajön. Megjegyzem, hogy teljes mértékben magamév tettem Nagyságos Asszony aggodalmát és belátom, hogy a rendkívül jó partit, mely mindkét úriember személyében jelentkezett, nem volna észszerű elmulasztani. Minden édesanya legfőbb vágya, hogy leánygyermekét boldognak és életét lehetőleg nagyobb gondoktól mentesen biztosítottak tudja. Ez nem számítás, ez a féltő, aggódó szeretet parancsa azzal szemben, akit mindenek fölött szeretünk, s akiért sajátmagunkat is feláldoznánk, ha a körülmények úgy követelnék. Közben remegő szívvel kísérjük sorsuk felé gyermekeinket és készülünk a nagy napra, melynek bekövetkezése megnyugtatója, lecsendesíti és beteljesíti szülők és gyermekek reménységét. Szív. üdv. Szerk.

»Kiváncsi előfizető«-nek küldöm a kért dal szövegét:

Hiába van palotád Budán,
Pestre jársz a boldogság után.
Feledni hiába akarod
A ligeti korhadt fapadot.
Tudom, érzem, visszahoz a vágy,
Hiába van fényes palotád,
Mert a pompa hazugság csupán,
Pestre jársz a boldogság után.»

»Szöke asszony»

»Egy barnahajú jászklánynak« küldöm a kért nótá szövegét:

»Valamikor úgy szerettem a virágot,
Köztük jártam s szötem sok-sok boldog álmot.
És amikor az a kislány rám borult egy édes csókkal,
Tele szórtam barna haját virágokkal.

És amikor szerelmünknek alkonyatán
Más vállára borult már rá az a kislány,
Barna haja virágokkal volt akkor is tele
szórvá,
Nem szeretem a virágot én azóta.»

Szív. üdv. »Egy vásárhelyi kislány»

A dalok kottái Nádor Kálmán cégnél (IV., Károly király-út 8.) beszerezhetők.

Keresztretjvény megfajtése

Lapunk folyó évi július hó 1-i számában közölt keresztretjvényt helyesen megfajtozó előfizetőink között az alábbi ajándékokat sorsoltuk ki:

I. jutalomdíjat: Somfay Margit »Vénus jegyében« c. regényét nyerte: dr. Horváth Arthurné kir. tvsz. bíró neje, Kaposvár.

II. jutalomdíjat: Heilig-harisnyaház egy pár selyemharisnya ajándékát nyerte: Várkonyi Lászlóné, Budapest.

III. jutalomdíjat: Heilig-harisnyaház egy pár selyemharisnya ajándékát nyerte: Széphelyi Lonci, Kispeszt.

IV. jutalomdíjat: Egy kis akvarellfestményt nyerte: Erőss Józsefné várm. aljegyző neje, Pécs.

V. jutalomdíjat: Egy kis akvarellfestményt nyerte: Galambos Jánosné, Kiskunlacháza.

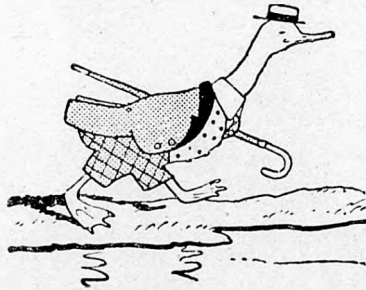
VI. jutalomdíjat: Egy előnyomatott miliót nyerte: vitéz Horváth Győzőné vezérkari alezredes neje, Budapest.

VII. jutalomdíjat: Egy előnyomatott miliót nyerte: ifj. Inczedy Antalné, Szentdomonkos.

VIII. jutalomdíjat: Két kg Hóvirágmosóport és egy kottát nyerte: Balás Margit, Miskolc.

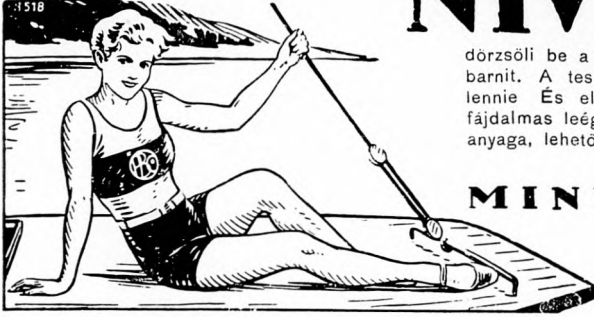
IX. jutalomdíjat: Két kg Hóvirágmosóport és egy kottát nyerte: Göllner Etelka, Debrecen-Pallag.

X. jutalomdíjat: Egy kg Hóvirágmosóport és egy kottát nyerte: Péter Elizka, Rigács.

NAPBARNITOTT, EGÉSZSÉGES LESZ A BŐRE, ha lég- és napfürdők előtt

NIVEA-CREME-MEL

dörzsöli be a testét. Borus ég esetén is, mert a szél és a levegő maga is barnít. A testnek azonban közvetlen napsugárzás esetében száraznak kell lennie. És előbb jól be kell dörzsölnie Nivea-krémmel! Ezzel csökkenti a fájdalmas leégés veszedelmét. Az eucerin, amely a Nivea-krém sajátos alkotóanyaga, lehetővé teszi, hogy a krém könnyen beivódjék a bőrbe. Csak a jól felszívódott Nivea-krém fejti ki védő hatását.

MINDENÜTT KAPHATÓ!

Dobozonként P —.50-től P 2.20-ig
Tubusonként P 1.—től P 1.60-ig

P. BEIERSDORF & Co. A. G. magyarországi
vezérképviselő: Budapest, V., Rudolf-rakpart 10.

LOHR MÁRIA (KRONFUSZ)

VEGYTISZTÍTÓ-KELMEFESTŐ

Gyár és központ: VIII., BAROSS-UTCA 85

Triznyai, Szabó, Török

vásznon, fehérnemű és kelengye raktára

Bpest, IV., Petőfi Sándor- (volt Koronaherceg-) utca 3.

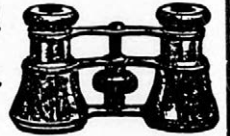
Telefon: Automata 897—17.

CALDERONI ÉS TÁRSA

LÁTSZERÉSZEK

Budapest, V., Vörösmarty-tér 1. sz.

Látcsövek, szemüvegek, orrcsipesetek.
Fényképezési készülékek és cikkek
Barometerek, hőmérők.

Kézimunkák

csipkeshövetek, függönyök és az
összes kézimunkához való anyagok

WIEG TESTVÉREK cégnél
Budapest, IV., Deák Ferenc-utca 23

Magyar Királyi

Állami Vasgyárak Kereskedelmi Képviselete Rt.

BUDAPEST, V., VILMOS CSÁSZÁR-UT 28. SZÁM FÖLDSZINT

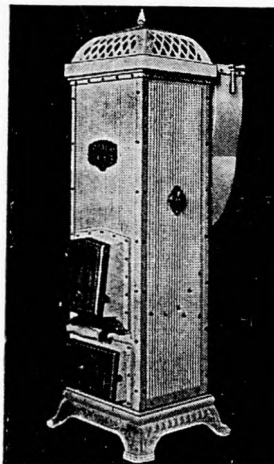
Telefonszám: Automata 273-28, 273-29

SZAB. FOLYTONÉGŐ

JOBBÁGY-KÁLYHÁK

FŐBB ELŐNYEI:

1. Még a legsilányabb hazai barnaszenet is tökéletesen és teljesen szagtalanul égei el!
2. 15-20 órán át kezelés nélkül ég
3. Kitűnően szabályozható!
4. Hatásfoka barnaszén használatánál a hivatalos megállapítás szerint 81.8 százalék.
5. A leggazdaságosabb és legideálisabb kályharendszer, mert a legolcsóbb tüzelőanyagból is kb. 50%-kal kevesebbet fogyaszt a közönséges kályhánál!
6. Egyszerű begyújtással folyton-égést biztosít! Kezelést alig igényel! Széngázok nem fejlődhetnek!

A Magyar Királyi Állami
Vas-, Acél- és Gépgyárak
gyártmánya

Hazai szenek tüzelésére
legalkalmasabb!

**Kérjen ingyenes
árjegyzéket!**

MAGYAR URIASZONYOK LAPJA

Veres udvari és kamarai Fényképező Felvétele

GRÓF BETHLEN ILY